

அம்ருதா

Amrudha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 3
ஆண்டு 20 இதழ் 3

October 2025 Rs.30
அக்டோபர் 2025 ரூ.30

தமயந்தியின் காயல்

அ.ராமசாமி

படிப்புக்கும்

எழுத்துக்குமாக

ஓர் துதி

மரியோ வர்கஸ் லோசா

நோபல் உரை

தமிழில்: ஸிந்துஜா

நவமகன் நோர்காணல்

கருணாகரன்

செம்மணிப்

புதைகுழிகளில்

உறங்கமறுக்கும்

கிரிஷாந்திகளின்

குரல்

இளங்கோ

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மிக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மிக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

அக்டோபர் - 2025

விலை ரூ. 30

கௌரவ ஆசிரியர்
திலகவதி

ஆசிரியர்
பிரபு திலக்

ஆலோசனைக் குழு
ஒவியம்: சந்ரு

மனநலம்: டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு

வரலாறு: பொ. வேல்சாமி

மொழிபெயர்ப்பு: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

திரைப்படம்: விட்டல்ராவ்

கல்வி: பேரா. தியாகராஜன்

அறிவியல்: பத்ரி சேஷாத்ரி

இலக்கியம்: தேவேந்திரபூபதி

நாடகம்: அ. ராமசாமி

ஊடகம்: இளைய அப்துல்லாஹ்

குழுவியல்: மோகன்ராம்

இசை: ரவிசுப்பிரமணியன்

விளையாட்டு: ஆர். அபிலாஷ்

தற்கால நிகழ்வுகள்: செ. சண்முகசுந்தரம்

அரசியல்: மருதன்

வடிவமைப்பு: இரா.செந்தில்குமார்
+91 89394 38815

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யூ

சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116

தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000

மின்னஞ்சல்: info.amrudha@gmail.com

இணையம்: www.amruthamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak

No. 5, 5th Street

Somasundaram Avenue

Shakthi Nagar, Porur

Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA

Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar

Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லோட்டஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

04 செம்மணிப் புதைகுழிகளில்...

இளங்கோ

07 சிறுகதை

புதிய மாதவி

13 கவிதை

ஆர். வத்ஸலா

14 லோசா நோபல் உரை

தமிழில்: எரிந்துஜா

22 நவமகன் நேர்காணல்

கருணாகரன்

32 லேடி சாட்டர்லீயின் காதலன்

ஜெ. தீபலட்சுமி

34 சிறுகதை

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

38 முயங்கொலிக் குறிப்புகள்

கயல்

40 தமயந்தியின் காயல்

அ. ராமசாமி

43 எம்.ஜி.ஆர். நகர்வாசிகள்

சந்தியா நடராஜன்

52 கவிதை

யுகன்

54 சிறுகதை

வித்யா விந்து சிங், தமிழில்: சுஜா சுயம்பு

59 'ஈடு' தரும் ஈடல்லா இன்பம்

இந்திரா பார்த்தசாரதி

62 அசபைஜான் - ஆமேனியா - அமெரிக்க பேரரசு

ரதன்

செம்மணிப் புதைகுழிகளில் உறங்கமறுக்கும் கிரிஷாந்திகளின் குரல்

• இளங்கோ

அண்மையில் கனடாவில் நடந்த தேவகாந்தனின் ‘கனவுச்சிறை’ ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூலின் வெளியீட்டு விழாவுக்கு சென்றிருந்தேன். அப்போது இதை தமிழிலிருந்து ஆங்கிலமாக்கிய நேத்ரா ரொட்ரிகோ, தனது ஓர் அனுபவத்தைச் சொன்னார். அவர் இளம்பெண்ணாக இருந்தபோது கொழும்பிலிருந்து பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலுக்கு புத்தகங்களைப் படிக்கப் போவார். எப்போது அங்கே போனாலும் இராணுவத்தின் டிரக்ஸ்கும் இராணுவத்தினரும் நிற்கொண்டிருப்பார்கள் என்றார். ஒரு பெண்ணாக, அதுவும் தமிழ் பெண்ணாக, சிங்கள இராணுவத்தின் மீது பயத்தோடும் பதற்றங்களோடும் அன்றைய இளம் நேத்ரா சென்று கொண்டிருந்ததை அவர் விவரித்தார். இராணுவத்தினர் ஒரு பெண் மீது செய்யும் சேட்டைகளையும் தாண்டிச் சென்ற அந்த நாட்களினது வடுக்களையும் மீண்டும் நினைவுபடுத்தினார்.

நான் நேத்ராவின் நனடைதோய்தலில், இன்னொரு காலத்தில், இன்னொரு நிலப்பரப்பில் இப்படி இராணுவக் காவலரணைத் யாழ்ப்பாணத்தில் செம்மணியில் தாண்டிக் கொண்டிருந்த கிரிஷாந்தியை நினைத்துக் கொண்டேன். தனது பதின்வயதில் உயர்தர பரிட்சையான இரசாயனவியல் பாடத்தின் தேர்வை எழுதிவிட்டு 96ஆம் ஆண்டில் கிரிஷாந்தி செம்மணி காவலரணைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்திருப்பார். அன்று பரிட்சையை மதியம் எழுதிமுடித்துவிட்டு, முதல்நாள் இறந்துவிட்ட தன் தோழியின் மரணவிட்டுக்குப் போய்விட்டு, கிரிஷாந்தி தனித்து அந்தத் தெருவால் வந்தபடி இருந்திருப்பார். அவரது பாடசாலைத் தோழி, அதற்கு முதல்நாள் (இராணுவ வாகனத்தால்) அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருந்தார். அந்தத் தோழியின் மரணமும் சந்தேகத்துக்குரிய வகையில் இராணுவத்தினரால் நிகழ்த்தப்பட்டதாக ஓர் கதையிருக்கின்றது.

கிரிஷாந்தியை, காவலரணில் இருந்த இராணுவ கோப்ரலான ராஜபக்சே (மகிந்த ராஜபக்சே இல்லை. வேறொருவர். ராணுவத்தில் பணியாற்றியவர்) மறித்து

பதுங்குமுழிக்குள் அடைத்து வைக்கின்றார். தனது மகள் நேரத்துக்கு வராது பதறிய கிரிஷாந்தியின் தாயார் இராசம்மா, மகள் இராணுவத்தால்தான் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதை அறிந்து, தனது இளைய மகனான பிரணவனுடனும் அயலவரான கிருபாமூர்த்தியுடனும் அந்தக் காவலரணுக்குச் செல்கின்றார்.

இராசம்மா இதற்கு 10 வருடங்களுக்கு முன் தனது கணவரைப் புற்றுநோயிற்கு இழந்தவர். தனியொருவராக தனது இரண்டு பெண் பிள்ளைகளையும் ஒரு ஆண் பிள்ளையும் வளர்த்து வந்தவர். கிரிஷாந்திக்கு மூத்த சகோதரியான பிரஷாந்தியும் இளைய சகோதரனான பிரணவனும் இருந்தார்கள். இராசம்மா மலேசியாவில் பிறந்து வளர்ந்தவர். பின்னர் இலங்கையில் கல்விகற்று, 50களின் இறுதியில் இந்தியாவுக்கு சென்று பொருளாதாரத்தில் இளங்கலைமாணி பட்டத்தையும் பெற்று வந்து, ஒரு பாடசாலையில் உப அதிபராகப் பணிபுரிந்தவர்.

இராசம்மா, அவரின் இளைய மகன் பிரணவன், அயலவர் குமாரசாமி ஆகிய மூவரும் இராணுவத்திடம் கிரிஷாந்தி எங்கே என்று வினாவுகின்றனர். அவர்களோ அப்படியொருவரை தாங்கள் கைது செய்யவில்லை என்று மறுக்கின்றார்கள். அதை நம்பித் திரும்பிப் போகின்றவர்கள், இராசம்மாவின் பிடிவாதத்தால் மீண்டும் காவலரணுக்குத் திரும்பி கிரிஷாந்தி எங்கே என்று வினாவுகின்றனர்.

இப்போது இராசம்மா, தனது மகளை விடுதலை செய்யாதவரை இந்த இடத்தை விட்டு நகரமாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கின்றார். ஒரு தாயின் மனது, இந்த இரவை தன் மகள் இராணுவ முகாமிற்குள் கழித்துவிட்டால் இனி என்றென்றைக்கும் மீள மாட்டாளென நம்பியிருக்கலாம். இராசம்மாவுக்கு சிங்களமும் நன்கு தெரியும். ஆகவே அவர் சிங்களத்தில் இராணுவத்தினருடன் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபடுகின்றார்.

எப்போது துப்பாக்கியோடும் அதிகாரத்தோடும்

இருக்கும் எந்த தரப்பாயினும் இப்படி ஒருவர் அடங்காது நியாயம் கேட்பது கோபத்தை வரவழைக்கத்தானே செய்யும். அதுவும் இராணுவம் என்றால் சொல்லவும் வேண்டுமா? அந்த முகாமில் இருந்த இராணுவத்தினர் இந்த மூன்று பேரையும் இன்னொரு பதுங்குமுழியில் கொண்டு போய் அடைத்து வைக்கின்றனர்.

பிறகு நடந்தவற்றை நான் விரிவாகச் சொல்லப் போவதில்லை. ஒருபுறத்தில் கிரிஷாந்தி கூட்டு வண்புணர்வுக்கு ஆளானபோது, இவர்கள் மூன்று பேரும் அருகிலேயே வைத்து கொல்லப்படுகின்றார்கள். கிரிஷாந்தி உள்ளிட்ட இந்த நான்கு பேரும் கொல்லப்பட்ட முறை மிகக் கோரமானது.

இற்றைக்கு இது நடந்து 30 வருடங்களாகி விட்டது. ஆனால், இதைச் சாட்சியமாகச் சொன்னவர்களின் வாக்குமூலங்களை வாசிக்கும்போது மனம் பதறுகின்றது. அதை தொகுத்து நூலாக்கி, 'வன்மம்' என்ற பெயரில் சில மாதங்களுக்கு முன் இலங்கையில் வெளிவந்தது. அந்த நூலின் ஒவ்வொரு பக்கங்களைப் புரட்டும்போதும் கைவிரல்கள் படபடக்கின்றன.

அன்று இந்த விடயம் ஜனாதிபதியாக இருந்த சந்திரிக்காவின் கவனத்துக் கொண்டுசெல்லப்பட்டபோது, இராணுவ / பொலிஸ் குழுவொன்றின் விரைவான விசாரணையினாலாயே, இது ஒரு முக்கிய மனிதவுரிமை மீறல் சம்பவமாகப் பொதுவெளிக்கு தெரிய வந்தது. மேலும் எதற்கும் பயப்பிடாது சாட்சி சொல்ல வந்த பொதுமக்களினதும், குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ராஜபக்சே உள்ளிட்டவர்களிலிருந்து அரசு சாட்சியாக மாறிய சநலார், சமரசிங்க போன்றவர்களின் சாட்சியங்களும், முக்கியமானவை. நலாரின் சாட்சியங்களில், அவருக்கு கிரிசாந்தியின் கூட்டுப் பாலியல் வண்புணர்வில் பங்கிருக்கின்றதா இல்லையா என்று சற்றுக் குழப்பம் இருந்தாலும், அவர் அரசு சாட்சியாக மாறியது இந்த வழக்கின் முக்கியமான திருப்பமாகும். அது போலவே சமரசிங்க என்று ஒரு பொலிஸ்காரர் அன்று கோப்பாயில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தவர். அவர் ஓர் அரிய மனிதாபிமானியாகவே இக்கொடும் நிகழ்வில் புலப்படுகின்றார். அவர், கிரிஷாந்தி உள்ளிட்ட நால்வரின் விடுதலைக்கு அவருக்கு இயன்றமுறையில் முயற்சித்திருந்தவர்.

வன்மம்:
கிரிஷாந்தி கொலை வழக்கு
பகவதாஸ் ஸ்ரீஸ்கந்ததாஸ்
தமிழில்: விண்மணி;
வெளியீடு: Bhagavadas
Srisanthadas, Unit 20/74
– 78 Newman Street,
Marrylands, NSW 2160,
Australia

கிரிஷாந்தியைப் மதியத்தில் கைதுசெய்து காவலரணில் வைத்துவிட்டு, ராஜபக்சே, சமரசிங்கவை கிரிஷாந்திக்கு விடுதலைப் புலிகளோடு தொடர்பிருக்கா என விசாரிப்பதற்காய் அங்கே வரச் சொல்கின்றார். சமரசிங்கவிற்கு தமிழ் தெரியும் என்பதால் பதுங்குமுழிக்குள் இருந்த கிரிஷாந்தியை அவர் விசாரிக்கின்றார். கிரிஷாந்தி அதை மறுப்பதுடன், எதற்காக என்னை இங்கே தடுத்து வைத்திருக்கின்றீர்கள் எனக் கேட்கின்றார். அதுவே சமரசிங்க முதலும் கடைசியுமாகக் கிரிஷாந்தியை உயிருடன் சந்திப்பது.

இப்படி கிரிஷாந்தியை விசாரித்துவிட்டு பகல் 3.00 மணிக்குத் திரும்புகின்ற சமரசிங்க, மூன்று பேர் அதே காவலரண்களுக்குள் நுழைவதைக் காண்கின்றார் (இதை சமரசிங்க நீதிமன்றத்தில் சாட்சி சொல்லும்போது நினைவுகொள்கின்றார்). அதன் பின்னர் கோப்பாயுக்கு திரும்புகின்ற சமரசிங்க மனம் அமைதி கொள்ளாது, மாலையில் இன்னொரு பொலிஸ்காரரை சைக்கிளில் அழைத்துக்கொண்டு, கிரிஷாந்தி கைதுசெய்யப்பட்ட காவலரணுக்குச் சென்று, கிரிஷாந்தி உள்ளிட்ட மற்றவர்கள் மூன்று பேரையும் விடுதலை செய்யக் கேட்டிருக்கின்றார். அது வாக்குவாதமாக மாறி கோபத்தில் சமரசிங்கவையும் அவரது நண்பரையும் அங்கிருந்து ராஜபக்சே உடனே திருப்பிப் போகச் சொல்கின்றார்.

இந்த நிகழ்வில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, அரசு தரப்புவாதியாக மாறிய நலாரின் சாட்சியம் இன்னும் கோரமானது. கிரிஷாந்தி தடுத்து வைக்கப்பட்ட காவலரணுக்கு அருகில் காவலில் இருந்தவர் நலார்.

ராஜபக்ஷே தனது இராணுவ நண்பர்களிடம் கிரிஷாந்தியின் உடல் மீது வன்புணர்வை நடத்த அனுமதி கொடுத்தபின், நலாரும் செல்கின்றார். தான் தமிழில் பேசியதால், முனகிக் கொண்டிருந்த கிரிஷாந்தி தன்னிடம் தண்ணீர் கேட்கவும் தான் கொடுத்ததாகவும், அப்போது யாரோ கெட்ட வார்த்தைகளால் இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றாய் என்று கேட்டபோது, தான் அந்த இடத்திலிருந்து நகர்ந்ததாகவும் சொல்கின்றார். அப்படித் திரும்பிப் போகும்போது 75 மீட்டர் தொலைவில் கிரிஷாந்தியின் தாயார் இராசம்மா பேச்சு மூச்சின்றி இறந்து கிடந்திருக்கின்றார்.

இலங்கை இராணுவம் இவர்கள் அனைவரையும் சுருக்குக் கயிறை இரண்டுபக்கமும் போட்டு இழுத்தே கொன்றிருக்கின்றது. இந்தக் கொலைகள் நடக்கும்போது துப்பாக்கியோடு காவல் இருந்ததாக நலார் சொல்கின்றார். பின்னர் இராணுவத்தினர் மண்வெட்டிகளோடு அந்த உடல்களைப் புதைக்கச் சென்றதையும் கண்டதாகச் சாட்சியில் சொல்லியிருக்கின்றார்.

கிரிஷாந்தியின் வழக்கு பிற வழக்குகள் போல இல்லாது, அதிகளவு அழுத்தத்தால் இரண்டு வருடங்களில் முடிந்திருக்கின்றது. இந்த நான்கு பேரும் அன்று கொலை செய்யப்பட்ட உடனேயே ஓர் பெரும் எதிர்ப்பு எல்லாத் தரப்புக்களிலும் இருந்து வந்ததாலேயே, உரியவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, புதைக்கப்பட்ட இந்த உடல்கள் 40 நாட்களுக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு மீளத்தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. அந்த மீளக் கண்டுபிடித்தல் தமிழ் மக்களை மட்டுமில்லை, மனிதாபிமானமுள்ள சிங்களவர்களையும் தட்டியெழுப்பியது. ஆகவே இரண்டு ஆண்டுகளில் விசாரணை நடந்து தீர்ப்பும் கொடுக்கப்பட்டது. வழக்கு நடந்த சில நாட்களிலேயே, 9 குற்றவாளிகளில் முதல் குற்றவாளியான ராஜபக்ஷே, நீதிமன்றத்தில் இருந்து தப்பியோடி சில வாரங்களின் பின் வேறொரு நிகழ்வால் கைதுசெய்யப்பட்டது எல்லாம், இலங்கை நீதிமன்றங்களின் வழமையாக நடக்கக்கூடிய நிகழ்வுகள் எனச் சொல்லலாம்.

இந்த வழக்கு இரண்டு ஆண்டுகளில் முடிந்தாலும், இவ்வாறு இதே காலகட்டத்தில் வன்னியில் குமாரபுரத்தில் பால்பண்ணைக்கு அருகில் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணுக்கு நடந்த பாலியல் வன்புணர்வின் தீர்ப்பை வழங்க 20 ஆண்டுகள் எடுத்திருக்கின்றது என்று இதே 'வன்மம்' நூலில் நாம் அறிய முடிகின்றது. ஆகவே நீதி என்பது எல்லோர்க்கும் சமம் இல்லை என்பதையும் நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

கிரிஷாந்தியின் கொலைவழக்கில் எட்டுப் பேருக்கு குற்றத்தைச் செய்தற்காக தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அப்போதுதான் ராஜபக்ஷே இன்னொரு பேரவலமான உண்மையையும் நீதிமன்றத்தில் அறிவித்தார். நீங்கள் என்னை இந்த நான்கு பேரைக் கொன்று புதைத்ததற்காக குற்றஞ்சாட்டுகின்றீர்கள். நானறியவே இதே செம்மணிப் பகுதியில் 300-400 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டு, அவர்களின் உடல்கள் புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன எனச் சொன்னார். அப்படிச் சொன்னதோடு மட்டுமில்லாது, என்னால் அவற்றையெல்லாம் அடையாளம் காட்டமுடியும் என்றும் அறிவித்தார்.

அதில் ஒரு சம்பவமாக, தனது அதிகாரியானுவொருவர், ஒரு திருமணமான தமிழ் தம்பதியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, அந்தக் கணவனின் முன்னேயே அந்தப் பெண்ணை வன்புணர்ந்தவர்; பிறகு அவர்கள் இருவரையும் மண்வெட்டியால் அடித்துக் கொன்றுவிட்டு செம்மணியில் புதைத்தவர்; அதற்குச் சாட்சியாக நானே அந்த அதிகாரிக்கு மண்வெட்டியைக் கொடுத்தேன் என்று இன்னொரு அதிர்ச்சியான நிகழ்வைச் சொன்னார்.

அதேபோன்று ஒருநாளில் 22இற்கும் மேற்பட்ட ஆண்களை அரியாலையில் கைதுசெய்து சித்திரவதை செய்து புதைத்தோம் என்றிருக்கின்றார். அதில் ஒரு சிலரின் பெயர்களை, அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களை 'வன்மம்' நூலை வாசிக்கும் ஒருவர் அறியமுடியும்.

அதன்பின்னர் இவ்வாறு பல உண்மைகளை வெளியுலகிற்குச்

சொன்ன ராஜபக்ஷேவிற்கு மரண அச்சுறுத்தல் விடுவிக்கப்பட்டதும், அவரின் மனைவி தொடர்ச்சியாக அச்சுறுத்தப்பட்டதுமென பலதும் இலங்கையில் நடந்திருக்கின்றது. அன்றைய சந்திரிக்காவின் காலத்தில் ராஜபக்சேவின் வாக்குமூலத்தை வைத்து செம்மணி புதைகுழிகள் மீண்டும் தோண்டப்படத் தொடங்கியதும், பின்னர் இடைநிறுவில் நிறுத்தப்பட்டதுமென்பதும் கடந்தகால வரலாறு.

இப்போது மீண்டும் 30 ஆண்டுகளுக்குப் பின் செம்மணி மீண்டும் தோண்டப்படுகின்றது. இதுவரை இருநூற்றிற்கும் மேலான எலும்புக்கூடுகள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாம் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டோம் என்று சொல்லாது, அமைதியாக உறங்கப் போவதில்லையென எலும்புக்கூடுகளாக சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை சாட்சியங்களாக நம்முன்னே எழுந்தபடி இருக்கின்றனர்.

டிசே தமிழன் @ இளங்கோ <elanko@rogers.com>

‘வன்மம்’

அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கும் சட்டத்தரணியும் மனித உரிமைகள் செய்பாட்டாளருமான பகவதாஸ் சிறிகந்ததாஸால், கிரிஷாந்தி கொலையின் நீதிமன்ற வழக்கின் முழுப்பிரதியை முன்வைத்து, ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட நூலாகும். இது வின்மணி என்பவரால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு அண்மையில் இலங்கையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

நினைவு நாள்

● புதியமாதவி

ஓவியம்: துராயா அல்-பஸ்ஸாமி

அவளோட நினைவு நாள். அதற்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே, விடிந்ததிலிருந்து தூங்கும்வரை, அவளைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான் கணேஷ்.

அவன் தன் மனைவி மீது வைத்திருக்கும் காதலும் மரியாதையும் தான் திருமணமே வேண்டாமென்று நினைத்திருந்த மீனாவிடம் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவளும் தன் துணையை இழந்தவள் என்ற வகையில், அவன் ஏக்கமும் அவன் பரிதவிப்பும் அவன் எதைப் பேசினாலும் அதில் அவளைப் பற்றிய எதாவது ஒன்றைச் சொல்வதும், அவளுக்கு அவன் மீது மரியாதையை ஏற்படுத்தியது. அப்படித்தான் அவள் அவனிடம் நெருக்கமானாள். அது அவர்களின் மறுமணம் வரை கொண்டு சென்றதில் இருவருக்குமே ஒரு நிம்மதியும் ஆறுதலும் இருக்கத்தான் செய்தது.

அவன் மனைவியைப் பற்றிய நினைவுகளை இன்னொரு நடுத்தியாக இருந்துக் கேட்டபோதெல்லாம் ஏற்படாத சிக்கல் அவளே அவன் மனைவியான பிறகு மெல்ல மெல்ல எரிச்சலைக் கொடுத்தது. அப்படித்தான் ஒரு நாள் மல்லிகைப்பூவுடன் சேர்த்து கனகாம்பரமும் இரண்டு முழம் வாங்கி வந்துவிட்டான். அவள் கனகாம்பரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, “இது என்ன... காகிதப்பூ மாதிரி இருக்கு. இந்தப் பட்டிகாட்டுப் பெண்கள் வைக்கிற மாதிரி”னு கேட்டுவிட்டாள். அவனால் ஏனோ அவள் சொன்னதை ஏற்க முடியவில்லை.

“இந்த மொட்டுவிரியும் மல்லிகை முழுத்துடன் அப்படியே இந்தக் கனகாம்பரத்தையும் சேர்த்து வைச்சிப்பாரு... அந்தக் கலர் காம்பினைஷனை தூக்கலா இருக்கும். வானத்தில சூரியன் மறையும்போது அப்படியே சிவப்பு ஆரஞ்சு நிறத்தை திட்டுத்திட்டா தெளிச்சிவிட்டா மாதிரி ஆகாயம் ஒரு கவர்ச்சியைக் காட்டும். மல்லிகையும் கனகாம்பரமும் சேர்ந்து கருங்குந்தலில் அசையும்போது... ஆஹா... அது ஒரு ஓவியக் கலவை, மாடர்ன் ஆர்ட் மாதிரி இருக்கும்...” இப்படியே சொல்லிக்கிட்டே போனவன்,

“உனக்குத் தெரியுமா... உமாவை நான் பொண்ணுப் பார்க்கப் போயிருந்தப்போ அவளும் மல்லிகையோட

கனகாம்பரம் சேர்த்து வச்சிருந்தா... அப்படியே அந்த நிறக்கலவை மாயத்திலே சொக்கிப்போயிட்டேன் நான். அதுக்கு அப்புறம்தான் இந்தப் பொண்ணுக எதுக்கு இந்த கனகாம்பரத்தையும் சேர்த்து தலையிலே வச்சிக்கிடுதாங்கனு எனக்கே புரிஞ்சது தெரியுமா...”

இப்போதான் மீனாவுக்கு எரிச்சல் வந்துச்சு. “கணேஷ், நான் உன் மனைவிதான். ஆனா அந்த மனைவி இல்ல. நான் அவளிடத்தில் வந்திருக்கேன். அவ்வளவுதான். அதுக்காக நான் அவளாக இருக்க முடியாது. அவ வேற, நான் வேற. அவ உன்னோட கடந்த காலம். நான் உன்னோட நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் இருக்கேன். கடந்த காலத்தை நினைவில் வச்சிக்கலாமே தவிர அதை திருப்பி திருப்பி வாழ்ந்திட முடியாது. எனக்கு என்னோட வாழ்க்கையை வாழணும். உன்னோட மனைவிங்கறதால உன் மனைவியா இருந்த அவுங்க வாழ்க்கையை வாழ முடியாது...” அப்படின்னு கத்தணும் போல இருந்திச்சி. ஏனோ சொற்கள் தொண்டைக்குழிக்குள் சிக்கிக்கொண்டு வெளியில் வர முடியாமல் தொண்டையை அறுக்க ஆரம்பித்தன.

“ஐ லவ் யூ மீனூ...” அவளைத் தன் பக்கமாக இழுத்து, அந்த மல்லிகைப் பூவுடன் கனகாம்பரத்தையும் சேர்த்து அவள் தூக்கி கட்டி இருக்கும் குதிரைவால் கூந்தலில் சுற்றி. அவள் கழுத்தில் தன் உதடுகளைப் பதித்து முத்தமிட்டான். அவள், அவன் முத்தத்தின் ஈரமும் அவன் பெருமூச்சின் தாபமும் அடங்க அவன் கைகளில் சிறைப்பட்டாள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தனக்குள் கரைத்துவிடும் அமிலமாக மாறிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

எப்போதும் தன் முதல் மனைவி உமாவைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கும் கணேஷுக்கு, உமாவின் நினைவு நாளின் போது சாமிக்கு அருள்வந்து சாமியாடற மாதிரி ஆயிடும். அன்றைக்கு அவன் விரதம் இருப்பான். அவன் விரதம் இருக்கும்போது அவன் மட்டும் பெரிசா எதுவும் சமைக்கவோ சாப்பிடவோ மாட்டான். அது அவனுக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருந்திச்சு. தன் முதல் மனைவிக்கு வச்சிக் கும்பிட புடவை வளையல் எல்லாமும் பார்த்து பார்த்து வாங்க ஆரம்பிச்சிருவான். அதற்காக ஆன்லைனில் அவன் செய்கிற ஆராய்ச்சிகளைப்

பார்த்தா அவளுக்கே ஆச்சரியமா இருக்கும். அவன் மீனாவிடம்தான் கடைசியில் வந்து பைனல் செய்வான். “மீனா, இந்தப் புடவைக்கு இந்த வளையல் மேட்சிங்கா இருக்குமா?”

இப்படி ஆயிரத்தெட்டு கேள்விகள்... படையலுக்கு வைக்கிறதுக்கு சமைக்கிறப்போ மீனாக்கிட்டேயே நிப்பான். அவனோட மேற்பார்வையில்தான் சமைக்கணும்.

“ரசத்தைக் கொதிக்க விட்டுடாதே...”

“அய்யய்யோ... ரசத்தை இறக்கும்போது தான் கொத்தமல்லி கீரையைப் போடணும். அப்போதான் அதோட ஃப்ளேவர் சரியா வரும்.

“அவியலுக்கு தேங்காய் எண்ணெய் யூஸ் பண்ணு...”

“உருளைக்கிழங்கு பொரியல் உமாவுக்குப் பிடிக்கும். ஆனா நீ செய்ற மெத்தடில் செய்திடாதே. மிளகுப்பொடியை மட்டும் தூவுனா போதும்.

“உப்பு பாக்கெட்டு புதுசா வாங்கிட்டு வந்திருக்கேம்மா... அதையே எடுத்துக்கோ...”

“மறக்காமா தோசையும் சுட்டுடு.

“அதுக்கு தேங்காய் சட்னி வேண்டாம்மா. தக்காளி சட்னி கொஞ்சம் காரமா செய்திடு. உமா தோசையை அப்படித்தான் சாப்பிடுவா.

“சரி... பார்த்துப்பியாம்மா... மணி ஐந்தரை ஆகப்போகுது. நாம் போயி குளிச்சிட்டு வந்திடறேன். நீ சமைச்சதெல்லாம் எடுத்து வச்சி ரெடியா இரு...”

அவள், அவன் சொல்கிற எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டுவான்.

குளிச்சிட்டு வந்தவுடன் உமாவின் போட்டாவைத் துடைத்து வைப்பான். வாங்கி வந்திருக்கிற பூமாலையை அவன் கைகள் நடுங்க அந்தப் போட்டோவிலிருக்கிற உமாவுக்குப் போடுவான். அந்தப் போட்டோவின் இருண்டு பக்கமும் உமா சீதனமாக கொண்டு வந்திருந்த இரண்டு விளக்குகளையும் திரி போட்டு எண்ணெய் ஊற்றி ரெடியாக வைத்திருப்பான் மீனா. விளக்குகளை ஏற்றுவதற்கு மட்டும் மீனாவைக் கூப்பிடுவான். விளக்கேற்றுவதற்கு முன் வாழை இலையில் தண்ணீர்த் தெளித்து சமைத்திருக்கும் சோறு, சாம்பார், அவியல், பொறியல், அப்பளம், ஒரு கிண்ணத்தில் ரசம், இன்னொரு கிண்ணத்தில் பாயாசம் என்று ஒவ்வொன்றாக வைத்துக்கொண்டே வருவான். அவன் தோசையை மறந்துவிடக் கூடாது என்று மீனா தோசையையும் தக்காளி சட்னியையும் அவனிடம் நீட்டுவான். ஒரு நன்றி கலந்த பாசத்துடன் அவளிடமிருந்து அதை வாங்கி இன்னொரு இலையில் படையலிடுவான். ஒரு சொம்பில் தண்ணீர் நிறைத்து அதில் சில விடுபூக்களை மிதக்க விட்டிருப்பான் மீனா, அதையும் உமாவின் தாகம் தீர்க்க அவள் போட்டோ அருகில் வைத்துவிடுவான். இவைத் தவிர ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம், ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, மாதுளை, திராட்சை, அன்னாசிப்பழம்,

இளநீர், உமாவுக்கு பிடித்தமான கிருஷ்ணா சவீட்ஸ் மைசூர்பாகு ஒரு கால்கிலோ, முறுக்கு எல்லாமும் அவள் போட்டோ முன்னால் படையலாக இருக்கும். தேங்காய் உடைத்து, கற்பூரம் ஏற்றி அவள் போட்டோவுக்கு ஆர்த்தி காட்டுவான். அதற்குள் மீனா ஒரு தேங்காய் சிரட்டையை அடுப்பில் வைத்து எரித்து கங்குகளுடன் தூபம் காட்டுவதற்கு அவனிடம் கொண்டு வருவான். பொடி செய்த சாம்பிராணியை பளபளனு தகிக்கும் கங்கில் போடவும் வீடு முழுக்கவும் சாம்பிராணி வாசனை கமகமனு தூக்கலா வரும். தலைவாசலைத் திறந்து வைத்திருப்பதால் அந்த வாசனை அண்டை வீடுகளுக்கும் போகும்.

சாம்பிராணி புகையை வீடு முழுக்கவும் காட்டுவான். எல்லாம் முடிச்சிட்டு அவன் அந்தப் படையல் முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கும்போது அவனைத் தொடவோ அல்லது கூப்பிடவோ பயம்மா இருக்கும். அந்த ஊதுபத்தி வாசனையும் சாம்பிராணிப் புகையும் கற்பூரமும் பூக்களின் வாசனையுடன் கலந்து உமாவின் போட்டோவுக்கு ஒரு அமானுஷ்ய தோற்றத்தைக் கொடுத்திட்ட மாதிரி தெரியும். அவன் அந்தப் புகை வெளியிலிருந்து வெளிவர பத்து பதினைந்து நிமிடங்கள் ஆகும். மெல்ல மெல்ல அவன் நிகழ்காலத்திற்கு வந்துவிட்டான் என்பதை அவன் எழுந்திருச்சி அந்தச் சொம்பிலிருக்கும் தண்ணீரை எடுத்து அந்தப் படையல் மீது தெளித்தப் பிறகு தெரியவரும். அதன் பிறகு படையலுக்கு வச்சிருந்த உணவுப்பொருட்களை அவன்தான் சாப்பிடுவான். ஆனா என்னவோ சாப்பிட்டு முடிக்கும்போது, “மீனா... இங்க வா” என்று கூப்பிட்டு அவன் கையால் ஒரு துண்டு தோசையோ அல்லது ஒரு ஸ்பூன் பாயாசமோ கொடுப்பான். மீனாவும் மறுக்காமல் அதை வாங்கிக்கொள்வான்.

அவன் மனைவியாக அவள் வந்து இந்த ஐந்து வருடங்களும் இப்படித்தான் உமாவின் நினைவு நாள் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வந்துப் போகிறது. இந்த நாட்களுக்கு நடுவில் சாலை விபத்தில் அகால மரணமடைந்த மீனாவின் முதல் கணவன் ரமேஷின் நினைவு நாளும் வருவது தெரியாமல் வந்து வந்துப் போய்க்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

ஆனால், இந்த ஆண்டு மட்டும் மீனாவால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் தனக்கு மாதவிலக்கு வந்துவிட்டதை அவன் கணேஷிடம் சொன்னபோது அவனுக்கு கோபம் வந்தது. “உனக்கு நல்லா தெரியும், இந்த நாளில் வரும்னு. அப்போ எதாவது மருந்து, மாத்திரை சாப்பிட்டிருக்க வேண்டாமா... சொல்லு. உனக்கு கஷ்டமா இருக்குனு சொல்லிருக்கலாமே... எங்க அம்மாவையோ அக்காவையோ வரச் சொல்லி இருப்பேன். இப்போ காலையில் சொல்ற... இடியட்...” கத்த ஆரம்பிச்சான்.

பெண்களின் இந்தக் கணக்கு பெண்களின் கைவசமில்லை. 28 நாள், 29 நாள், 30 நாள் சைக்கிள்... எப்படி சைக்கிள் கணக்கு இருந்தாலும் அது சில நேரங்களில் ப்ரேக் பிடிக்காத சைக்கிள் மாதிரி தன் இஷ்டத்திற்கு முன்னே பின்னே வரும்... அத எந்தப் பொண்ணும் துல்லியமா கணக்குப் போட்டுட முடியாது... இப்போ கணேஷ் இருக்கிற மூட்டல் எந்தக் கணக்கும் அவன் மண்டையில் ஏறாது.

ஒரு வாரம் முந்தியே வந்திட்ட இது வேற வயித்தை நெருக்கிப் பிழிஞ்சி வலி கொடுக்க ஆரம்பிச்சிருக்கு. எப்படியும் மாத்திரை போட்டாதான் வலியைத் தாங்க முடியும்... இவன் வேற கத்தறான்... மீனாவுக்கு அழுணும்போல இருந்திச்சி. ஒரு பத்து நிமிஷம் பாத்ரம் கதவை அடைச்சிக்கிட்டு மூக்கைச் சீந்தி அழுதிட்டு முகத்தை குளிர்த்த நீரில் கழுவி துடைச்சிட்டு வரும்போது அவன் வீட்டில் இல்லை. அதுவும் ஒருவகைக்கு நல்லதுதான். கொஞ்ச நேரம் தன் டென்ஷன் போறதுக்கு வெளியில் போயிருப்பான். தன்னோட அம்மாவுக்கும் அக்கா தங்கைக்கும் போன் செய்து பேசுவான். அவங்க என்ன சொல்வாங்கனொ யாருக்குத் தெரியும்... ஆனா, மாதவிலக்குணு இவன் சொன்னா இவனோட அம்மாவுக்குத்தான் ரொம்ப எரிச்சல் வரும். என்னடா ஐந்து வருஷம் ஆகப்போகுது.

எதாவது டாக்டரிடமாவது போகக்கூடாதாணு ஆரம்பிச்சிடுவாங்க.

தலையணையை எடுத்து வயித்தோடு வைத்து சேர்த்து கட்டிக்கொண்டு கால்கள் இரண்டையும் மடக்கி பனிக்குடம் உடைக்கப்போகும் குழந்தையைப் போல படுத்திருந்தாள் மீனா. கொஞ்சம் வலி குறைந்தவுடன் டிராயரைத் திறந்து இபோபிரஃபென் (Ibuprofen) மாத்திரையை எடுத்து வாயில் போடும்போது முதல் முறையாக அந்த வீட்டில் அவளுக்கு மிக அருகில் அந்தக் குரல் கேட்டது. “மாத்திரை வேண்டாம். இந்தா ஒரு கப் சூடான டீ... இஞ்சியும் பட்டையும் போட்டு கொதிக்க வைத்திருக்கும் ஹெர்பல் டீ.”

எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவன் குரல் கேட்கிறது. அவள் கையிலிருந்த மாத்திரை கை நழுவி தரையில் விழுந்தது. அவன் உருவம் தெரியவில்லை. அவன் வந்துப் போயிருப்பதன் அடையாளமாக அவன் எப்போதும் இம்மாதிரி நேரங்களில் போட்டுக்கொடுக்கும் டீயின் மணம் காற்றில் கலந்திருந்தது. அவள் உடல் பனிக்கட்டி போல குளிர்ந்து போனது. கை கால்களை அசைக்க முடியவில்லை. ‘ரமேஷ், ரமேஷ்’னு அவள் குரல் அவள் தொண்டைக்குள்ளேயே ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. சத்தம் வெளியில் வரவில்லை.

அவள் நினைவுக்கிடங்கில் முங்கிப் போயிருந்த அவன் நினைவுகளை அந்த இரவு தூர்வாறிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொன்றாக வெளியில் வந்து விழுந்தன. எப்போதோ அவன் வாங்கிக் கொடுத்த புத்தகத்திலிருந்து கிழிந்துப்போன பக்கங்களை நட்சத்திரங்கள் சத்தமாக வாசித்துக் கொண்டிருந்தன. வானத்தில் ஒரே இரைச்சல். சன்னல்களோ கதவுகளோ இல்லாத திறந்தவெளியில் அவனும் அவளும் காற்றில் மிதந்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் உடல் நடுங்க ஆரம்பித்தது. எங்கிருந்தோ இடியும் மழையுமாக அவளை நெருங்கி வந்த நேரம்... மின்னல் தரையில் இறங்கி அவள் நடுங்கும் தேகத்தை பொத்தென பூமியில் போட்டுவிட்டு போனது. கண்விழிக்கவே அச்சமாக இருந்தது. பக்கத்தில் அமைதியாக படுத்திருக்கும் கணேஷ் முகத்தைப் பார்க்கவே முடியவில்லை அவளால். ஏனோ கொஞ்சம் விலகிப் படுத்துக்கொண்டாள். முதல் முறையாக அவளின் கடந்தக் காலம் அவள் நிகழ்காலத்தில் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் ஆடியதை ஒரு கனவு போல அவளால் மறந்துவிட முடியவில்லை.

ஒரு வாரம் உம்முணு அவன் முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். மீனா எதுவும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவனாகவே அவளிடம் வந்து,

“ஏம்மா... ஒரு மாதிரி இருக்கே. ஆர் யு ஆல்ரைட்” என்று கேட்டவுடன் அவளுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அது எப்படி இந்த ஆண்களுக்கு மட்டும் எதுவுமே நடக்காத மாதிரியும் அவர்களின் சகல உணர்வுகளுக்கும் காரணம் அவர்களாக இல்லாமல் அவர்களோடு இருக்கும் மனைவி அம்மா, அக்காவாக இருக்கிறார்கள் என்று நினைப்பதும் சகஜமாக இருக்கிறது? அவள் அவனை நிமிர்ந்து ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு எதுவும் சொல்லாமல் போனாள். அன்றிரவு, “ஐ யம் சாரி மீனா. உனக்குத் தான் தெரியுமே. என் உமா மீது எனக்கிருக்கும் அந்தப் பித்துக்குளித்தனம். ப்ளீஸ்...”

அவன் உண்மையிலேயே மனம் வருந்தித்தான் அவளிடம் பேசினான். “இட்ஸ் ஒகே. என்னால் உங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது” என்று ஆறுதலாக அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். அவனுக்கு அவள் அணைப்பு தேவையாக இருந்தது. மெல்ல மெல்ல இருவரும் அந்த இரவுக்குள் தங்களைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களின் கடந்தக் காலத்தின் நிர்வாணம் மீண்டும் ஒரு முறை நிகழ்காலத்தைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தது. அவள் கூந்தலில் மல்லிகைப் பூவுடன் கலந்திருந்த கனகாம்புர பூக்கள் அவன் மூச்சுக்காற்றின் வெப்பம் தாங்காமல் வாடிக்கொண்டிருந்தன. நட்சத்திரங்கள் அந்தப் பழைய புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்கத்தை வாசிக்காமலேயே புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டன. நிலவு மெல்ல மெல்ல மேகத்துண்டுகளுக்குள் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள போராடியது. அந்த இரண்டு உடல்களும் உயிர்ப்பெருக்கில் நீராடி கரை ஏறிவந்து இளைப்பாறும்போது... அதே இஞ்சி உ மணம் அவளைச் சுற்றி... அவள் மெல்ல மெல்ல அந்தச் சூடான தேநீரை அருந்தினாள்.

கடந்தக் காலம் அவர்களின் வருங்காலமாய் கருக்கொண்டு தன்னை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டதை அவன் கொண்டாடினான். பிறக்கப்போவது என் உமாவேதான் என்று ஒவ்வொரு நாளும் அவள் வயிற்றை முத்தமிட்டு பேசிக்கொண்டே இருந்தான். அவன் அப்படிப் பேசும்போதெல்லாம் அவள் காற்றில் கலந்துவரும் அந்த டயின் மணத்தில் தன்னை அறியாமல் கரைந்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கரைசலில் அவனோட வாழ்ந்த அந்த நாட்களும் நினைவு நாட்களாய் அவளுக்குள் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

கணேஷ் பேசிக்கொண்டிருந்தான். உமா கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மீரா பேசவில்லை. அவள் மௌனத்தை ரமேஷுடன் சேர்ந்து இரவுகளும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. சொற்களுக்கும் மௌனத்திற்கும் நடுவில் நிகழ்காலம் அவள் வயிற்றில் வளர்ந்துக் கொண்டிருந்தது.

புதிய மாதவி <mallikasankaran@gmail.com>

SATHYA

SPREADING HAPPINESS

   Sathya.retail

Scan to find our
Showroom Locations

Scan to know Prices, Offer details & to Shop Online
www.sathya.store

Whatsapp: 99166 98985
Call: 88805 98985

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

**Available
Colors**

Attachments

Additional Attachments

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com

Ayudha Pooja Corporate Gifting Options

Available From ₹75/-* Onwards

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, **Ph:** +91 44-2834-1760.

Kozhikode: No.314, Perandurai Road, Feroze-638011, **Ph:** +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sri Shree Lanka Pty Ltd, www.sriindiafoods.com.au, **Ph:** +61 (0)3 9706 6711 | **Canada:** Kalliga Ayurved, **Ph:** +1 416 677 4159
India: www.sowbaghya.in, **Ph:** +91 44 9879911 | **Sri Lanka:** Ananya Trading, **Ph:** +91 44 47741 5406
USA: Sri Lanka, **Ph:** +1 408 442 0097 | **UK:** Sri Lanka, **Ph:** +44 1462 510001

Outside
India

SCAN QR CODE
FOR WEBSITE

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

சமர்த்துப் பெண்

• ஆர். வத்ஸலா ஓவியம்: உஷா சாந்தாராம்

அசட்டுத் தனமாகப்
பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டாள்
மற்றபடி எல்லாவற்றிலும்
அவள் சமர்த்து
நிறம்
நாசி
கண்கள்
வாய்
உதடுகள்
புருவங்கள்
முக வடிவம்

எல்லாம் கிரேக்க விதிப்படி
அழகு

உடலமைப்பு
திரைப்பட தயாரிப்பாளர்களின்
அழைப்புக்குத் தகுதி பெற்றது

'நல்ல' குடும்பப் பெண்
சமூக விதிப்படி
'சரியான' வயதில்
'நல்ல' குடும்பத்தின் மருமகள்
ஆக விட்டாள்

சிந்தித்தான்
கணவன்
அவளுக்கும் சீர்த்து
அவள் சிந்திப்பதை
மறந்தாள்

அவன் விரும்பியதை
சமைத்தாள்
சாப்பிட்டாள்

விருந்தோம்பலும்
அவனுக்கு விருப்பமானவர்களுடன்

நாலு பேர் கூடுமிடத்தில் மௌனமாக இருந்தாள்
புன்னகைத்துக் கொண்டு

சமைத்தாள்
பெற்றாள்

கணவன் அன்பானவன்
பட்டுப் புடவைகளுக்கும்
தங்க வைர நகைகளுக்கும் பஞ்சமேயில்லை

சமைத்தாள்
அவன் விரும்பியதை

இறந்தாள்
சுமங்கலியாக
சமர்த்தாக

ஆர். வத்ஸலா <vatsala06@gmail.com>

நோபல் கமிட்டியின் செயல்பாடு, அதைச் சார்ந்துள்ள நடுநிலைமை அல்லது இல்லாமை, படைப்பு உயர்ந்ததா அல்லது மட்டமா என்று ஒவ்வொரு முறையும் பரிசு முடிவைத் தெரிவிக்கும் போது எழும் சர்ச்சைகள் எழுந்து, எழுந்தது போல் அடங்கியும் விடுகின்றன. ஆனால், உலக இலக்கியங்களுக்குத் தரப்படும் பரிசுகள் பலவற்றுக்கும் முன்பாக நோபல் பரிசு இன்றும் ஓர் உயர்ந்த பீடத்தைத் தக்கவைத்துக்கொண்டுள்ளது.

நோபல் உரைகள் எப்போதும் இலக்கிய ஆசிரியனின் காலத்திய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் கலைச் சூழல்களைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில்தான் வெளிப்படுகின்றன. இந்த உரைகளில் காணப்படும் ஒரு பொது அம்சம் படைப்பாளிகளின் இளமைக் காலமும் அவர்களின் படைப்புகளில் ஆழமாக அது பதிக்கும் விவரணைகளும்தான். இவ்வுரைகள் வாசகர் மனதில் எழுப்பும் சீரிய சிந்தனைகளும் ஆழமான புரிதல்களும் அவற்றைப் பேருரைகளாக மாற்றி விடுகின்றன. ஆனால், அவற்றை என்றும் மாறாத புனித வாக்குகளென சடுதியில் தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டிய அவசியத்தை உண்டாக்காது, படைப்பாளியின் நோக்கம், அவன் எழுத்து பிரதிபலிக்கும் சமூகச் சூழல், இலக்கியப் பரப்புக்குள்ளேயே நிகழும் ஒத்த அல்லது மாறுபட்ட கருத்தாழங்கள் ஆகியவற்றைப் பரிசீலனை செய்கின்றன.

நோபல் உரைகளை அம்ருதா வாசகர்களின் முன் வைக்கிறோம் - மாதம் ஒன்றாக.

15

2010

படிப்புக்கும் எழுத்துக்குமாக ஓர் துதி

மரியோ வர்கஸ் லோசா | MARIO VARGAS LLOSA

• தமிழில்: ஸிந்துஜா

நான் ஐந்து வயதிலேயே பொலிவியாவின் கோச்சாம்பா நகரில் இருந்த லாசல்லியன் பள்ளியில் சகோதரர் ஜஸ்டினியானோவின் வகுப்பில் வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டு விட்டேன். எனக்கு நிகழ்ந்தவற்றில் அது மிக முக்கியமானது. புத்தகத்திலுள்ள வார்த்தைகள் மாயாஜாலத்தைப் போல மனதில் எழுப்பிய சித்திரங்கள், எப்படி என் வாழ்வைச் செழுமையாக்கின என்று, கிட்டத்தட்ட எழுபது வருடங்கள் கழித்தும், தெளிவாக நினைவில் இருக்கின்றது. காலமும் பெருவெளியும் கொண்டிருந்த தடைகளை உடைத்து ஜூலைஸ் வெர்னின் 'ஆழ்கடலின் அடியில்' கேப்டன் நெமோவுடன் பயணித்தேன்; அலெக்ஸ்சாண்டர் டூமாவின் 'மூன்று துப்பாக்கி வீரர்கள்' அரசியைப் பாதுகாக்கப் போரிட்ட போது கலந்துகொண்டேன்; பாரீஸின் சாக்கடைக் குழாய்களில் நீந்தி, விக்டர் ஹியூ கோவின் ஜீன் வால் ஜீனாக மாற்றுருக்கொண்டு, மரியஸின் செயலாற்ற உடலை என் முதுகில் சுமந்து சென்றேன்.

வாசிப்பு, கனவுகளை வாழ்க்கையாகவும் வாழ்க்கையைக் கனவுகளாகவும் மாற்றியது. இலக்கியத்தின் பரந்துபட்ட உலகை ஒரு காலத்தில் பையனாக இருந்தவனுக்கு

அளித்தது. நான் ஆரம்பத்தில் எழுதியவை எல்லாம் நான் படித்திருந்த கதைகளின் தொடர்ச்சி என்று என் அம்மா சொன்னாள். நான் படித்த கதைகளின் முடிவு சோகமாக இருந்ததாலோ அல்லது அவற்றின் முடிவுகளை மாற்ற வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றியதாலோ நான் எழுதினேன். என் இளம்பிராயத்தைப் பெருமையாகவும் சாகசம் நிரம்பியதாகவும் உணர வைத்த கதைகள் அவை. நான் வளர வளர, பக்குவம் அடைந்து வர, வயதாக ஆக, அவை காலத்தின் நீட்சியைப் பறைசாற்றி நின்றன என்பதை நான் உணராமலே என் வாழ்க்கையை செலுத்தி வந்தேன்.

அமதோ நெர்வோவின், பாப்லோ நெருடாவின் கவிதைகளைப் படித்து உருகிக் கண்ணீர் சிந்திய என் அம்மா இப்போது இங்கிருக்க வேண்டும் என்று என் மனம் விரும்புகிறது. பெரிய நாசியும் பளபளக்கும் வழுக்கைத் தலையும் கொண்ட என் தாத்தா பெட்ரோ என் பாடல்களைக் கொண்டாடினார். இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் மோசமாக நடத்தப்பட்ட காலகட்டத்தில் எழுத்துக்காக என் உடலையும் உள்ளத்தையும்

முழுவதுமாக அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்று ஊக்கம் தந்தவர் என் மாமா லூச்சோ. என்னை நேசித்து, உற்சாகப்படுத்தி, உற்ற துணையாக இருந்து நான் கலங்கும் சமயங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை அளித்த பலர் என் வாழ்வில் இடம் பெற்றார்கள். என் பிடிவாதத்தினாலும் கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டத்தினாலும் எனது மனவெழுச்சி, கெட்ட விவகாரம், வியப்பை உண்டாக்கும் படைப்புத் திறன், இடையூறுகளை மறக்கடிக்கும் சமநிலை, வாழ்க்கையில் சரணடைந்து அசாதாரணத்தை இயல்பாகவும் இயல்பை அசாதாரணமாகவும் கொண்டாடும் நிலைமை, குழப்பத்தைச் சிதறடித்து அசிங்கத்தை அழகாக்குவது, காலத்தை நித்தியமாக்குவது, இறப்பை ஒரு கடந்து செல்லும் சாதாரணக் காட்சியாக்கி விடுவது என்று என்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டேன்.

கதைகள் எழுதுவது எளிதானதல்ல. அவை வார்த்தைகளாக உருக்கொள்ளும் போது நினைத்த திட்டம் காகிதத்தில் சுருண்டு போகிறது. கற்பனையும் எண்ணங்களும் தோல்வி அடைகின்றன. எப்படி அவற்றுக்குப் புத்துயிர் கொடுப்பது? நல்லவேளையாக மேதைகள் இருந்தார்கள். கற்றுத் தரும் ஆசான்களும் பின்பற்றுவதற்கான உதாரணங்களும் கைகொடுத்தன. உறுதியான, விட்டுக் கொடுக்காத ஒழுங்கும் நீண்ட பொறுமையும் தான் திறமை என்று ஃபிளாபர்ட் எனக்குக் கற்றுத் தந்தார். கட்டமைப்பும் படைப்புத்

திறனும் கொண்ட உருவம்தான் எழுத்தை உயர்த்துகிறது; இல்லாவிட்டால் படைப்பின் ஏழ்மை பறைசாற்றப்பட்டு விடும் என்று ஃபாக்னர் சுட்டிக் காட்டினார். மர்ட்டோரெல், செர்வான்டிஸ், டிக்கன்ஸ், பால்சாக் , தாமஸ் மான் ஆகியோர் எழுத்தில் ஆர்வமும் வரைவெல்லையும் எவ்வளவு முக்கியமோ, அதே போல லாவகம் நிரம்பிய நேர்த்தியும் சொல்ல வேண்டியதின் நோக்கம் பற்றியும் அது கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றார்கள். வார்த்தைகள் செயல்களை உருவாக்குபவை. எனவே ஒரு நாவலோ நாடகமோ அல்லது ஒரு கட்டுரையோ பலவிதமான வார்ப்புகளை நிகழும் கணத்துடன் ஒன்றி சரித்திரத்தையே மாற்றி அமைக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவை என்றார் சார்த்தர். அறத்தைப் பேணாத எழுத்து மனிதாபிமானத்தைத் தன் வசம் கொள்ளாது என்று காம்யூவும் ஆர்வெல்லும் கூறினார்கள். ‘ஒடிஸ்ஸி’, ‘இலியாத்’ மற்றும் அர்கோனாட்களின் காலங்கள் போல வீரமும் இதிகாசமும் இன்றும் உருவாக சாத்தியம் உள்ளது என்று மால்ராக்ஸ் கருதினார்.

நான் பெரும் அளவில் கடன்பட்டிருக்கும் அவ்வளவு படைப்பாளிகளையும் இங்கு அழைக்க வேண்டும் என்றால் அவர்களின் நிழல்கள் நம்மை அந்தகாரத்தில் ஆழ்த்திவிடும். அவர்கள் எண்ணற்றவர்கள். கதை சொல்லும் தொழில் திறமையின் ரகசியங்களைத் தெரிவித்தது அல்லாமல், மனிதகுலத்தின் அடியைக்

காண முடியாத ஆழத்தை ஆராய்வதற்கு வழி செய்து கொடுத்தார்கள். அதனுடைய வீரதீரப் பிரதாபங்களை, நடுங்க வைக்கும் பயங்கரத்தை இனம் காட்டினார்கள். அவர்கள் எனக்கு மிகவும் உதவியவர்கள். உயிர்ப்புடன் என்னை இயக்கினர். மிக மோசமான தருணங்களிலும் கூட நம்பிக்கையை விதைத்தனர். வாழ்தல் இன்றியமையாதது, ஏனெனில் வாழ்க்கை இல்லாவிட்டால் நாம் படிக்க முடியாது. கதைகளைக் கற்பனை செய்ய முடியாது என்று உணர்த்தினர்.

சில சமயங்களில் நான் எழுத்து என்பது தன் புகழ் பாடும் சொகுசான ஒன்றோ என்று வியந்திருக்கிறேன். அதுவும் எனது நாட்டில் படிக்கும் வாசகர்கள் ஏழ்மை, படிப்பின்மை காரணமாக மிகவும் அருகியிருந்த நிலையில், நிராதரவாக அவர்கள் நடமாடிய போது, பண்பாடு என்பது ஒரு சிலருக்கே சொந்தமாயிருந்தது. ஆனால், இத்தகைய சந்தேகங்கள் என்னை முடக்கிப் போட்டுவிடவில்லை. வாழ்வதற்காக நான் பெருமளவு நேரம் உழைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் எழுதுவதை நிறுத்தவில்லை. நான் சரியாகத்தான் இயங்கிக் கொண்டிருந்ததாக நம்பினேன். இலக்கியம் செழித்தோங்க வேண்டுமென்றால், முதலில் சமூகம் என்பது உயர்ந்த கலாச்சாரம், சுதந்திரம், மறுமலர்ச்சி, நீதி ஆகியவற்றை அடையப் பாடுபட வேண்டும். இலக்கியம், பிரக்ஞை பூர்வமான அறிவுத் திறனை உருவாக்குவது; ஆவலையும் ஏக்கத்தையும் ஏற்படுத்துவது; மீமிசைக் கற்பனையிலிருந்து விடுபட்டு வந்து நிகழ்காலம் தரும் ஏமாற்றத்தைச் சந்திக்க வைப்பது என்பனவற்றில் தன்னை நிகழ்த்திக் கொள்கிறது.

கதைசொல்லிகள் அவர்களின் கட்டுக்கதைகளில் வாழ்க்கையின் மனிதத்துவத்தை எடுத்துக் கூற ஆரம்பித்த போது நாகரிகம் அவ்வளவு குருமரமாகக் காட்சியளிக்கவில்லை. நல்ல புத்தகங்களை நாம் படித்திரா விட்டால் நிலமை இன்னும் சீர்கேடு அடைந்திருக்கும். மரபில் சிக்கி, அமைதியற்று, தாழ்ந்து போய் சுருண்டிருப்போம். முன்னேற்றத்துக்கு காரணமான உயிர்த்துடிப்பைக் கொண்டிராத போது எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் திறமை நம்மை விட்டு விலகிப் போயிருக்கும்; எழுதுவதைப் போல படிப்பதும் வாழ்க்கையின் போதாமையை எதிர்க்கும் வல்லமை வாய்ந்தது. நாம் இழந்திருப்பது என்ன என்று அறிவதற்காக நாம் கதைகளைப் பார்க்கும் போது சொல்வதற்கோ அறிவதற்கோ அவசியம் இல்லாதிருந்தும் நாம் சொல்லுகிறோம்: வாழ்வின் அடிப்படையான கலப்பற்ற தாகத்தை நமக்கு அது தருவதில்லை. நமக்கான வாழ்வு என்று ஒன்று இருக்கையிலும் நாம் கதைகளில் போய்த் தேடி பலவிதமான வாழ்க்கைகளை வாழ்ந்து விட வேண்டும் என்று வேட்கை கொள்கிறோம்.

புனைவுகள் இல்லாத பட்சத்தில் சுதந்திரத்தின் அருமையை, அது வாழ்வதற்கான சௌகரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது பற்றியதை, நாம் அறிந்திராது ஒரு கொடுங்கோலனின் ராட்சதப் பிடியில் அல்லது

கருத்தியல் சித்தாந்தத்தில் அல்லது ஒரு மதத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்திருப்போம். அழகும் மகிழ்ச்சியும் நிரம்பிய கனவுகளில் மூழ்கடித்தது போதாதென்று, எந்தவிதமான ஒடுக்குமுறைக்கும் நாம் இரையாகி விடாமல் இருக்க, இலக்கியம் பாடுபடுவதைப் பற்றிச் சந்தேகம் எழுப்புவார் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்: தொட்டிலிருந்து இருகாடு வரைக்கும் ஒரு மனித நடமாட்டத்தை ஏன் ஒரு ஆட்சி அடக்கியாள முயலுகிறது? அத்தகைய குடிமக்கள் மீது ஏன் தணிக்கை முறைகளை ஏவுகிறது? சுதந்திரமான எழுத்தாளர்களின் மீது ஏன் ஒரு கண் வைத்து அடக்கியாள விரும்புகிறது? சுதந்திரமான எழுத்துக்களை அனுமதித்தால், அது ஆட்சிக்கு எதிரான கருத்துக்களை வாசகரிடம் ஏற்படுத்தி, நடப்பு உலகம் கொண்டிருக்கும் அச்சத்தையும் தெளிவற்ற தன்மையையும் வாசகர் உணரும்படி செய்துவிடும் என்னும் பயம்தான் காரணம். அவர்கள் விரும்புகிறார்களோ இல்லையோ, அறிந்திருக்கிறார்களோ இல்லையோ புனைவுகளை உருவாக்கும் படைப்பாளிகள் அவர்களின் எழுத்துக்களின் மூலம் சமூகத்தின் மீதான அதிருப்தியையும் வெளியுலகம் எவ்வளவு ஆபத்தானது என்பதையும் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். மீமிசைக் கற்பனையான வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை விடக் கவர்ச்சியாக இருக்கிறது என்கிறார்கள். குடிமக்களின் உணர்வுத் திறனிலும் விழிப்புணர்விலும் இவை இடம் பெற்றால் பின்பு மனிதர்களை ஏமாற்றுவது என்பது நடக்காத காரியமாகி விடும்; சிறை அதிகாரிகளும் விசாரணையாளர்களும் சிறை வாழ்க்கை பாதுகாப்பானது என்று மக்களை ஏமாற்றித் திரிவது சுலபமாக இருக்காது.

சிறந்த இலக்கியம் பல்வேறுவிதமான மக்களுக்குப் பாலமாக இருக்கிறது. நாம் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கவும் துக்கத்தில் வருந்தவும் வியப்பை உணரவும் மொழிகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவை நம்மை வேறுபடுத்துவதைத் தவிர்த்து ஒன்றாய் இருக்கவும் உதவுகிறது. மிகப்பெரிய அந்த வெள்ளைத் திமிங்கிலம் கேப்டன் அஹாபைக் கடலில் மூழ்கடிக்கும் போது டோக்கியோ, லிமா அல்லது டிம்பக்டுவில் வசிக்கும் நாம் ஒவ்வொருவரும் அந்தப் பயத்தை உணருகிறோம். எம்மா போவாரி விஷத்தை விழுங்கும் போதும், அன்னா கரீனினா ரயிலுக்கு முன்பு விழும போதும், ஜூலியன் சோரல் சாரக்கட்டின் மீது ஏறும் போதும், 'El sur' இல் டாக்டர் ஜுவான் டால்மன் மதுக் கடையிலிருந்து வெளியே வந்து ஒரு முரடனின் கத்தியை எதிர்கொள்ளும் போதும், அல்லது கோமாலா, பெட்ரோ பரமாவின் கிராமத்தில் உள்ள அனைவரும் இறக்கும் போதும், புத்தரையும் கன்பூசியசையும் கிறிஸ்துவையும் அல்லாவையும் அல்லது ஒரு இறைமறுப்பாளனையும் கொண்டாடும் வாசகன் கொள்ளும் நடுக்கம் ஒரே மாதிரிதான். அவர்கள் கோட்டு, டை அல்லது ஜலபா அல்லது கிமோனா அல்லது பாம்பாசாஸ் அணிந்திருந்தாலும் கூட. இலக்கியம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் துல்லியம் கொண்டதாக இருக்கிறது.

மரியோ வர்காஸ் லோசா, எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர், கட்டுரையாளர், அரசியல்வாதி என பன்முகம் கொண்டவர். பெருவில் 28 மார்ச் 1936இல் பிறந்தார். முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள், கட்டுரைகள், மற்றும் நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். 'லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியத்தின் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகவும், 'லத்தீன் அமெரிக்க பூம்' இலக்கிய இயக்கத்தின் முக்கிய நபராகவும் இவர் கருதப்படுகிறார். உலகளவிலும் சமகால இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு மிக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக கருதப்படுகிறார். அரசியல் ரீதியாக தீவிரமாக இருந்த லோசா, 1990இல் பெருவின் அதிபர் தேர்தலில் போட்டியிட்டார்; ஆனால், தோல்வியடைந்தார். 2023இல் தனது எழுத்துப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற லோசா, 13 ஏப்ரல் 2025இல் தனது 89 வயதில் காலமானார்.

அறியாமையினாலும் கருத்தியலாலும் மதங்களினாலும் மொழிகளினாலும் முட்டாள்தனத்தினாலும் மக்களைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்ட வேலிகளை இலக்கியம் தகர்த்து எறிகிறது.

ஒவ்வொரு காலகட்டமும் அவற்றுக்கான பயங்கரங்களைக் கொண்டுள்ளதால், நம் காலம் வெறியர்கள், தற்கொலைப் படைத் தீவிரவாதிகள், கொலை புரிவதால் மோட்சம் கிட்டும் என்று நம்பும் பழங்காலப் பிரகிருதிகள், ஒன்றுமறியாதவர்களின் இரத்தத்தில் தங்கள் பாவங்களைக் கழுவிக் கொள்பவர்கள், அநீதியுடன் கைகுலுக்குபவர்கள், தவறான நம்பிக்கைகளை உண்மை என்று சுமத்துபவர்கள் ஆகியோரைக் கொண்டுள்ளது. தினமும் இவ்வுலகில் எண்ணற்ற மனிதர்கள், தங்களைச் சத்தியசந்தர்கள் என்று அறிவித்துக் கொள்பவர்களால் பலி கொடுக்கப்படுகிறார்கள். சர்வாதிகார சாம்ராஜ்யங்கள் ஒழிந்துவிட்ட நிலையில் ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவாகச் சேர்ந்து வாழ்வது; சமாதானம், பன்மைக் கோட்பாடு, மனிதத்துவம் ஆகியவை எல்லாம் போற்றப்பட்டு விளங்கும் என்றும்; இனப்படுகொலை, இனஅழிப்பு, முற்றுகையிடுதல், கொன்றொழிக்கும் போர்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும் என்றும் நம்பினோம். இவை எதுவும் நடக்கவில்லை. மதவெறி, பேரழிவுப் படைக்கலங்களின் விஸ்தரிப்பு என்று புது விதமான காட்டுமிராண்டித்தனம் செழித்து ஓங்க, தங்களை மனிதகுலத்தை மீட்க வந்தவர்கள் என்று பறையறிவித்துக் கொள்ளும் ஒரு சிறிய கூட்டம் அணுசக்தியின் பேரழிவைத் தூண்டி விரும் வல்லமை பெற்றிருக்கிறது. நாம் அவர்களை எதிர்த்தும் தூக்கியெறிந்தும் வீழ்த்த வேண்டும். இவ்வளவிற்கும் அவர்கள் அதிக ஆட்களில்லை, ஆனால், அவர்கள் எழுப்பும் ஆரவாரத்தில் அவர்களின் குற்றங்கள் இந்த பூமியெங்கும் பரவியிருப்பதாகத் தோற்றமளித்துள்ளது. கொடுங்கனவென அவர்கள் எழுப்பும் கூக்குரல்கள் நம்மைப் பயத்தில் ஆழ்த்தி விடுகின்றன. நெடுங்கால நாகரிக வளர்ச்சியை, அது தந்திருக்கும் சுதந்திரத்தை, அவர்கள் நம்மிடமிருந்து பறித்து எடுத்துச் சென்றுவிட நாம் அனுமதிக்கலாகாது. பன்மைத்துவம், ஒருங்கிருத்தல், பொறுமை, மனித உரிமைகள், விமரிசனத்துக்கு செவிசாய்ப்பு, சட்டத்திட்டம், நியாயமான தேர்தல் முறை, அதிகார மாற்றத்துக்கு இணக்கம், மிருக வாழ்க்கையிலிருந்து மேம்பட்ட மனித வாழ்க்கைக்கு இட்டுச் செல்லுதல் என்ற பல்வேறு அற்புதங்களையும் அடக்கியுள்ள பரந்துபட்ட ஜனநாயகத்தை அதன் வரம்புகளுக்கு உட்பட்டுக் காப்போம்.

இதன் மூலம் அழகான நேர்த்தியான ஓர் வாழ்வு முறையை நாம் உருவாக்குவோம். கற்பதும் எழுதுவதும் படிப்பதுமாக அது நம்மை வழி நடத்திச் செல்லும். மனிதர்களைக் கொன்று குவிக்கும் வெறியர்களை எதிர்ப்பதன் மூலம் நாம் நம்முடைய கனவு காணும் உரிமையையும் கனவுகள் மெய்மையாய் மாறுவதையும் நிகழ்த்திக் காட்ட முடியும்.

என் இளமையில், என் தலைமுறையைச் சார்ந்த பல எழுத்தாளர்களைப் போல நானும் மார்க்சிஸ்ட்டாக இருந்தேன். அப்போது லத்தீன் அமெரிக்காவிலும் மற்ற பின் தங்கிய நாடுகளிலும் இருந்தது போல எங்கள் நாட்டிலும் சுரண்டலும் சமூக அநீதியும் தாண்டவமாடின. அப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க சோசியலிசம்தான் சரியான தீர்வு என்று நம்பினோம். அரசாங்கக் கட்டுப்பாடும் கூட்டாண்மையும் நிரம்பிய அந்த சூழ்நிலை என் கனவுகளைத் தகர்த்தெறிய ஜனநாயகத்தின் பக்கம் திரும்ப முயற்சித்தேன். அவ்வாறு மாறுவது சிக்கலாகவும் மிகுந்த காலத்தை எடுத்துக்கொள்வதாகவும் இருந்தது. உதாரணமாகக் கியூபா புரட்சியைக் குறிப்பிடலாம். ஆரம்பத்தில் அதன் மீது மிகுந்த கிளர்ச்சி கொண்டிருந்தேன். அதன் பின் மாறிய அதன் போக்கும், சோவியத் ரஷ்யாவின் ஆட்சியாதிக்கக் கொள்கையும், முரண்பட்டவர்கள் முன்கம்பி வேலிகளைத் தாண்டிக் குதித்து தப்பிச்ச செல்ல முயன்ற கதைகளும், வார்சா ஒப்பந்த நாடுகள் செக்கோஸ்லோவாக்கியா மீது படையெடுத்ததும், என்னை மாற்றி விட்டன. தவிர ரேமண்ட் ஆரோன், ஜீன் ரேவேல், இசைய்யா பெர்லின், கார்ல் பாப்பர் போன்ற சிந்தனையாளர்கள் என் கருத்துக்களின் மீது செலுத்திய ஆதிக்கம் ஜனநாயகப் பண்பாடுகள் பற்றியும் சுதந்திரமான சமூகம் பற்றியும் நான் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்களை மாற்றின. இந்த சிந்தனையாளர்களின் தெளிவான எண்ணப் போக்குகளும் தைரியமும் மேற்கத்திய நுண்ணறிவுத் திறன்கொண்ட சிந்தனையாளர்களிடமிருந்து வெகுவாக விலகியிருந்தன. இந்த மேற்கத்திய சிந்தனாவாதிகள் சோவியத் சமவுடைமையும் அல்லது சீனாவின் கலாச்சார புரட்சியும் உண்டாக்கியிருந்த சிறுமையிலும் சந்தர்ப்பவாதத்திலும் அடித்துச் செல்லப்பட்டவர்கள்.

நான் சிறுவனாக இருந்த போது பாரீசுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று கனவு கண்டேன். ஏனெனில் இலக்கியம் என்னை மயக்கியிருந்த விதத்தில் பால்சாக், ஸ்டென்டால், போதுலேர், பிரெளஸ்ட் ஆகியோர் சுவாசித்த காற்றை நானும் சுவாசிப்பதன் மூலம் சிறந்த எழுத்தாளனாகி விடுவேன் என்று நம்பினேன். நான் பெருவை விட்டு வெளியேறாவிட்டால் போலியான, பொழுதுபோக்கு எழுத்தாளனாகி விடுவேன் என்று பயப்பட்டேன். பிரான்சுக்கும் பிரெஞ்சு நாகரிகத்துக்கும் நான் மிகவும் கடன்பட்டவன் என்பதுதான் உண்மை. உதாரணமாக இலக்கியம் ஆத்மார்த்தமான செயல் என்பது மட்டுமில்லாமல் அது ஒழுங்கையும் பிடிவாதத்தையும் கொண்டு இயங்கும் ஒரு வேலை என்று கூற முடியும். சார்த்தரும் காம்யூவும் அங்கு வாழ்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்க; அயனஸ்கோ, பெக்கெட், சியோரான் ஆகியோர் பிரெக்டின் நாடகம் என்னும் கண்டுபிடிப்பைத் தொடர்; இங்மர் பெர்க்மனின் திரைப்படங்கள், ஜீன் விலார், ஜீன் லூயி பரால்ட்டு, நோவேல் வேக் மற்றும் நோவ் ரோமன் ஆகியோரின் இசை நாடக நிகழ்ச்சிகள்,

ஆந்த்ரே மால்ராக்கின் அருமையான இலக்கியப் பதிவுகள், பேச்சுக்கள், ஜெனரல் டி காலின் பத்திரிகையாளர் கூட்டங்கள், விளையாட்டுக்களை முன்னிறுத்தி அவர் முழங்கிய சொற்பொழிவு இவையெல்லாம் நான் அங்கிருந்த போது செயலாக்கம் பெற்று நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால், நான் பிரான்சுக்கு மிகவும் நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் அது லத்தீன் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்ததற்காகத்தான். பெரு, சரித்திரத்தாலும் புவியியலாலும் சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளினாலும் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட மிகப் பரந்த ஓர் சமூகமாக விளங்கிற்று என்று அறிந்துகொண்டேன். அதனுடைய கவர்ச்சிகரமான பேச்சு மொழியும் எழுத்தும் தனித்துவமானவை. அக்காலங்களில் அது ஆற்றல் வாய்ந்த இலக்கியத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. போர்ஹே, ஆக்டோவியா பாஸ், கொர்த்தசார், கார்சியா மார்க்வெஸ், ஃப்யுன்டே, கப் ரீரா இன்ஃபான்ட், ரூல்ஃபோ, ஒனெட்டி, கார்பென்டியர், எட்வர்ட்ஸ், டோனோசோ இன்னும் பலர் அவர்களின் படைப்புகள் மூலம் ஸ்பானிஷ் மொழியின் வீச்சை மேலெடுத்துச் சென்றனர். இவர்கள்தான், ஐரோப்பாவும் மற்ற உலகப் பகுதிகளும், லத்தீன் அமெரிக்கா என்றால் ஏதோ கொலை, கொள்ளை, சதித் திட்டத்தில் ஈடுபடும் கூட்டம், அல்லது கொடுங்கோல ஆட்சியாளர்கள், தாடியுடன் கூடிய கொரில்லாக்கள், மராக்கா இசைக் கூட்டம் போன்றோர் நிரம்பிய இடம் என்று கொண்டிருந்த நினைப்பு மாறி, அது புதிய கலை வடிவங்களையும் செழிப்பு நிரம்பிய இலக்கியத் தடங்களையும் உலகளாவிய மொழிச் செழிப்பையும் கொண்ட அற்புதமான நாடு என்று வெளியுலகுக்கு அறிவித்தார்கள்.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை, லத்தீன் அமெரிக்கா அவ்வப்போது நிகழும் தடுமாற்றங்களையும் தவறுகளையும் ஏற்றுப் பொறுத்துக்கொண்டு மேலெழும்பி வருகிறது. சீசர் வல்லேஜோ தன் கவிதையில் கூறியபடி (சகோதரர்களே, நாம் செய்ய வேண்டியது இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது!) முன்பை விடக் குறைந்த அளவில் நாங்கள் சர்வாதிகாரிகளால் துன்புறுத்தப் படுகிறோம். கியூபாவும் அதனுடைய இணையான வெனீசுலாவும் இன்னும் சில கோமாளித்தனமான ஜனநாயக நாடுகளான பொலிவியாவும் நிகரகுவாவும் இதற்குள் பரவியிருக்கிறார்கள். கண்டத்தின் மீதிப் பகுதிகளில் பெரும்பாலான மக்களின் ஆதரவுடன் ஜனநாயகம் நிலைத்துள்ளது. எங்கள் சரித்திரத்தில், பிரேசிலைப் போல, சிலி, உருகுவே, பெரு, கொலம்பியா, டொமினிக் குடியரசு, மெக்சிகோ மேலும் அநேகமாக மத்திய அமெரிக்கா முழுவதிலும் இடதுசாரியினரும் வலதுசாரியினரும் அவரவர் சட்ட உரிமைகளை மதிப்பது, விமரிசனத்தில் பரிபூரண சுதந்திரம், தேர்தல்கள், ஆட்சியின் தொடர்ச்சி ஆகியவற்றை மதித்து நடந்து வருகிறார்கள். சரியான இந்தப்

பாதையைத் தொடர்ந்து கொண்டு, லஞ்சம் நிறைந்த சூழலை எதிர்த்து வெற்றிகொண்டு உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகி நின்றால் , லத்தின் அமெரிக்கா எதிர்காலத்தின் அல்ல, இன்றைய காலத்தின் கண்டமாகத் திகழும்.

நான் ஐரோப்பாவில் மட்டுமல்ல, உண்மையில் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் ஒரு வெளிநாட்டுக்காரன் என்று ஒருபோதும் உணர்ந்ததில்லை. பாரிஸ், லண்டன், பார்சலோனா, மேட்ரிட், பெர்லின், வாஷிங்டன், நியூயார்க், டொமினிக குடியரசு என்று பல இடங்களில் சொந்த வீட்டில் இருப்பது போல வாழ்ந்திருக்கிறேன். எப்போதும் எனக்கான வசிப்பிடத்தை அடைந்திருக்கிறேன். அங்கு அமைதியாக வாழ்ந்து, வேலை செய்து, கற்றுக்கொண்டு, கனவுகளை வளர்த்து, நண்பர்களைக் கண்டுபிடித்து, நல்ல புத்தகங்களைப் படித்து, எழுதி காலத்தைக் கடத்தியிருக்கிறேன். உலகக் குடிமகன் என்று நான் வளைய வருவதால் அது எனது 'வேர்களை' இழந்துவிடச் செய்துவிட்டது என்று நான் நம்பவில்லை. எனது நாட்டின் மீதான எனது தொடர்பு - அது அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல என்றாலும் - அப்படி இழக்கப்பட்டிருந்தால், பெருவில் எனக்கேற்பட்ட அனுபவங்கள் என் எழுத்தில் தொடர்ந்திருக்காது, பெருவிலிருந்து வெகு தொலைவில் நடப்பது என்ற போதிலும். உண்மையில் நெடுங்காலம் நான் பிரிந்திருந்த காரணத்திலாயே என் தாய் மண்ணின் மீதான எனது தொடர்புகள் வலுப்பட்டன. அதனாலேயே அவை தெளிவான இயலுறுத் தோற்றம் கொண்டவையாக விளங்கின. பழம் நினைவுகள் பெயரளவுக்கு இல்லாமல் ஆழ்ந்த கடந்த கால எண்ணப் பெருக்கை ஒருவித முழக்கமென எடுத்தியம்பின.

தாயகத்தின் மீதான நேசம் வெறும் கடமையல்ல, மாறாக வேறு எந்த விதமான அன்பும் காதலும் போல உடனடியாக மனத்தைத் தொடுவது; காதலர்களும் பெற்றோர்களும் குழந்தைகளும் இணைக்கப்படுவது போல.

நான் என் மனதின் ஆழத்தில் பெருவை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அங்குதான் நான் பிறந்தேன். வளர்ந்தேன். அங்கு பெற்ற குழந்தைக் கால, இளமைக் கால அனுபவங்களால் புடமிடப்பட்ட என் ஆளுமையை வெளியுலகம் அறிந்தது. நேசித்து, வெறுத்து, சந்தோஷித்து, துன்பமுற்று, கனவு கண்டு வளர்ந்தது அங்குதான். வேறெங்கும் நடப்பவை என்னைப் பாதிக்கின்றன, கோப்பப்படுத்துகின்றன. இதை நான் விரும்பியோ தலைமேல் ஏற்றுக்கொண்டோ செய்யவில்லை. அது தானாகவே நிகழ்கிறது. சில தோழர்கள் என்னைத் துரோகி என்று குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். கடந்த சர்வாதிகார ஆட்சியில் நான் உலகிலுள்ள ஜனநாயக அரசாங்கங்களிடம் பொருளாதார, ராஜ்யக் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்குமாறு கேட்டதற்கு என் குடியரிமையை ரத்து செய்யும் அளவிற்குச் சென்றார்கள். பிளோஷே, ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ, ஆப்கானிஸ்தானின் தாலிபான். இரானிய இமாம்கள், ஆப்பிரிக்க நிறவெறியினர், பர்மா சட்டாம்பிள்ளைகள் என்று எங்கு அடக்குமுறையும் சர்வாதிகாரமும் தலைவிரித்தாடியதோ அங்கெல்லாம் எதிர்த்து நின்றிருக்கிறேன். நாளை ஒரு வேளை பெருவில் சதித்திட்டத்தால் ஆட்சிக்கலைப்பு முயற்சி ஏற்பட்டால் - விதியும் பெரு மக்களும் இதை அனுமதிக்கமாட்டார்கள் - எங்களுடைய வளரும் முயற்சிக்கும் ஜனநாயகத்தைக் காக்கவும் நான் மறுபடியும் போராடுவேன்.

2010ஆண்டு நோபல் பரிசு பெற்றவர்களுடன் லோசா

சில குறுகிய மனப்பான்மையுடைய எழுத்தாளர்கள் அவர்களது சிற்றறிவுக்கு எட்டிய முறையில் எனது நடவடிக்கை உணர்ச்சி வசப்பட்டது என்றதை நான் மறுக்கிறேன். ஒரு சர்வாதிகாரி என்பவன் ஒரு நாட்டின் மிகப் பெரிய தீங்கு, ஈனச் செயல்களில் ஈடுபடுபவன், ஊழலில் மூழ்கியிருப்பவன் என்னும் எனது தீர்மானமான கருத்தின் அடிப்படையில் என் போராட்டம் நிகழுகிறது. இத்தகைய தீங்கின் வீச்சு, மாற்றமுடியாத புண்களை ஏற்படுத்தி நீண்ட காலத்துக்கு நம்மைத் துன்புறுத்தும். இது நாட்டின் எதிர்காலத்தை ஒடுக்கும் விஷம், இதன் பலனாக எதிர்கால சந்ததியின் வாழ்க்கை முழுவதும் போராட்டத்தில் கழிந்து விடும் அபாயம் நிறைந்தது. தவிர இது ஜனநாயக வளர்ச்சியை வெகுவாகத் தாக்கும். இதனால்தான் நம்மிடம் உள்ள அனைத்து பலங்களையும் உபயோகித்து சர்வாதிகாரத்தை நாம் தயக்கமின்றி எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். இதில் பொருளாதாரத் தடைகளையும் உள்ளடக்க வேண்டும். ஆனால், பல ஜனநாயக அரசுகள் சர்வாதிகாரிகளை எதிர்த்துப் போராடிய கியூபாவின் தாமஸ் ப்ளன்க்கோ, வெனிசுலாவின் எதிர்க்கட்சி, ஆங் சான் சு க்யுயி, லிக்ஸ் ஷியாபோ ஆகியோருக்கு ஆதரவு தருவதற்குப்

பதிலாகக் கொடுங்கோலர்கள் பக்கம் சாய்ந்திருந்தன. துணிவு மிக்க அந்தப் போராளிகள் அவர்களின் சுதந்திரத்துக்காக மட்டுமின்றி நமக்காகவும் போராடுபவர்கள்.

என் சக குடிமகனான ஜோஸ் மரியா ஆர்குதால் பெருவை ஒரு 'ரத்த பூமி' என்றார். வேறு எவரும் இதை விட சரியாக்கக்கணித்து விட முடியாது என்று நான் நம்புகிறேன். நாங்கள் யார் என்றும், ஒவ்வொரு பெருநாட்டுக் குடிமகனும் மனதிற்குள் கொண்டிருப்பது என்னவென்றும் இது தெரிவிக்கிறது. மரபுகள், இனங்கள், நம்பிக்கைகள், நாகரிகம் என்னும் இந்த நான்கும் நாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் எங்களை ஒன்று சேர்க்கும் தலையாய கொள்கையாகும். ஹிஸ்பானிக் காலத்துக்கு முந்திய கலாச்சாரத்தின் போது பிரசித்தி அடைந்த நெசவியல், நாசா மற்றும் பராக்கியாவின் மெல்லிய ஆடைக் கவசங்கள், மோஷிகன் அல்லது இன்கானின் பீங்கான் சாமான்கள், ஆகிய உலகப்புழை பெற்ற அருங்காட்சியகங்களில் இடம் பெற்றவற்றின் வாரிசு நான் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை அடைகிறேன்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

ஸிந்துஜா <weenvy@gmail.com>

66ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி...

பிரதேசத்துக்கு செல்லமுடியும். துருக்கியும் அசபைஜானும் நெருக்கமான உறவு நாடுகள். துருக்கிக்கு இப் பாதை வணிகத்துக்கு சிறந்தது.

அமெரிக்கா பல தசாப்தங்களாக பழமையான முட்டுக்கட்டைகளை உடைக்கவும், ஐரோப்பாவின் எரிசக்தி விநியோகங்களை ருசியாவிலிருந்து வேறுபடுத்தவும், ஒரு முக்கியமான போக்குவரத்து பிரதேசத்தில் ருசியா, சீனா மற்றும் ஈரானின் வளர்ந்து வரும் செல்வாக்கை குறைக்கவும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

இந்த முயற்சி, ஆசியாவிற்கும் ஐரோப்பாவிற்குமிடையில் உள்ள புவிசார் நிலப்பரப்பின் ஒரு அரிய அதிகார வெற்றிடத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் அமெரிக்காவின் பரந்த லட்சியத்தை பிரதிபலிக்கிறது. இது வரலாற்று ரீதியாக ருசியாவால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்ட ஒரு பிரதேசமாகும். ஆனால், செப்டம்பர் 2023இல் நகோர்னே-கரபாக்-இல் அசபைஜானின் தீர்க்கமான தாக்குதலின் போது ருசியா தனது நட்பு நாடான ஆமேனியாவை பாதுகாக்கத் தவறியது.

அமெரிக்காவிற்கு இது சிறுபாதையானாலும் பெரும் விளைச்சலைக் கொடுக்கும். சீனாவின் சில்க் பாதையின் தொடர்ச்சி தடைப்படும். ஈரான், ருசியாவைக் கண்காணிக்கவும் இப் பாதை அமெரிக்காவிற்கு உதவும். எனவே, இது ஈரானுக்கும் ருசியாவிற்கும் ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கும். அதே சமயம் இப் பிரதேசத்தில் சீனாவின் வணிக மற்றும் இராணுவ நடவடிக்கைகள் கட்டுப்படுத்தப்படும். இவற்றிற்கு அப்பால் ஆசியாவிற்கும் ஐரோப்பாவிற்குமிடையிலான வணிக போக்குவரத்து அமெரிக்காவினால் கண்காணிக்கப்படவும் கட்டுப்படுத்தவும் முடியும். அசபைஜான் எண்ணெய் வளம் மற்றும் கனிம வளம் கொண்ட நாடு. இனிமேல் அமெரிக்கா இதன் வளங்களில் தனது வணிகத்தை ஆதிக்கத்தையும் வளர்ச்சியடையச் செய்யும். இவ்வளவு காலமும் ருசியாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்து இப் பிரதேசம் மற்றும் முன்னால் சோவியத் யூனியன் நாடுகள், நேரடியாக அமெரிக்காவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வருகின்றன.

ஈரானின் எல்லையில் அமெரிக்கா தனது படைத் தளத்தை நிறுவலாம். இது இஸ்ரேலுக்கான வெற்றியாகும். எனவே இத் திட்டத்தின் பின்னால் இஸ்ரேலும் உள்ளது என கருதலாம்.

இப் பாதை திறப்பின் மூலம் அதிகமாக 310 வீத விற்பனை அதிகரிப்பு தனக்கு ஏற்படும் என துருக்கி கணித்துள்ளது. உலக வங்கி, 2027 ஆம் ஆண்டுக்குள் இந்த பாதை ஆண்டு வர்த்தக மதிப்பில் 50-100 பில்லியன் டாலரை அதிகரிக்கும் என்று கூறுகிறது மே 2025இல் ப்ளம்பெர்க் தரவு, இந்த பாதை ஐரோப்பா-ஆசியா போக்குவரத்து நேரத்தை ஏற்கனவே உள்ள பாதைகளுடன் ஒப்பிடும்போது 12-15 நாட்கள் குறைக்கப்படும் என்பதைக் குறிக்கிறது.

ஐரோப்பிய எரிசக்தி பாதுகாப்பிற்கு, இதன் தாக்கங்கள் ஆழமானவை. IEAஇன் 2025 உலக எரிசக்தி திட்டங்களுக்கு 2030ஆம் ஆண்டுக்குள் ஐரோப்பாவிற்கு 20 பில்லியன் சதுர மீட்டர்கள் (20 billion cubic meters) கூடுதலாக ருசியா இல்லாத இயற்கை வாயு தேவைப்படுகிறது. இயல்பாக்கப்பட்ட ஆமேனியா துருக்கி எல்லைகள் கஸ்பியன் இயற்கை வாயு மற்றும் எண்ணெய் இருப்புக்களை பெறுவது இலகுவாக்கப்படும். மேலும் பிரிட்டிஸ் பெற்றோலியம் போன்ற நிறுவனங்களுக்கு இறக்குமதி செலவுகள் 10-15 வீதத்தால் குறையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

அசபைஜான் நேரடியாக குழாய்கள் மூலம் ஐரோப்பாவிற்கு இயற்கை வாயுவை அனுப்பமுடியும். முன்னர் ருசியாவின் ஆதரவு நாடான ஜோர்ஜியாவின் உதவி தேவைப்பட்டது. இதன் மூலம் ருசியாவின் ஐரோப்பாவிற்கான இயற்கை வாயு விநியோகம் குறைக்கப்படும். இதுவும் அமெரிக்காவிற்கு ஒரு மூலோபாய வெற்றியாகும்.

அமெரிக்கா நேரடியாக இப் பாதையினூடாக 100 பில்லியனை வருமானப் பெறும் என கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை விட வேறு பல வழிகளிலும் அமெரிக்கா வருமானத்தைப் பெறும்.

பனாமாக் கால்வாய் போன்றே, அமெரிக்கா இப் பாதையினூடாக சமாதானத்தை மட்டும் பேணவில்லை. இச் சமாதான ஒப்பந்தத்திற்காக டொனல்ட் ரம்பிற்கு நோபல் பரிசு கிடைக்கலாம். ஆனால், அவற்றை விட அமெரிக்கா தனது பகை நாடுகளான ருசியா, ஈரான் போன்ற நாடுகளுக்கு அருகில் சென்றுள்ளது. துருக்கி தனது வணிக லாபத்திற்காக அமெரிக்காவுடன் பகைக்காது. நேட்டோவிற்கும் அமெரிக்கா ஒரு எச்சரிக்கையைச் செய்கின்றது. நேட்டோவின்றியே அமெரிக்கா தான் உலக இராணுவ வல்லரசு என்பதனை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. இது ஒரு சாதாரண 20 மைல் பாதையல்ல. சீனா, ருசியா, ஈரான் போன்ற நாடுகளுக்கு எதிரான அமெரிக்காவின் பலமான அடியாகும்.

இப் பாதையில் வணிக போக்குவரத்தை இலகுவாக்காவிட்டால் இப் பிரதேசம் ஒரு போர்ப்பிரதேசமாக மாறக்கூடிய சாத்தியங்களும் உள்ளன. அதே சமயம் இப் பாதையைக் கொடுத்து அசபைஜானுடன் சமாதான ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்துள்ளது, ஆமேனியா. நகோர்னோ-கரபாக் பகுதியில் உள்ள ஒரு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் ஆமேனிய அகதிகள் குறித்து எந்தவித உறுதியையும் அசபைஜான் வழங்கவில்லை. அதே சமயம் அசபைஜான் தனது நாட்டிற்குள் அமெரிக்கா வருவதற்கு கட்டுப்பாட்டற்ற அனுமதி வழங்கியுள்ளது. எனவே இந்த சமாதான ஒப்பந்தம் ஆமேனியாவிற்கோ அசபைஜானுக்கோ நீண்ட காலத்தில் நன்மையளிக்கக் கூடியதல்ல. இது அமெரிக்காவிற்கும் டொனால்ட் ரம்புக்கும் கிடைத்த பெரு வெற்றியாகும்.

ரதன் <rathan100@gmail.com>

பொய்களைச் சொல்வதற்கே வெட்கப்பட வேண்டும்; உண்மைகளைச் சொல்வதற்கல்ல

ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து நோர்வே நாட்டில் வாழ்பவர் நவமகன். 'போக்காளி' நாவலையும் 'ஆகிதம்' சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 'போக்காளியை வாசித்து முடித்தபோது தோன்றியது பிரமிப்பு, ஆச்சரியம், வியப்பு, பரவசம். இதற்கான காரணம், 680 பக்கங்களையுடைய இந்நாவலில் முதல் எழுத்திலிருந்து கடைசி எழுத்துவரை உள்ள உண்மை, சத்தியம்' என்கிறார் ஷோபாசக்தி.

'அதிகம் பேசாத மனிதர்; ஆனால், மனிதர்களையும் சமூகத்தையும் அதிகம் அவதானிக்கின்ற ஒருவர் நவமகன். அவருடைய அவதானிப்பு நுணுக்கங்களை எழுத்திற் காணலாம். மூன்று தசாப்த புலம்பெயர் வாழ்வையும் வரலாற்றையும் புனைவுடன் இணைத்து நெடுங்கதையாக அவர் எழுதிய நாவல் போக்காளி' என்று குறிப்பிடுகிறார் எழுத்தாளர் ரூபன் சிவராஜா.

'என்னை இலக்கியப் படைப்பாளியாக்கியதே அரசியல் அக்கறைதான்' என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லித் தன்னுடைய புனைவுகளை முன்வைக்கும் நவமகன் (கேதீஸ்), தமிழில் சமகாலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்களில் முக்கியமானவர். ஈழம், புலம்பெயர் தேசங்களில் நிலவும் வாழ்க்கை, தமிழ் மனம் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் போன்றவற்றை உண்மை, யதார்த்தம், புனைவு என மூன்றையும் இணைத்துத் தன்னுடைய படைப்பாக்கமாக நிகழ்த்துபவர்.

நவமகனுடன் இலங்கைக்கு அவர் வந்திருந்தபோது தொடங்கி பின்னர் இணைய வழியில் (04 August 2025 – 14 September 2025) நடத்தப்பட்ட நேர்காணல் இது.

● நவமகன் நேர்கண்டவர்: கருணாகரன்

அரசியல், இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்தும் முறை வேறு; இலக்கியம், அரசியலை வெளிப்படுத்தும் முறை வேறு. ஆனால், இரண்டும் ஒன்றோடு ஒன்று எப்போதும் இணைந்து வந்திருக்கிறது. அரசியலில் அதிகாரம் முதன்மையானது. அல்லது அதை நோக்கிப் பயணிப்பதே அரசியலாகும். இலக்கியமோ அதிகாரத்துக்கு எதிரானது. இதைப் பற்றிய உங்களுடைய புரிதல், நிலைப்பாடு என்ன? உங்களுடைய எழுத்தியக்கம் இதில் எப்படியானது?

ஆம், அரசியலும் இலக்கியமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்ததுதான். நீங்கள் குறிப்பிடுவதுபோலவே அரசியலானது அதிகாரத்தை முதன்மைப்படுத்தி அதனை நோக்கி நகர்வதாகவே இருக்கின்றது.

அதனால்தான் அரசியல்வாதிகள் தங்கள் அதிகாரக் கட்டுக்குள் அடங்கக்கூடியவாறு மக்களை மந்த நிலையில் வைத்திருக்க விரும்புகிறார்கள். ஆனால், இலக்கியம் அதற்கு எதிரானது. சங்க இலக்கியம் தொடங்கி இன்றைய நவீன, நவீனத்துக்குப் பிந்திய இலக்கியங்கள் வரை எல்லாமே

அறத்தின்பால் நின்று அரசியலின் மக்கள் விரோத செயற்பாடுகளையும் திட்டங்களையும் அம்பலப்படுத்துவதோடு, மக்களை முற்போக்கான பாதைகளில் வழிநடத்துவதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதன் அடிப்படையிலானதாகவே என்னுடைய எழுத்தியக்கச் செயற்பாடுகளும் இருக்கின்றன.

இலக்கியம் அடிப்படையில் அறம் சார்ந்ததாக இருக்கின்றபோதிலும், அரசியல், இலக்கியத்தைப்

பயன்படுத்தும்போது இலக்கியத்தின் அறம் தவறிப்போகவும் வாய்ப்புள்ளது. ஒரு அரசியல் கட்சியோ விடுதலை இயக்கமோ தமது கருத்துக்களை மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க இலக்கியத்தை (கவிதைகள், கதைகள், பாடல்கள்) பயன்படுத்தலாம். பின்னர் காலப்போக்கில் அக் கட்சியோ இயக்கமோ வழிதவறித் தோற்றுப்போகும்போது அல்லது கொள்கை மாறித் தனது கோரமுகத்தைக் காட்டும்போது அக் கட்சி அல்லது இயக்கம் சார்ந்த படைப்பிலக்கியத்தின் அறம் கேள்விகளுக்கு உட்படுத்தப்படுவதும் தவிர்க்க முடியாமல் போகிறது.

நீங்கள் அடிப்படையில் இலக்கியப் படைப்பாளி - எழுத்தாளர். ஆனால், உங்களுடைய அக்கறைகள் அரசியல் ரீதியானவை. அக்கறை (பிரக்ஞை) வேறொன்றாகவும் வெளிப்பாடு இன்னொன்றாகவும் இருக்க முடியுமா?

என்னை இலக்கியப் படைப்பாளியாக்கியதே இந்த அரசியல் அக்கறைதான். அப்படியிருக்கையில் அக்கறையில் ஒன்றும் வெளிப்பாட்டில் இன்னொன்றுமாய் என்னால் இயங்க முடியாது. பக்தி இலக்கியமல்ல, சமூக அரசியல் சார்ந்த முற்போக்கு இலக்கியமே என்னுடையது.

நீங்கள் கூறும் பக்தி இலக்கியமென்பதை மதம் சம்மந்தப்பட்டதாக நான் பொருள் கொள்ளவில்லை. அரசியற் கட்சி அல்லது அரசியல் இயக்கங்களைப் பிரதிபலிக்கும், அவற்றை நியாயப்படுத்தும் இலக்கியத்தையே பக்தி (விசுவாச) இலக்கியமாகச் சொல்கிறீர்கள் என்று

எண்ணுகிறேன். அவ்வாறான பக்தி இலக்கியத்தை நீங்கள் கேலியோடு விமர்சனம் செய்கிறீர்கள் என்று கொள்ளலாமா?

நிச்சயமாக. பெரும்பாலும் பக்திகள் எல்லாமே பகுத்தறிவைப் பறிப்பவைதானே. 'இருந்தால் தலைவன் இறந்தால் இறைவன்' என்ற சிலரின் கூற்றும் கூட இவ்வகையானதே. கடவுளின் பெயரால் மனிதனின் சுயமரியாதை காவு கொடுக்கப்படுவதை எதிர்ப்பதற்காக பெரியார் போன்றவர்கள் கடவுளே இல்லை என முழுங்கினார்கள். ஆனால், இன்று புரட்சி என்று புறப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியானது மனிதனைக் கடவுளாக்குவதில் வந்து முடிந்திருப்பதை என்னவென்று சொல்வது?

இலக்கியத்தை அரசியற் பிரதியாகப் பார்ப்போரும் அப்படி ஆக்குவோரும் உண்டு. அதே அளவுக்கு இலக்கியத்தில் அரசியலின் இடத்தைப் பற்றி விமர்சிப்போரும் மறுப்போரும் உள்ளனர். இலக்கியம், அரசியலை முதன்மையாக அல்லது மையமாகக் கொண்டாலோ அல்லது பகுதியளவிலேனும் வெளிப்படுத்தினாலோ அது இலக்கிய ரீதியாக (கலையாக) பெறுகின்ற இடம் எப்படியாக இருக்கும்?

ஒரு இனத்தின் அல்லது சமூகத்தின் அனைத்து வாழ்வியல், பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் பிரதிபலிப்பவைதானே கலையும் இலக்கியமும். அரசியலுக்கு உட்படாமல் எந்த மனித சமுதாயமும் இயங்க முடியாதுள்ள இன்றைய உலகில், இலக்கியம்,

அரசியல் பிரதிகளாக வெளிவருவது தவிர்க்க முடியாதது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியத்தில் அழகியலை விடவும் கருத்தியலுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன். எழுத்து வாசகர்களுக்குப் புரியவேண்டும். அதன் மூலமாக அது பலரைச் சென்றடைய வேண்டும். இதனைவிடுத்து, இலக்கியத்தில் அது பெறுகின்ற இடம் குறித்தெல்லாம் நான் அக்கறை கொள்வதில்லை. இலக்கியத்தின் அளவுகோல் தங்களிடம் மட்டுமே உள்ளதாக நம்பிக் கொண்டிருப்பவர்களின் திறனாய்வு நேர்மை குறித்தும் எனக்கு எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லை. அது வேறொரு அரசியல்.

அப்படிச் சொல்ல முடியாதே. அழகியல் அடிப்படைகளைப் பொருட்படுத்தாத இலக்கியப் பிரதிகள் (இலக்கிய எழுத்துகள்) எத்தகைய கருத்து நிறைவைக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றுக்கான இலக்கிய இடம் - அவற்றின் இலக்கியப் பெறுமதி குறித்த கேள்விகள் எழுமல்லவா? மட்டுமல்ல, அவை வெறுமனே பரப்புரைப் பிரதிகளாகச் சுருங்கி விடக்கூடிய நிலையும் உண்டு. நீங்கள் வலியுறுத்துகின்ற அரசியல் நோக்குநிலையைக் கொண்ட இலக்கிய பிரதிகளை வலுவாக்குவது அவற்றின் கலைநுட்பங்களே. இதை எப்படி மறுதலிக்க முடியும்?

நிச்சயமாக. உங்கள் கருத்துடன் உடன்படுகிறேன். ஒரு படைப்பின் மொழி, நடை, உத்தி, உள்ளடக்கம் போன்றவற்றில் அழகியல் வெளிப்படத்தான் வேண்டும். அதனை நான் மறுதலிக்கவில்லை. முக்கியமானதுதான். எனது எழுத்துக்களிலும் அழகியல் இல்லாமலில்லை. நல்லதொரு முற்போக்கான கருத்துள்ள படைப்பாக இருந்தாலும் அதில் அழகியல் இல்லாவிடில் மக்களிடம் போய்ச் சேராதுதான். அதேசமயம் மக்களைச் சிந்திக்கும் தூண்டாத, ஆரோக்கியமான கருத்தை முன்வைக்காத அழகியலை மட்டுமே கொண்டிருக்கின்ற ஒரு கலைப் படைப்பினால் சமூகத்திற்கு என்ன பயன்? என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுகிறது. அதனால்தான், 'கலையின் முதன்மை நோக்கம் அழகியல் வெளிப்பாடுதான்' என்ற கருத்தை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது.

உங்களுடைய 'போக்காளி' நாவல் ஒரு இலக்கியப் பிரதி. அதே அளவுக்கு அதொரு அரிசியற் பிரதியும். இரண்டும் இணைந்திருப்பதால் அது சமூக, வரலாற்றுப் பிரதியாகவும் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. இதை உருவாக்குவதற்கான பின்னணி அல்லது அடிப்படை எப்படி இருந்தது?

'போக்காளி' நாவலின் என்னுடைய குறிப்பிட்டதுபோலவே, 'புலம்பெயர் சமூகம்' எனும் புதிய சமுதாய அமைப்பொன்றின் உருவாக்கத்தின் விளைவினால் புகலிட தேசங்களில் நாடற்றவர்களாய் எம்மவர்கள் பட்ட பாடுகளையும், வாழ்வியற் சூழலில் எதிர்கொண்ட - அனுபவித்த நடைமுறைச் சிக்கல்களையும் வாழ்க்கைத் தரிசனப் பண்புகளையும் அடுத்தடுத்த தலைமுறையினருக்கு கடத்திவிடவேண்டும் என்ற அவாவே என்னை இந்த நாவலை எழுதத் தூண்டியது. அந்நிய தேசத்தில் அகதியாக நேர்ந்தபோதிலும் தாயக விடுதலை

(ஈழவிடுதலை) அரசியல் சார்ந்து எனக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களையும் தோல்விகளையும் இழப்புக்களையும் அதனால் அனுபவித்த துன்ப, துயரங்களையும் ஆற்றிக்கொள்வதற்கு இந்த எழுத்து எனக்குத் தேவையாக இருந்திருக்கிறது. நான் சொல்கின்ற இந்தத் துயரமென்பது என்னுடைய தனிப்பட்ட துயரமல்ல, அந்நிய தேசங்களில் மெல்ல மெல்ல இன அடையாளங்களை இழந்துகொண்டிருக்கின்ற புலம்பெயரிகளான என்போன்ற எல்லோருடைய துயரங்களையுந்தான்.

இந்த அந்நிய தேசத்து அகதி வாழ்வில் நாங்கள் பொருளாதார ரீதியில் முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலுங்கூட, எமது மொழியையும் பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும் இன அடையாளங்களையும் அடுத்தடுத்த சந்ததியினரிடம் கடத்துவதில் தோற்றுப் போனவர்களாகவே இருக்கின்றோம். இதனால் ஏற்படப்போகின்ற மன உளைச்சல்களிலும் வலிகளிலும் இருந்து மீள்வதற்கும் கற்றுக்கொள்வதற்கும் முதலில் நாங்கள் தோல்விகளையும் இழப்புக்களையும் ஒப்புக்கொள்வதோடு காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப நடைமுறையில் சில மாற்றங்களையும் உள்வாங்க வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். தாயக அரசியல் ரீதியாகவும் சரி, புகலிட வாழ்வியலில் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் சரி, எமது தோல்விகளையும் இழப்புக்களையும் நாம் நம்பாமலிருப்பதும் ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பதும், தற்காலிக நிவாரணமாக வேண்டுமானால் இருக்கலாம்; ஆனால், இந்த அவநம்பிக்கை என்கின்ற மயக்கம் மெல்ல மெல்லத் தெளியும்போது யதார்த்தத்தை எதிர்கொள்வது மிகவும் கடினமானதாக இருக்குமென்பதே உண்மை.

உண்மைகளை ஒப்புக்கொள்வதும் தவிர்க்க முடியாதவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதுந்தான் மனித சமுதாயத்தின் மிகப்பெரிய சாதனையாகும். சிலவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் போதும் தோல்விகளை ஒப்புக்கொள்ளும்போதும் அதன் விளைவுகளைச் சந்திக்கின்ற அகச்சக்தியை நாம் பெற்றுவிடுவதோடு, அதன் விளைவுகள் மீது ஒரு கட்டுப்பாட்டினையும் நம்மால் கொண்டுவரமுடியும். இதை நான் உறுதியாக நம்பியதுகூட இந்த நாவலை எழுதியதற்கான காரணியாக இருந்திருக்கலாம். பொய்களைச் சொல்வதற்கே அச்சப்பட வேண்டும், வெட்கப்பட வேண்டுமே தவிர, உண்மைகளைச் சொல்வதற்கல்ல.

ஆனால், அந்தப் பொய்களுக்கு, கனவுச் சொற்களுக்குத்தானே சமூக ஈர்ப்பு அதிகமாக உண்டு. மீள்பார்வை, சுயவிமர்சனம், உலக நோக்கு போன்றவற்றைப் பற்றித் தமிழ்ப் பெருந்திரள் மக்கள் அக்கறைகொள்வது குறைவு. இதற்கான சமூக, வரலாற்றுக் காரணங்கள் என்ன? இதை எப்படி மாற்றலாம்?

எமது சமூகத்தில் மாற்றுக் கருத்துக்களை உள்ளவாங்காமை; கட்சிகளின், இயக்கங்களின் ஜனநாயக விரோதப் போக்குகளை எதிர்க்காமை; அரசியல் தலைமைகளின் தான்தோன்றித்தனங்களை ஆதரித்தமை என நிறைய காரணங்கள் கூறலாம். நீங்கள் குறிப்பிடுவதுபோல் எம்மினத்துள் பெருந்திரளானவர்கள்

யதார்த்தத்தை மீறிய கனவுகளுக்குள்ளும் பெயர்களுக்குள்ளும் சுயஇன்பம் அனுபவிப்பவர்களாகவேதான் இருக்கின்றனர். நேர்மையற்ற சுயநல அரசியல்வாதிகளால் வரலாற்றில் அப்படியாக வளர்க்கப்பட்டு விட்டார்கள். இதனை மாற்றுவதென்றால் சுயநலமற்ற சமூகப்பொறுப்புள்ள நேர்மையானவர்கள் அரசியலுக்கு வந்தால் மாத்திரமே முடியும். ஆனால், தற்போதுள்ள அரசியல்வாதிகள் யதார்த்தத்திற்கு முகம் கொடுக்கக்கூடிய உண்மைகளைக் கூறி மக்களின் கனவுகளைக் கலைத்தால் தங்களின் பதவிகளும் கலைந்துவிடும் என்ற பயத்தில் அவர்களின் கனவுகளுக்கு ஏற்றவாறே காய்களை நகர்த்தி கொண்டிருக்கின்றார்கள். இது மிகவும் மோசமான மக்கள் விரோத செயற்பாடு. ஆகவே இத்தகைய ஊழல் அரசியல்வாதிகளிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு மக்கள் விழிப்படைய வேண்டும். அத்தகையதொரு சமூக மாற்றத்தின் ஊடாகவே இவைகளை மாற்றமுடியும்.

‘போக்காளி’யை எழுதிய அனுபவம்?

எனது கடந்த காலத்துக்குள் மீண்டுமொருமுறை சென்று வந்தது போன்ற அனுபவமே எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஒரு இலக்கியப் பிரதி, கடந்த காலத்தைத் தூக்கிச் சுமந்து கொண்டிருக்கலாமா? அதனுடைய சமகால, எதிர்கால உணர்வலைகள்?

கடந்த காலத்தினை தூக்கிச் சுமந்து மீள் பரிசீலனை செய்வதனுடாக கடந்த கால வரலாற்றுத் தவறுகளில் இருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ளலாம். அது சமகாலத்தை சீர்திருத்திக்கொண்டு திடமான எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பயணிக்க உதவும் என்றே எண்ணுகின்றேன்.

ஆனால், கடந்த காலத்தை மீள்பார்வைக்கு உட்படுத்தக் கூடாது என்ற உறுதியான நிலைப்பாடுதானே ஈழத் தமிழ்ச் சூழலில் காணப்படுகிறது. அதாவது, ‘போராளிகளிடத்தில் தவறுகள் இருந்தாலும் அதை விமர்சனமாக்குவது அவர்களுடைய தியாகத்தின் மதிப்பைக் குறைக்கும், எதிரிக்கு வாய்ப்பளிக்கும், மக்களின் போராட்ட உணர்வைப் பலவீனப்படுத்தும், போராளிகளின் இலட்சிய உணர்வைக் கீழிறக்கும். அவர்கள் செய்ததெல்லாம் மக்களுடைய நன்மைக்காகவே தவிர, தமக்காக அல்ல. அப்படியென்றால், எதற்காகத் தங்களுடைய உயிர்களுடைய இழக்க (அர்ப்பணிக்க) வேண்டும்’ என வெற்றிச்செல்வி தொடக்கம் தீபச்செல்வன் வரை எழுத்தாளர்களும் அதற்குப்பால் பல்வேறு தரப்பினரும் சொல்கிறார்களே! இந்த நிலையில் உங்களுடைய பார்வை மாறாக இருக்கிறதே?

என்னுடைய பார்வை தவறானதா? முரணானதா? நான் விடுதலைப் புலிகளின் எதிரி அல்ல. நம்மில் பலரைப்போல் நானும் புலிகளை ஆதரித்த ஒருவனே. தமிழர்களாகிய எமக்கு ஈழ விடுதலைக்காகப் போராடியவர்கள் மீது உள்ள பரிவின் நியாயத்தை ஈழப் போராட்டத்தை முழுமையாக அறிந்த எவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியும். போராளிகளுடைய

தியாகங்களையும் அர்ப்பணிப்புகளையும் யாருமே குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. அது பெறுமதியானதே. அதில் எனக்கு எந்த மாற்றுக்கருத்தும் இல்லை. ஆனால், போராளிகளிடத்தில் தவறுகள் இருந்தாலும் அதை விமர்சனமாக்குவது அவர்களுடைய தியாகத்தின் மதிப்பைக் குறைக்கும் என்பதெல்லாம் முட்டாள்தனமான கருத்து. எந்தப் போராளி இயக்கங்களும் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவை அல்ல. விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாக மாறியதாலேயே புலிகள் இந்த அழிவைத் தேடிக்கொண்டார்கள் என்பதைக்கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களே புலிகளை விமர்சிக்கக்கூடாது என்கிறார்கள். இன்று ஒரு மகத்தான போராட்டம் சீரழிந்து ஓர் இனமே அரசியல் அநாதைகளாகி நிற்கிறது. இந்நிலையை கேள்விக்குட்படுத்தி, தவறுகளை மீள் பரிசீலனை செய்து, அதிலிருந்து பாடங்கள் கற்றுக்கொள்ள மறுப்பதோடு, மீண்டும் அதே தவறான பாதைகளில் மக்களை வழிநடத்த நினைப்பது சமூகப் பொறுப்பற்ற செயலே. இனியும் இது தொடர்க்கூடாது. ஆயுதப் போராட்டத்தின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாக இருந்த நோய்க்குறான அம்சங்கள் அனைத்தும் விமர்சன ரீதியாகக் கண்டறியப்பட வேண்டும். இதனை மறுக்கும் போக்கானது ஈழத்தமிழ் அரசியலை அதன் அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லத் தடையாகவே இருக்கும்.

ஈழத்திற்காகப் போராடிய புலிப்போராளிகள் பலர் வீரமரணம் அடைந்துவிட்டார்கள். இன்னும்பலர் சரணடைந்து புனர்வாழ்வு பெற்று தனிப்பட்ட இயல்பு வாழ்வுக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். இன்று புலிகளின் பெயரால் இயங்குபவர்கள் அவர்களுடைய பிணாமிகள்; அவர்கள் ஏன் இன்னமும் புலிகளின் பெயரை உச்சரிக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு அதில் ஆதாயம் இருக்கிறது.

‘போக்காளி’யின் பின்னான அனுபவம்? அது உண்டாக்கியிருந்த அபிப்பிராயங்கள், கருத்துகள், விமர்சனங்கள், அதைப் பற்றிய பதிவுகள்?

உண்மையில் நான் எதிர்பார்த்ததைவிடவும் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றிருக்கிறது ‘போக்காளி’. ஒரு படைப்பை ஒருவர் பார்க்கும் கோணத்திற்கும் மற்றவர் பார்க்கும் கோணத்திற்கும் அழகியல் சார்ந்தும், கருத்தியல் சார்ந்தும் வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். இருக்கும். அந்தவகையில் ‘போக்காளி’யும் விதிவிலக்கல்ல. நாவலின் அரசியல் கருத்துக்கள் சார்ந்து பலருக்கும் நேர்மறையான, எதிர்மறையான விமர்சனங்கள் உண்டு.

ஒரு இனத்துள் பெரும்பான்மையானவர்களின் கருத்துக்களுடன் ஒத்திசையாத மாற்றுக் கருத்துக்களுடன் ஒரு படைப்பு வெளிவருமாக இருந்தால் அப் படைப்பை பெரும்பான்மையினர் கண்டுகொள்ளாமல் விடும் போக்கும் எமது சமூகத்தில் நடைமுறையில் உள்ளது. சிலர் கனவுலகத்துக்கு உள்ளேயே வாழத் தங்களைப் பழக்கப் படுத்திவிட்டார்கள். அவர்களை யதார்த்த உலகத்துக்குள் மீட்டு வருவதென்பது இலகுவானதல்ல.

‘போக்காளி’யில் இன ரீதியிலான சுயவிமர்சன அடிப்படையில் கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்களை நகர்த்தியிருப்பதானது; இனத்தாய்மைவாதம் பேசியபடி எல்லாவற்றையுமே தமிழ்த்தேசியப் பூதக்கண்ணாடிக்குள்ளால் பார்ப்பவர்கள் சிலரை விசனமடையச் செய்திருக்கின்றது என்பதும் உண்மையே. ‘யாரையும் தொந்தரவு செய்யாத எழுத்து எதற்கு?’ என்று எழுத்தாளர் அருந்ததி ராய் கேட்டிருப்பார். அந்தவகையில் எனது எழுத்தும் சிலரைத் தொந்தரவு செய்திருப்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே.

சந்தேகமில்லை, ‘போக்காளி’ ஒரு மாற்று இலக்கியப் பிரதியே. என்பதால் அதற்கான விமர்சனங்களும் அதை எதிர்கொள்கின்ற இன்றைய தமிழ்ச் சமூக மனநிலையையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால், ஒரு இலக்கியப் பிரதி, குறித்த மொழி, அரசியல், காலச் சூழலுக்குள் மட்டுப்பட்டதில்லையே. அதற்கப்பாலும் அதனுடைய பயணம் நிகழும். ‘போக்காளி’ போன்ற பிரதிகளின் பயண வழி நீள்வதற்கு அது நிகழ்த்துகின்ற சமூக மோதல்கள் முக்கியமானவை என்று கருதுகிறேன். மாற்றுக் கருத்து நிலையை-மாற்றுஇலக்கியத்தைமுன்னிலைப்படுத்துவதற்கான அரசங்க எப்படி விரிவாக்கம் செய்யலாம்?

பல முகாம்களுக்குள் பிரிந்து நிற்கும் நாங்கள் முதலில் ஒரு இனமாக எங்களுக்குள் ஒற்றுமையைக் கட்டியமைக்க வேண்டும். அதற்கு மதவாதம், பிரதேசவாதம், சாதிய ஒடுக்குமுறை, பெண்ணடிமைத்தனம் போன்ற மிக மோசமான பிற்போக்குத்தனங்களில் இருந்து விடுபடவேண்டும். மாற்றுக்கருத்தாளர்களை எதிரிகளாகவும் துரோகிகளாகவும் கட்டமைக்கும் கலாசாரத்தை நிறுத்தவேண்டும். கருத்துச் சுதந்திரத்தை மதிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கருத்து மோதல்களை ஆரோக்கியமான முறையில் நிகழ்த்தவேண்டும். விமர்சனங்களைக் கண்டு அஞ்சாமல் அவற்றைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். எங்களுடைய தவறுகளையும் குறைகளையும் நாங்களே ஏற்றுக்கொண்டு சுயவிமர்சனம் செய்ய முன்வரவேண்டும். இத்தகைய செயற்பாடுகளை மக்கள் மயப்படுத்துவதன் மூலமே மாற்றுக்கருத்து நிலையை - மாற்று இலக்கியத்தை முன்னிலைப்படுத்துவதற்கான அரசங்க விரிவாக்கம் செய்யலாம். இதனைவிடுத்து ‘எல்லாம் சரியாகவே இருக்கின்றன’ என்று பாசாங்கு செய்துகொண்டும் எங்களைப் பற்றி நாங்களே பெருமையாக நினைத்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் திருப்தி மனப்பான்மையுடன் இப்படியே தொடர்ந்து இயங்குவோமானால், தேசிய விடுதலையை அல்ல சமூக விடுதலையைக்கூட எங்களால் அடையமுடியாது.

இன்றைய பின்நவீனத்துவ யுகத்தில் இனம், மதம், அரசு, தேசியம், சாதியம் போன்ற பெருங்கதையாடல்களுக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடமே இல்லை? ஆனால், நீங்களோ ‘பல முகாம்களுக்குள் பிரிந்து நிற்கும் நாம் முதலில் ஒரு இனமாக எங்களுக்குள் ஒற்றுமையைக் கட்டியமைக்கவேண்டும்’ என்று சொல்கிறீர்கள்? பின்நவீனத்துவ யுகத்தில் மட்டுமல்ல, ஜனநாயகச் சூழலில்

கூட பல்வேறு சிந்தனைப் போக்குகளுக்கு சாத்தியமும் இடமும் இருக்கும்போது எப்படி இனமாக, தேசமாகத் திரள முடியும்? தவிர, மாற்று இலக்கியம், மாற்று அரசியல் என்பதே பெருந்திரள் மனோ நிலைக்கு அப்பாலானது. ஆகவே மாற்று அரசியல், மாற்று இலக்கியம், மாற்றுச் சிந்தனை, மாற்றுக் கலை போன்றவற்றுக்கான இடமும் வெளியும் வரையறுக்கப்பட்டதாகவே இருக்கும். அதை எப்படி முன்னிலைக்கு கொண்டு வரலாம் என்பது, அதற்கான பொறிமுறையைப் பற்றியதே. குறிப்பாக இன்றைய தொழில்நுட்பத்தை - வளர்ச்சியடைந்துள்ள ஊடக வெளியை - எப்படிப் பயன்படுத்தலாம்; பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதைப் பற்றியதே என்னுடைய கேள்வி?

பின்நவீனத்துவம், பெருங்கதையாடல்களின் உண்மைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் கேள்விக்குட்படுத்துகிறதுதான்; விமர்சிக்கின்றதுதான்; உலக வரலாறு, அறிவியல், மதம், முதலியன தொடர்பில் உண்மைகள் என்று நம்பப்படுபவைகளைச் சந்தேகிக்கிறதுதான். ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் குழுவிற்கும் தனித்தனி கதைகள் மற்றும் பார்வைகள் உள்ளன என்பதே பின்நவீனத்துவத்தின் கூற்றாக இருக்கிறது. வரலாற்றை ஒற்றை நேர்கோட்டு நிகழ்வாகப் பார்ப்பதை மறுக்கிறது. இக் கூற்று ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்கிறதுதான்.

நான் கூறவந்தது, தமிழர்கள் மத, சாதிய, பிரதேச ரீதியிலான வேறுபாடுகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் போன்ற பிற்போக்குத்தனங்களைக் களைந்து இனமாக ஒன்றுபட வேண்டும் என்பதையே. சமூகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாத, ஒன்றையொன்று அடக்குமுறைகளுக்கு உட்படுத்தாத, எத்தனை கட்சிகள், இயக்கங்கள், குழுக்கள் வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அதனை நான் மறுக்கவில்லை. மறுப்பது ஜனநாயக விரோதம்.

அடுத்ததாக, இந்த மாற்றுக்கள் அனைத்துமே பெருந்திரள் மனோநிலைக்கு அப்பாலானவையாகவும் இவைக்கான இடமும் வெளியும் வரையறுக்கப்பட்டவையாகவும் இருப்பது உண்மைதான். இதுதான் சமூகத்தின் துரதிஸ்டம். ஏனெனில், இந்த மாற்றுக்கள் அனைத்துமே யதார்த்த நடைமுறை உலகிற்கு ஏற்ப முற்போக்குச் சிந்தனைகளைக் கொண்டவையாகவே இருக்கின்றன. இதனை மறுக்கும் சமூகம் பழமைவாதச் சிந்தனைக்குள்ளேயே சிக்குண்டு கிடக்கும் சமூகமாகவே இருக்கமுடியும். எந்தவொரு பொருளும் வாழ்க்கையோடு தொடர்ந்து நாள்தோறும் வளர்ச்சி பெற்றால் மாத்திரமே அதற்கு உய்வு உண்டு. அவ்வாறு வளரவும் மாறவும் தவறுபவை எல்லாமே தாழ்ச்சி அடையும். சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தன்னை இசைவித்துக் கொள்ளாத எதுவும் வீழ்ச்சியடைந்தே தீரும். ஆகவே மாற்றம் ஒன்றே மாறாது. ஒரு சமூக மாற்றத்தின் ஊடாகவே இவைகளைச் சரி செய்ய முடியும். தற்போதைய சூழலில் அரசியல்வாதிகள் ஆயினும்சரி, இலக்கியவாதிகள் ஆயினும்சரி சமூக மாற்றத்திற்காக உழைக்க வேண்டிய தேவை இருப்பதாகவே நான் கருதுகின்றேன்.

ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, புலம்பெயர் தேசங்களிலும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் தமிழ்த்தேசியவாதத்துக்கும் பேராதரவு உண்டு. விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புத் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அதனுடைய தலைமை அழிக்கப்பட்ட பின்பும் அந்த அமைப்பிற்கான செல்வாக்கும் அதனுடைய தலைமைக்கு மதிப்பும் இன்னும் நீடிப்பதற்கான காரணம் என்ன? தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல் என்பது புலிகளின் நிழலாக அல்லது அதனுடைய மென்மைப்படுத்தப்பட்ட நீட்சியாகவே உள்ளது. ஆனால், யதார்த்தத்தில் புலிகள் அமைப்பும் அதனுடைய நிலைப்பாடும் உலகத்தினால் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒன்று. இன்னும் பல நாடுகளிலும் நீடிக்கும் புலிகள் மீதான தடை இதற்குச் சான்று. இருந்தும் இந்த மாறா நிலைப்பாடும் பரிசீலனையற்ற அரசியல் பற்றும் நீடிப்பதற்கான காரணம் என்ன? இதனுடைய விளைவுகள் எப்படியானவை?

நீங்கள் குறிப்பிடுகின்ற இந்தப் பேராதரவைக் கடந்த காலங்களில் ஆட்சி, அதிகாரங்களில் இருந்த சிங்களப் பேரினவாத அரசுகளுக்கு எதிரான ஒரு செயற்பாடாகவே நான் பார்க்கின்றேன். இன ரீதியிலான அடக்குமுறைகளிலிருந்து மீள்வதற்கு மக்கள் நம்பியது புலிகளையும் தமிழ்த் தேசியவாதத்தையுமே. ஆனால், இன்று புலிகள் அமைப்புத் தோற்கடிக்கப்பட்டு அதன் தலைமையும் அழிக்கப்பட்டபின்பு, பொதுமக்கள் மத்தியில் புலிகள் அமைப்புக்கான செல்வாக்கும் மதிப்பும் தொடர்ந்தும் இருப்பதாக நான் உணரவில்லை. இதுவொரு மாயத்தோற்றமே. மதிப்பும் செல்வாக்கும் இருந்திருந்தால் இன்றைக்கு புலிகளின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட 'ஜனநாயகப் போராளிகள் கட்சி'யின் நிலை வேறாக இருந்திருக்கும். வட, கிழக்கில் முன்னாள் போராளிகள் பிச்சையெடுக்கும் நிலையும் இருந்திருக்காது.

புலம்பெயர் தேசங்களில் புலிகளின் பினாமிச் சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு சிறு சிறு குழுக்களாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள்தான், அப்படியொரு மதிப்பும் செல்வாக்கும் தொடர்ந்து இருப்பதுபோல் காட்ட முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் பொய்யர்கள். அப்பட்டமான ஏமாற்றுக்காரர்கள். இவர்களை வளரவிட்டால் விளைவுகள் மோசமானதாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், வளர்வதற்குச் சாத்தியமில்லை. தற்போது இவர்களுக்குள் நடக்கும் குத்துவெட்டுக்களே இவர்களை அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. ஈழப்போர் முடிந்து பதினைந்து ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்ட பின்னரும் தங்களுக்குள் தாங்களே பொய்களைக் கட்டமைத்து அதனைத் தாங்களே நம்புவது போதாதென்று மற்றவர்களையும் நம்ப வைப்பதற்காக தலையால் கிடங்குகளைக் கிண்டிக்கொண்டு பிளவுபட்டுப்போய்க் கிடக்கின்றார்கள். இவர்கள் மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவர்களமல்ல, உலக அரசியலைப் புரிந்துகொண்டவர்களமல்ல. யதார்த்தத்திற்கு முரணான பொய்ப் பேச்சுக்களாலும் பகுத்தறிவற்ற மோட்டுச் சிந்தனைகளாலும் மக்களை உசுப்பேத்தி, உணர்ச்சிகளைக் கிளர்த்தி, சுயலாபங்களை அடைய நினைப்பவர்கள். இவர்கள்தான் அன்று மற்றவர்களுக்கு துரோகிப் பட்டங்களை வாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்று மாறி மாறி தங்களுக்குள்ளேயே தாராளமாக வழங்கிக்கொண்டும் பெற்றுக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

உணர்ச்சி ரீதியாக மட்டுமே விடயங்களை அணுகுபவர்களாகவும் யதார்த்தங்களை மறுப்பவர்களாகவும் மக்கள் இருக்கும்வரை தங்களைத் தாங்களே தமிழ்த் தேசியத்தின் ஏகபிரதிநிதிகளாகக் கட்டமைத்துக் கொள்பவர்கள் வந்துகொண்டும் சென்றுகொண்டுந்தான் இருப்பார்கள். சர்வதேசத்தினால் 'பயங்கரவாத' முத்திரைகுத்தப்பட்ட, அதனாலேயே அழிவையும் சந்தித்த புலிகளின் நிழலாக தமிழ்த்தேசிய அரசியல் இருக்கும்வரை தமிழ் மக்களுக்கு உய்வு இல்லை.

புலிகள் அமைப்பு தோற்கடிக்கப்பட்ட பின் மக்களிடம் அல்லது தமிழ் அரசியற் பரப்பில் அதற்கு செல்வாக்கில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. புலிகளின் நிலைப்பாட்டுக்கு மாறான தீர்வொன்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாத நிலையில்தான் அவர்கள் இல்லாமற்போன 16 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் தமிழ் அரசியல், இலக்கியப் பரப்பிலுள்ளது. பெருந்திரள் தமிழ் ஊடகங்களும் புலிகளையே பின்தொடர்கின்றன. புலிகளால் முன்பு தடைசெய்யப்பட்ட EPRLF, PLOT, TELO போன்றவை கூட ஆயுதமற்ற புலிகளின் தொடர்ச்சியையே பின்பற்றுகின்றன. ஆகவே புலிகளின் கருத்தியல்தான் இன்னும் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. தேர்தல் அரசியலிலும் புலிகளின் கதைகளைச் சொல்லியே வாக்குச் சேகரிக்கப்படுகிறது. ஜனநாயகப் போராளிகள் புலிகள் தரப்பிலிருந்து வந்தாலும் அவர்கள் நம்பிக்கைக்குரிய - மதிக்கத்தக்க தரப்பாக அடையாளம் இன்னும் காணப்படவில்லை. இதை எப்படி நீங்கள் மறுக்க முடியும்?

இருக்கலாம். நிகழ்காலச் சூழலில் அப்படியான நிலை உள்ளதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால், சரியானதை ஏற்றுக்கொள்ளும் காலமும் வெகுதூரத்தில் இல்லை. ஓட்டுப்பொறுக்கி அரசியலுக்காக புலிகளின் தோற்றுப் போன சித்தாந்தத்தை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் அரசியல்வாதிகளால் எப்படி புலிகளின் நிலைப்பாட்டுக்கு மாறான தீர்வொன்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கமுடியும்? மக்கள் சிந்திக்க முற்பட்டாலும் சுயநல அரசியல்வாதிகள் சிந்திக்க விடமாட்டார்கள். புலிகள் தரப்பிலிருந்து வந்த ஜனநாயகப் போராளிகள் கட்சி நம்பிக்கைக்குரிய - மதிக்கத்தக்க தரப்பாக அடையாளம் காணப்படவில்லை என்றால், தற்போது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ்த் தேசிய அரசியல்வாதிகள் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாகவும் மதிக்கத்தக்கவர்களாகவும் இருக்கிறார்களா? என்ற கேள்வியே எனக்குள் எழுகிறது.

‘சமூக நீதியை நிலைநாட்டுவதே எங்கள் அரும்பணியின் பிரதான எதிர்பார்ப்பாகும். அனைவருக்கும் சம வாய்ப்புகள் மட்டுமின்றி, நியாயமான விளைவுகளையும் அனுபவிக்கும் சமுதாயத்தை நாங்கள் நோக்காகக் கருதுகிறோம். வர்க்கம், இனம், மதம், மொழி, சாதி, இருப்பிடம் அல்லது பாலினம் என்ற வேறுபாடுகள் இல்லாமல், ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் நிறைவான வாழ்க்கையை வாழவும் சமமான நிலையில் சமூகத்தில் பங்கேற்கவும் கூடிய சமூகத்தை உருவாக்குவதே எங்கள் குறிக்கோளாகும். வாய்ப்புகள், வளங்கள் மற்றும் சலுகைகள், உரிமைகள் நியாயமாகப் பங்கிடப்படும் ஒரு சமூகத்திற்காக நாங்கள் பாடுபடுகிறோம்’ என்று கூறிக்கொண்டு ஆட்சிக்கு வந்திருக்கின்ற தேசிய மக்கள் சக்தியின் (NPP) சித்தாந்தமும் அவர்கள் இன்று செய்துகொண்டிருக்கின்ற அரசியலும் நீங்கள் குறிப்பிடுகின்ற இந்தச் செல்வாக்கைகெல்லாம் செல்லாமலாக்கிவிடும் என்றே நான் நம்புகின்றேன்.

தேசிய மக்கள் சக்தியின் (NPP) மீது எத்தகைய உத்தரவாதத்தின் அடிப்படையில் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? இன்னும் அவர்கள் பௌத்த சிங்கள மேலாதிக்க அடையாளத்தைப் பேணிக் கொண்டிருக்கிறார்களே! அதை விட்டு நீங்காத வரையில், ‘பௌத்தத்துக்கு முன்னுரிமை என்றில்லாமல் பல்வின சமூகங்கள் வாழ்கின்ற தேசமே இலங்கை’ என்ற வகையில் பன்மைத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியலமைப்பும் அரசியல் தீர்வும் கிட்டும் என்று நம்புகிறீர்களா?

மேலாதிக்கக் கருத்தியலுக்கு எதிரான கருத்தைக் கொண்டிருக்கும் தேசிய மக்கள் சக்தியானது, பன்முகத்தன்மை மற்றும் சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பை உடனடியாக உருவாக்கும் என்பதற்கு உத்தரவாதங்கள் எதுவுமில்லை. பிரதமர் ஹரிணி அமரகூரிய மற்றும் பெண்கள், சிறுவர் நலத்துறை அமைச்சர் சரோஜா சாவித்திரி போல்ராஜ் போன்றோரை நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடக் கிடைத்ததில் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலானதே எனது கருத்து. தேசிய மக்கள் சக்தியானது ஆட்சியைப்

பிடித்ததுமே எடுத்தோம் கவிழ்த்தோம் என்று எதுவித அதிரடி நடவடிக்கையிலும் இறங்கிவிடவில்லை. அப்படி இறங்கிவிடுவதும் ஆபத்தானது. எனவேதான் நிதானமாகக் காய்களை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கமைய இலங்கைத் தீவு சிங்களவர்களுக்கு மட்டுமே உரித்தானதல்ல என்ற கருத்தை எதிர்காலத்தில் பௌத்த சிங்கள சமூகத்தில் உருவாக்கும் என்றே நம்புகின்றேன்.

ஆனால், அரசின் இன மதவாத ஒடுக்குமுறையினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் என்ற வகையில் இன்னும் நீதி கிடைக்காமல் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கான தீர்வுக்கு சிங்களச் சமூகம் பங்களிக்காதிருப்பது ஏன்?

நியாயமான கேள்விதான். எந்தவொரு அரசும் இறையாண்மை என்ற பெயரில் நாட்டையும் மக்களையும் தனது அதிகாரக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கவே விரும்பும். இதுவே இன்றைய உலக நடைமுறையாகவும் உள்ளது. இதற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்பவர்களையெல்லாம் அரசுகள் இரும்புக்கரம் கொண்டு நசுக்கியே வந்திருக்கின்றன. இலங்கையிலும் அதுவே நடந்தது. இன, மத வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் தனது சொந்த இன மக்களையே இரும்புக்கரம் கொண்டு நசுக்கிய வரலாறும் உண்டு. இந்தப் புள்ளியில்தான் இன, மத வேறுபாடுகளைக் களைந்து பாதிக்கப்பட்ட மக்களாக ஒரு மக்கள் திரட்சி கட்டியமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அது நடவாமல்போனது துரதிஸ்டமே. அரசு இயந்திரமானது இன, மத ரீதியில் மக்களைப் பிளவுபடுத்தி வைத்திருந்ததன் மூலமாகவே தனது அதிகாரங்களைத் தக்க வைத்திருந்தது. தமிழ்பேசும் மக்களுக்கான தீர்வுக்கு சிங்களச் சமூகம் பங்களிக்காதிருப்பதன் பின்னணியில் இன்னமும் இந்தப் பிளவே காரணமாக இருப்பதாக உணர்கின்றேன்.

கருப்பினத்தவருக்குச் சம உரிமை பெற்றுத்தரும் இயக்கத்தில் கருப்பினத்தவர்கள் மட்டுமே இடம்பெற்றால் பலன் இருக்காது என்று நம்பிய மார்ட்டின் லூதர் கிங், மற்றைய இனத்தவர்களையும் தமது இயக்கத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். அனைவரின் மனங்களும் மாறினால்தான் சம உரிமைக்கு வாய்ப்பு உண்டென்று நம்பினார். அதேபோன்று நாங்களும் எங்கள் நியாயப்பாடுகளைக் கூறி சிங்கள மக்களின் மனங்களை வென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால், நாங்கள் சண்டைக் களங்களை வெல்வதிலேயே குறியாக இருந்துவிட்டோம்.

நடத்தப்பட்ட குற்றங்களுக்கான பொறுப்புக்கூறலைச் செய்வதற்கே இலங்கை அரசும் சிங்களச் சமூகமும் ஏன் இலங்கையின் அனைத்துச் சமூகங்களும் தயக்கமாக இருப்பது ஏன்? இது அறத்தின் வீழ்ச்சி அல்லவா?

ஒரு நாட்டில் இன, மத ரீதியிலான ஒடுக்குமுறைகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அநீதிகளும் தலைதூக்கும்போதே அறத்தின் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிடுகிறதே.

புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த அநேகமான முன்னாள் போராளிகளின் இன்றைய நிலை வருத்தத்திற்குரியதே.

புலிகளை முன்னிலைப்படுத்தி அரசியல் செய்வோர் கூட இவர்களைப் பொருட்படுத்தாதிருப்பது குற்றம்தான். இதற்கு என்ன செய்யலாம்?

பொது நலனில் அக்கறைகொண்ட நேர்மையானவர்கள் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் பரப்பில் இல்லை என்பதையே இந்நிலை காட்டுகின்றது.

புலம்பெயர் தேசங்களில் புலிகளின் பினாமிச் சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு தவறான முறையில் தமிழ் மக்களின் அரசியலைச் செய்வோரை ஏன் மக்கள், சமூகமாகத் திரண்டு கண்டிக்கவில்லை?

‘தமிழ்த் தேசியம்’ என்றாலே அது புனிதமானது; அதனைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தக்கூடாது என்ற மனநிலைக்கு மக்கள் பழக்கப்படுத்தப்பட்டுவிட்டார்கள். மீறிக் கேள்வி கேட்பவர்கள் மீது துரோகிப் பட்டம் சுமத்தப்படுகிறது. இந்தப் பட்டத்திற்குப் பயந்தே பலர் மௌனிகளாக இருக்கின்றார்கள். இதுவே இத்தகைய இழிநிலை அரசியலைச் செய்பவர்களுக்கு வாய்ப்பாகிவிட்டது. இது அறமற்றது. ‘முக்கியமான நிகழ்வுகளில் நாம் அமைதியாக இருக்கும் நாளிலிருந்து எங்கள் வாழ்க்கை முடிவடையத் தொடங்குகிறது’ என்ற மார்டின் லூதர் கிங்கின் வரிகளே இந்த இடத்தில் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

இங்கே புகலிட தேசங்களில் தேசியத்தின் பெயரால் எம்மவர்கள் மத்தியில் பொய்கள் புளுத்து நெளிகின்றன. போதாக்குறைக்குத் தமிழ்நாட்டில் இருந்துகொண்டு ஈழத்தின் பெயரால் சீமான் கட்டவிழ்த்துவிடும் பொய்களுக்கு அளவு கணக்கு இருக்கிறதா என்ன? தான் பேசுவது பொய்தான் என்று கேட்பவர்களுக்கு அப்பட்டமாகப் புரிந்துவிடுகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டும் தொடர்ந்து விடாமல் பொய் பேசுவதற்கு சீமானுக்கு வெட்கம் கெட்ட திறமை இருக்கிறது. சீமான் அவிழ்த்துவிடும் பொய்களை நம்புவதற்கும் கொண்டாடுவதற்கும் இங்கே ஒரு கூட்டம் இருக்கிறது. புலிகளின் அழிவுக்குப் பின்னர் ஒஸ்லோ வந்திருந்த சீமான் ஒரு கூட்டம் நடாத்தினார். அதில், ‘என்னிடம் ஐநூறு இளைஞர்களைத் தாருங்கள் நான் ஈழத்தை அடைந்து காட்டுகின்றேன்’ என்று விஸ்கியால் சிவந்த கண்களுடன் நரம்புகள் புடைக்க முழங்கினார். எத்தனையோ ஆயிரம் போராளிகளையும் எத்தனையோ நூறு படையணிகளையும் எத்தனையோ விதமான நவீனரக ஆயுதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு போராடித் தோற்றுப்போன ஒரு இனம், அன்று அந்த ஒற்றைப் பொய்க்கு எழுப்பிய கரகோசத்திலும் சந்தோசக் கூச்சலிலும் மண்டபமே அதிர்ந்துபோனது. பொய்கால் குதிரைகளின் ஆட்டங்கள்.

பொய் பேசுவதென்பது ஒரு கொடிய வியாதி. அது இல்லாததை இருப்பதாகக் காட்டும்; இருப்பதை இல்லாததாகக் காட்டும். நன்மையை தீமையாக்கும்; தீமையை நன்மை போலச் செய்யும். மொத்தத்தில் அதுவொரு கொடிய நரகத்திற்கான வழிகாட்டி என்பதை

உணர முடியாதவர்களாய் பொய்கள் காட்டிய வழித்தடத்திலேயே பயணிக்கப் பழக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் எப்படி இவற்றைக் கண்டிக்க முன்வரும்? ‘தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்ததின் தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்’ என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கை இங்கு யாருமே பொருட்படுத்தவில்லை என்பதையே, இந்த முப்பத்தைந்து வருடப் புலம்பெயர் வாழ்வில், இத்தனை பொய்களுக்கு மத்தியிலும், உண்மையாய் நான் கண்டது.

புலம்பெயர் சமூகத்தின் இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறையின் இன உணர்வு, அதைப் பின்பற்றக் கூடிய சாத்தியம், ஈழ அரசியல் - ஈழ விடுதலை குறித்த அக்கறை, அதற்காகச் செயற்படக் கூடிய அர்ப்பணிப்பு உணர்வு, தமிழ் மொழியின் பிரயோகச் சாத்தியங்கள் எப்படி உள்ளன?

புலம்பெயர் தேசங்களில் முதற் தலைமுறையினர் உள்ள வரைதான் இந்த இன உணர்வுக் காவடிகளின் ஆட்டங்கள் எல்லாமே. அதன்பின் ஜரோப்பிய நாடுகளில் பல்கலாசார சூழலில் பிறந்து வளர்ந்த இரண்டாம் தலைமுறையினரிடம் இந்த வீரியம் குறைந்து, மூன்றாம் தலைமுறையினரிடம் அறவே இல்லாமல் போய்விடும் என்றே நான் கருதுகின்றேன். நிகழ்காலப் புறச்சூழல்கள் இதனைத்தான் உணர்த்துகின்றன. மொழிப் பிரயோகச் சாத்தியமும் கவலைக்கிடமான நிலையிலேயேதான் உள்ளது. புலம்பெயர் தேசங்களில் நிறையத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இருக்கின்றனதான். ஆனால், கற்கை நூல்கள் மொழிக் கல்விக்கான சரியான பாடத்திட்டங்கள் அற்றவையாக, வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் போதிப்பவைகளாகவே இருக்கின்றன. இதுவே

பிள்ளைகளை வெறுப்படையவும் வைக்கிறது. பேச்சு மொழிக் கல்வி இல்லை. கற்பித்தல் முறை, ஆசிரியர்களின் ஆளுமை போன்றவற்றிலும் போதாமையையும் குறைபாடுகளும் உள்ளன. முதலாவது தலைமுறையினரான நாங்கள் நோர்வே வந்தபோது Bo i Norge என்ற பாடப் புத்தகத்திலேயே நோர்வேஜிய மொழியைக் கற்றுக்கொண்டோம். உரையாடல்கள் மூலமாக மிக இலகுவாக மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நூல் அது. அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து பிள்ளைகளுக்கு தமிழைக் கற்றுக்கொடுத்திருந்தால், இலகுவாக இருந்திருக்கும்.

பிள்ளைகள் பாடமாக்கி, ஒப்புவித்து, தமிழ் மொழிப் பரீட்சைகளில் சித்தியடைகிறார்கள்; பேச்சுப் போட்டிகளில் பரிசில் பெறுகிறார்கள்; அத்தோடு முடிந்துவிடுகிறது. பிள்ளைகளை, தமிழ் மொழியை விரும்பிப் படிக்க வைக்கக்கூடிய திட்டங்கள் எதுவுமில்லை. பாடத்திட்ட நூல்களைத் தயாரிப்பவர்கள் தங்கள் தங்கள் பாண்டித்தியங்களைக் காட்டுவதற்காக பேச்சுவழக்கில் இல்லாத புதிய சொற்களைப் புகுத்தி மாணவர்களைக் குழப்பிவிடுகிறார்கள். இது தாய்மொழியில் சிந்திக்கும் இயல்பை உருவாக்க உதவவில்லை.

அண்மையில் இங்கு நோர்வேயில் தமிழ்த்தேசியச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பவர்கள் என்று செல்லிக்கொள்பவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடத்தப்படுகின்ற தமிழ்ப் பாடசாலையின் நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக இரண்டு பிரிவினர்களுக்குள் ஏற்பட்ட கருத்து மோதலானது சமூக வலைத்தளங்களில் அருவருப்பூட்டும் வகை பாடல்களாகவும் அவதூறுகளாகவும் அரங்கேறின. பாடசாலைக்குள் வாய்த்தாக்கங்கள் நடைபெறுகின்றன. பிள்ளைகள் தமிழ் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லவே அஞ்சுகிறார்கள். வெறுக்கின்றார்கள். சில பெற்றோர்கள் இத்தகைய இழுபறிகள் ஒரு முடிவுக்கு வரும்வரை தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதில்லை என்றே முடிவெடுத்துவிட்டார்கள். இத்தகைய நடைமுறைச் சூழலில் எதிர்காலத்தில் தமிழ்மொழிப் பிரயோகம் எப்படிச் சாத்தியப்படும்?

போரினால் பாதிக்கப்பட்டு சிதறுண்ட நிலையிலிருக்கும் சமூகத்திடம் பலவிதமான குறைபாடுகள் இருப்பதுண்டு. அதையே நீங்கள் குறிப்பிட்ட விடயங்களில் அவதானிக்க முடிகிறது. இந்த நிலையை மாற்றி அமைக்கும் பொறுப்பு முற் போ க் காகச் சிந் திப் போ ருக் கு ரியது; மாற்றாளர்களுக்குரியது. துரதிஸ்டவசமாக மாற்றாளர்களும் சிதறுண்டு பலவீனமாகத்தானே உள்ளனர்?

எமது சமூகத்திற்குள் இத்தகைய சிதறுண்ட நிலை தங்களைத் தேசியவாதிகள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்களுக்குள் மட்டுமல்லாமல், மாற்றுக் கருத்தாளர்கள், ஜனநாயகவாதிகள், இலக்கியவாதிகள் என்று தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொள்பவர்களுக்குள்ளும் தலை தூக்கியிருப்பது துரதிஸ்டவசமானதுதான். இதற்கு தனிமனித

குரோதங்களும் காழ்ப்புணர்ச்சிகளும், 'நீ பெரிதா? நான் பெரிதா?' என்ற ஈகோவுமே பெரும்பாலும் காரணிகளாக இருக்கின்றன. இதுவும் வெட்கக்கேடான விடயமே. 'தோல்வியடைந்த சமூகங்களில் ஆரோக்கியமாகச் சிந்திக்கும் ஒவ்வொருவனுக்கும் எதிராக ஆயிரம் முட்டாள்கள் களத்தில் இருப்பார்கள். சிந்தனையோடும் கரிசனையோடும் உதிர்க்கப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் எதிராக தீவிரமானதும் முட்டாள்தனமானதுமான ஆயிரம் சொற்கள் உதிர்க்கப்படும். அங்கே பெரும்பான்மை முட்டாள்தனத்திலேயே உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்' என்றாராம், ரஷ்ய எழுத்தாளரான ஆண்டன் செக்கோவ். இக் கூற்று எமது சமூகத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகவே இருக்கிறது.

புலி எதிர்ப்பு இலக்கியம் - புலி ஆதரவு இலக்கியம், தமிழ்த்தேசிய இலக்கியம் - தமிழ்த்தேசியத்துக்கு மாற்றான இலக்கியம், எதிர்ப்பு இலக்கியம், ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியம், விடுதலைக்கான இலக்கியம் என்றெல்லாம் பல வகைப்படுத்தல்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றையும் நியாயப்படுத்தும் தரப்புகளுண்டு. இந்த வகைப்பாடுகளில் ஒன்றை ஒன்று நிராகரிப்பதைப் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. இவை எத்தகைய பெறுமானத்தைச் சமூகத்துக்குத் தருகின்றன?

பல்முனைப் பார்வைகள் கொண்ட இலக்கியத் தளங்கள் இருப்பதை ஆரோக்கியமானதாகவே கருதுகிறேன். கருத்துக்கள் முட்டி மோதும்போது தெளிவுகள் பிறக்கும். இதனை மறுப்பதானது கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கும் ஜனநாயகப் பண்பிற்கும் எதிரானதாகவுமே இருக்கும்.

ஷோபசக்தி, குணா கவியழகன், சாத்திரி, தமிழினி, தமிழக்கவி, கணேசன் ஐயர், நிலாந்தன், ராகவன் போன்றோர் தமது அமைப்பையும் கடந்த காலத்தையும் விமர்சனபூர்வமாகப் பார்க்கின்றனர். மறுபக்கத்தில் தீபச்செல்வன், தமிழ்நதி, அ.இரவி, ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் போன்றோர் (இன்னும் பலர் உண்டு) இதற்கு மாறான வகையில் விமர்சனமற்ற - ஒருமுகப் பார்வையை - ஒற்றை நியாயத்தை முன்வைப்பதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறதே. இதைக்குறித்து உங்களுடைய கருத்தென்ன?

'கம்.. புலிகளோட கதைக்கலாம். உள்ளுக்க இருந்தவங்களுக்கு எல்லாமே தெரியும். சில விசயங்களை அவங்களே ஒப்புக்கொள்ளுவாங்கள். ஆனால், ஒண்டுமே தெரியாமல் வெளிய இருக்கிற இந்த ஆதரவுக் கோஸ்ரிகளோட எதுவுமே கதைக்க ஏலாது' எனப் போக்காளி நாவலில் 194-ஆம் பக்கத்தில் உள்ள உரையாடல் வரிகள்தான் ஞாபகத்தில் வருகின்றன. நீங்கள் குறிப்பிட்டவர்களில் முதல் பிரிவினர் புலிகள் அமைப்பில் இயங்கியவர்கள். அவர்களின் ஆக்கபூர்வமான சமூகப் பொறுப்புள்ள விமர்சனப் பார்வைகள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியனவாகவே இருக்கின்றன. ஆனால், மற்றையவர்கள் கண்முடித்தனமான வெறும் ஆதரவுக் கோஸ்ரியினரே. ஒருமுகப் பார்வை கொண்ட இவர்களின் கருத்துக்கள் எமது பக்கத் தவறுகளை மூடி மறைத்து வெறும் இனத்தூய்மைவாதம் பேசுவையாகவே இருக்கின்றன.

உண்மையில் நான் நினைக்கின்றேன் புலிகளின் தவறான போக்குகளை கேள்விக்குட்படுத்தி விமர்சிப்பவர்கள்தான் தமிழ்த் தேசியத்தின் மீதும் தமிழ் மக்கள் மீதும் உண்மையான பற்றுக்கொண்டவர்களாக இருக்கமுடியும். சிலருக்கு புலி எதிர்ப்புக்கும் புலி மீதான விமர்சனத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரிவதில்லை. ஒரு அமைப்பை மதிப்பீடு செய்து, குறைகளைக் கண்டறிந்து கூறும்போது, அதனை உள்வாங்கி அமைப்பை நல்வழிப்படுத்துவதை விடுத்து, மாறாக மதிப்பீடு செய்பவர்களை, குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுபவர்களை, எதிரிகளாகவும் துரோகிகளாகவும் பார்க்கும் ஒரு அமைப்பு எப்படி வெற்றிப் பாதையை நோக்கிச் செல்லமுடியும்?

புலிகளுக்கு அப்பால் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தில் (PLOT) மட்டுமே உள்விமர்சனப் பார்வையோடு (புதியதோர் உலகம், குமிழி) படைப்புகள் வந்துள்ளன. ஏனைய விடுதலை இயக்கங்களில் அத்தகைய பார்வையோடு, மறுபரிசீலனைகளோடு படைப்புகள் வரவில்லை. படைப்பாளிகளும் உருவாகவில்லையே. காரணம் என்ன?

சுயவிமர்சனப் பண்பு என்பது எப்போதும் எம்மவர்களுக்கு ஒவ்வாத ஒன்றாகவே இருந்துவருகிறது. இதனைத் தங்களை மட்டுமல்லாமல், தங்கள் தங்கள் இயக்கங்களைப் புனிதப்படுத்த முனையும் கள்ள மௌனங்களாகவே நான் பார்க்கின்றேன்.

போரிலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம், எதிர்ப்பிலக்கியம் என்ற மூன்று பிரதான வகையில்தான் கடந்த 30 ஆண்டுகால ஈழ இலக்கியம் இருந்துள்ளது. இனிவரும் இலக்கியம் எதுவாக இருக்கும்?

எல்லாமே ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையனதாகவே இருக்கின்றன. ஈழப்போர் முடிவுற்ற பின்னர்தான் போரிலக்கியங்கள் கூடுதலாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. வரவேண்டியதுந்தான். போர்க்காலத்தில் பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம் போன்றவை எல்லாத் தரப்பினராலும் மறுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது அதற்கான சுதந்திரம் கிடைத்ததும் பலர் எழுதவும் பேசவும் தொடங்கியிருக்கின்றார்கள். இது மகிழ்வான ஆரோக்கியமான சூழல். இனிவரும் இலக்கியம் சுதந்திர இலக்கியமாக இருக்கட்டும்.

தொன்மையாக இருந்தாலும் தமிழிலக்கியம் இன்னும் உலக அளவில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறாமல் இருப்பதற்கான காரணங்கள் என்ன?

இதுவொரு குறையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும், 20ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழிலக்கியம் பல வழிகளிலும் புத்துயிர் பெற்று வளர்ச்சியுறும் நிலையில் இருப்பதாகவே உணர்கின்றேன். ஒரு மக்கட் குழுவினர் பேசும் மொழியும் அம்மொழியில் எழும் இலக்கியமும் வளர்ந்து செல்லுதலானது பெரும்பாலும் அந்த மக்கட் குழுவின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது. ஆகவே பல துறைகளிலும் மக்கள் முன்னேறிச் செல்லும்போது தமிழிலக்கியமும் அதற்கான இடத்தைச் சென்றடையும் என்றே நம்புகின்றேன். எமது இலக்கியப் படைப்புகளை

நேர்த்தியுடன் உலக மொழிகளில் மொழியாக்கங்கள் செய்வதன் மூலமேதொன்மையான எமது தமிழிலக்கியத்தை உலக அரங்கிற்குக் கொண்டு செல்லலாம். அத்தோடு இதுவரை மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட தமிழிலக்கியங்கள் எந்த அளவிற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன? அதன் மூலம் பெற்ற விமர்சனங்கள் என்ன? மொழியாக்கத்தில் நேர்ந்த குறைகள் என்ன? குறைகள் இருப்பின் இனி செய்யவிருக்கும் மொழியாக்கங்களில் அக் குறைகளை எப்படித் தவிர்க்கலாம் போன்ற விடயங்களிலும் சம்மந்தப்பட்டவர்கள் கவனமேடுக்கவேண்டும்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இன்று பல நாடுகளிலும் பல மொழிச் சூழலில் வாழ்கின்றனர். இது பரஸ்பர இலக்கியப் பரிவர்த்தனைக்கும் பரவலாக்குதலுக்கும் எந்த அளவில் உதவுகிறது? இதுவரை எட்டப்பட்ட சாத்தியங்கள்?

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் பொதுவான தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பரவலாக்கத்திற்கும் கணிசமான பங்களிப்பை வழங்கிவருவதாகவே நான் கருதுகின்றேன். புலம்பெயர் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தங்கள் வாழும் நாட்டு மொழிகளில் தங்கள் படைப்புகளை மொழியாக்கம் செய்தும் வருகின்றார்கள். மிக அண்மையில் கூட எழுத்தாளர் ஷோபாசக்தியின் 'ஸலாம் அலைக்' நாவல் பிரெஞ்சு மொழியில் வெளியாகியிருந்தது. இத்தகைய போக்குகள் உலக அளவில் தமிழிலக்கியத்தைக் கொண்டுசெல்ல உதவும். இதுவரை எட்டப்பட்ட சாத்தியங்கள் குறைவானதாக இருந்தாலும், எதிர்காலத்தில் நிறைவானதாகவே இருக்கும் என்பதும் எனது நம்பிக்கை.

ஈழம், இப்போது பாலஸ்தீனம்... பகிரங்கமாகவே பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் மீது அரசுகளால் மோசமான ஒடுக்குமுறையும் போரும் நிகழ்த்தப்படுகிறது. இதற்கான துணியை இந்த உலகத்திடம் எப்படி இந்த அரசுகள் - ஆட்சியாளர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர்?

இன்றைய இந்த உலகை ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் உலகமாகவே நான் பார்க்கின்றேன். வலியவர்களின் ஏகாதிபத்திய உலகில் எளியவர்களுக்கு எங்கே நீதி கிடைக்கிறது? அரசு ஆட்சியாளர்கள் தமது அதிகார ருசிக்காக நாட்டு மக்களை எப்படிப் பிரித்தாள நினைக்கிறார்களோ அதேபோன்றுதான் உலக ஏகாதிபத்திய நாடுகளும் பேரரசுவாத நோக்குடன் சிறிய நாடுகளைப் பிரித்தாள நினைக்கின்றன. சிறிய நாடுகளின் மீது தொடர்ச்சியான கட்டுப்பாட்டையும் மேலாதிக்கத்தையும் செலுத்தி வருகின்றன. இதன் அடிப்படையில் தங்களின் மேலாதிக்க நலன்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படாதவாறு சிறிய நாடுகளில் அதிகாரங்களை வைத்திருக்கும் அரசுகளுக்கு ஆதரவளிப்பதோடு, அவ் அரசுகள் மேற்கொள்ளும் மக்கள் விரோத நடவடிக்கைகளை கண்டும் காணாததுபோல் நடந்துகொள்கின்றன. இப்போக்கே சிறுபான்மையின மக்களை அடக்கியாள நினைக்கும் மக்கள் விரோத அரசுகளுக்கு துணியைக் கொடுக்கின்றன.

நவமகனின் மின்னஞ்சல்: navamahan@gmail.com
கருணாகரனின் மின்னஞ்சல்: poompoom2007@gmail.com

லேடி சாட்டர்லீயின் காதலன்

• ஜெ.தீபலட்சுமி

திருமணம் தாண்டிய உறவுகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவதில் ஒன்றும் புதுமை இல்லை தான். சமூகத்தின் விதிகளை மீறும் மாந்தர்களின் பல்வேறு பரிமாணங்கள் புனைவிலக்கியங்களுக்கு என்றுமே நல்ல கதைக் களன்களைக் கொடுத்துள்ளன. அவ்வகையில் எழுதப்பட்ட காலம், கதாபாத்திரங்களுக்கு இடையே நிலவிய சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, பெண் வெறுப்பு சிறிதும் கலக்காத சிந்தனை என்று இன்றளவும் தனித்து நிற்கிறது டி.ஹெச். லாரன்ஸ் 1928-ஆம் ஆண்டில் எழுதி இறவாப் புகழ் பெற்ற 'லேடி சாட்டர்லீயின் காதலன்'.

பலமுறை பல்வேறு திரைப்படங்களாக வெளிவந்துள்ள இந்த நாவலின் பெயரை முதன்முதலில் அறிந்தது ஜெயகாந்தனின் 'அந்தக் கோழைகள்' சிறுகதையில் தான். அந்தச் சிறுகதையின் நாயகன் டாக்டர் ராகவன் விரும்பிப் படிக்கும், காமக் களியாட்டங்கள் நிறைந்த நூல்களின் வரிசையில் தான் ஆசிரியர் அதைக் குறிப்பிட்டிருப்பார். ஆனால், பிற்பாடு டி.ஹெச். லாரன்ஸ் என்ற நூலாசிரியரின் பெயரும் அவரது தீவிர இலக்கியங்களும் அறிமுகமாகும் போது 'லேடி சாட்டர்லீஸ் லவர்' என்பது அவர் எழுதிய புத்தகம் என்று அறிந்து வியப்புற்றேன். இங்கிலாந்தில் அதை வெளியிடக் கடும் தடை விதிக்கப்பட்டதால் இத்தாலியில் வெளியிட்டு இங்கிலாந்துக்குக் கடத்தல் செய்து விற்பார். மேலும், பல்லாயிரக்கணக்கான கள்ளப் பதிப்புகளும் இடப்பட்டன, லாரன்ஸுக்கு எந்த லாபமும் இல்லாமல்.

சமீபத்தில் இந்த நாவலைப் படித்து முடித்தேன். கதையை ஓரிரு வரிகளில் சொல்லி விடலாம். பிரபுத்துவக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, போரில் இடுப்புக்குக் கீழே செயலிழந்தவன் சாட்டர்லீ. படித்த, சுதந்திரமாய் வளர்க்கப்பட்ட அவனது மனைவி கான்ஸ்டன்ஸ் கணவனின் எஸ்டேட்டில் வேலை செய்யும் மெல்லர்ஸ் என்பவனுடன் - படித்தவன், ஒரு காலத்தில் லெஃப்டினண்டாக வேலை செய்தவன், மனைவியைப் பிரிந்தவன் - தீவிர மையல் கொண்டு, பின்பு அது காதலாகி, அவனுடனே தன் வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொள்வது தான் கதை.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், கதை மாந்தர்களுக்கே கற்பு, புனிதம் போன்ற கற்பிதங்கள் எல்லாம் பெரிதாக இல்லை. லேடி சாட்டர்லீயின் தகப்பனே அவள் தன் உடற்தேவைகளுக்காக ஒரு காதலனைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறார். கணவனோ, தனக்கு வாரிசாக அவள் யாருடனாவது உறவு கொண்டு குழந்தை பெற்றுத் தந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்கிறான்.

அப்பறம் இந்தக் கதையின் சுவாரசியம் தான் என்ன? லேடி சாட்டர்லீ தேர்வு செய்ததும் காதல் கொண்டதும் ஒரு பாட்டாளியை. தன் கணவனின் தோட்டத்தில் வேலை செய்து வந்தவனை. அது மட்டுமல்லாமல் நாவல் முழுதும் சகட்டு மேனிக்கு, எந்தத் தணிக்கையுமில்லாமல் உடல் உறவைக் குறிக்கும் நான்கெழுத்து ஆங்கிலச் சொல்லும், ஆண் பெண் உறுப்புகளைக் குறிக்கும் சொற்களும் இடக்கரடக்கலின்றிப் பயன்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அதனால் இதனை வெளியிட்ட பெங்குயின் பதிப்பகம் வழக்கைச் சந்தித்தது குறித்தெல்லாம் நீங்கள் விக்கிப்பீடியாவில் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நான் சொல்லவந்தது அதுவல்ல. அப்படி ஆபாசம் நிறைந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட புத்தகத்தில் ஆபாசமோ விரசமோ இல்லை. குறிப்பாக, பெண் உடலின் அங்கங்களைப் போகப் பொருளாய்ச் சித்திரித்து வர்ணனைகளோ, பெண் விரக தாபத்தில் ஏங்குவதை மிகைப்படுத்தி ஆண் மனம் சுகப்படுவதற்குச் சரியான கதைக்களமாய் இருப்பினும் காமத்தில் தீவிரமாய் ஈடுபடும் இருவரின் கண்ணியத்தைக் குலைக்கும் காட்சிகளோ இல்லை. சொல்லப் போனால் மெல்லர்ஸின் மெல்லிய உடலைத் தான் பூவின் தண்டு போல் பல முறை உருவகம் காண்பாள் லேடி சாட்டர்லீ. அதுவும் கூட விரசமின்றி எதார்த்தத்தை ஒட்டிய வர்ணனையாகவே இருக்கும்.

உடலுறவை மிகவும் நுட்பமாக உளவியல் ரீதியாக அணுகியதால், அதுவும் முதன்மையாகப் பெண் பார்வையிலிருந்து அணுகியதால் மனதுக்கு நெருக்கமாக உணர முடிந்ததே ஒழிய, பாலுணர்ச்சியைத் தூண்டுவதாக இல்லை. கதையில் பல முறை வரும் உடலுறவு விவரிப்புகள் ஒவ்வொன்றும் ஆண் பெண் உறவில்

ஃப்ரீடா உடன் டி.எச். லாரன்ஸ், 1925

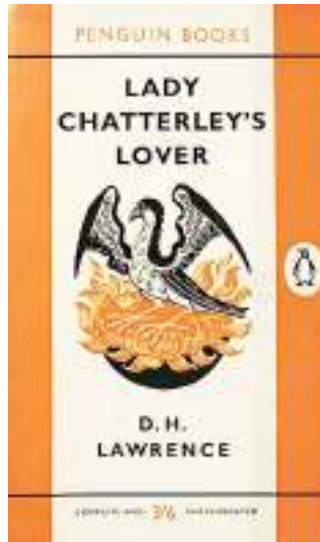
உடலுக்கும் மனதுக்கும் நிகழும் போராட்டங்களையே நுட்பமாகப் பேசுகின்றன.

கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதைத் தவிர வேறு பொழுதுபோக்கு இல்லாமல் அடைந்து கிடந்து, உடல் நலிவுற்ற தங்கையை மீட்டெடுக்க விரைந்து வந்து, சாட்டர்லியைக் கவனித்துக்கொள்ள செவிலியர் ஒருவரை ஏற்பாடு செய்து, அதையும் நயமுடன் அவனிடம் தெரிவிக்கும் அக்கா ஹில்டா ஓர் அலாதியான பாத்திரம். செவிலியராக வரும் ஐவி பால்டனும் இவரும் கதைக்கு வலிமை சேர்க்கிறார்கள்.

கதையில் முக்கியமாய் வரும் மூன்று பெண்களும் வாழ்க்கை குறித்த வெவ்வேறு கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், பெண் என்ற உணர்வினால் ரகசியமாக ஒன்றுபட முடிவதை எழுதியது ஓர் ஆண் தானா என்று வியப்பு மேலிடுகிறது. லேடி சாட்டர்லியின் காதலன் என்பதே கதையை எழுதிய லாரன்ஸ் தான். சுரங்கத் தொழிலாளரின் மகனான லாரன்ஸ் மீது காதல் வயப்பட்டுக் கணவனைப் பிரிந்து லாரன்ஸுடன் இணைந்த சீமாட்டி ஃப்ரீடாவை வைத்து எழுதப்பட்ட இந்த நாவல் தான் அவரது இறுதியான படைப்பு.

வறுமையின் காரணமாக லாரன்ஸ் இளம் வயதிலேயே படிப்பைச் சீராகத் தொடர முடியாமல் பணிக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. ஆனால், அவரது தாய், மகள் நன்றாகப் படித்துத் தனது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதியாக இருந்ததால் லாரன்ஸ் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தார்.

ஆண் பெண் உறவை விட உணர்வுபூர்வமானதும் உண்மையானதும் உலகில் எதுவுமே இல்லை என்பதையும் எந்த ஒளிவுமறைவுமின்றிச் சொல்லிச் செல்லும் கதை இக்காலத்துக்கும் பொருத்தமாகவே இருக்கிறது.

பெண்ணையும் உடல் உழைப்பை மட்டுமே மூலதனமாய்க் கொண்டு வாழும் ஆணையும் உலகம் மனிதமின்றி அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பதற்கு இயந்திரமயமாக்கல் தான் காரணம் என்றும் பொருள்சார் சமூகம் உணர்வுகள் மிகுந்த வாழ்வைச் சாகடித்து விட விரும்புகிறது என்றும் நிறுவுகிறது கதை.

ஆணவக் கொலைகள் அதிகரித்து வரும் நம் சமூகச் சூழலில் இந்த நாவல் நமக்கு ஏற்படுத்தும் மனவெழுச்சிகள் சொல்லில் அடங்காதவை.

ஜெ. தீபலட்சுமி

<deepalakshmiche2025@gmail.com>

சுகந்தம்

● பொ. கருணாகரமூர்த்தி ஓவியம்: சுமனா டே

பைராகிக்கு எழிலனைத் துளியும் சந்தேகிக்க முடியவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே தன் அண்ணாவின் குடும்பத்துக்கோ அக்காவின் குடும்பத்துக்கோ, எதை எவ்வளவைத்தான் அவள் அள்ளிக்கொடுத்தாலும், ஒரு முனக்கலோ முணுமுணுப்போவின்றி அனுமதிப்பவன். எழிலனும் தானுண்டு தன்பாடுண்டு என்றுதான் இருப்பான். கனடிய தமிழ்க் குமுகாயத்திலும் அவனுக்கு சோலிசுரட்டில்லாத மனிதன் என்கிற நல்லபெயருண்டு. தினமும் ஹிம்மக்குப்போவான், கூடவே யோகாவும் செய்வான். கட்டாகத் தன் உடலைப்பேணி வைத்திருக்கும் அவனுக்கு முப்பத்தெட்டு வயசாகிறதென்றால் நம்புவது கஷ்டம். அத்தனை இளமைப்பொலிவோடு இருந்தான். அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாததை ஈடுசெய்யும்விதமாக பைராகியின் அண்ணா சேந்தன் பெற்ற ஐவரில் மூன்றாவது பெண்ணான சவீதாவைக் கனடாவுக்கு எடுப்பித்துத் தங்களுடன் வைத்துக்கொள்ளவும் அனுமதித்திருந்தான். தானே பெற்ற பிள்ளையைப்போல அவளுக்கு ஒவ்வொன்றையும் அவள் கேளாமலே பார்த்துப் பார்த்துச் செய்துகொண்டு மிருக்கின்றான்.

பைராகியின் அண்ணன் சேந்தன் அரைச் சோம்பேறி. உழுவயந்திரம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு செட்டிகுளத்தில் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை ஊரில் யாராவது ஒரேசமயத்தில், ‘உன்னைச் சூட்டிக்க யாரோ தேடினார்களாமடா’ என்றும் ‘ரம்மியாட்டத்துக்கு ஒரு கை குறையுதென்று தேடினார்கள்’ என்றும் சொன்னால் அவன் சீட்டாட்டத்துக்குதான் போவான், அவ்வளவுக்கு உடலுழத்தியும், உழைத்துத் தன் குடும்பத்தைப் பேணவேணுமேயெனும் பொறுப்புமற்ற நாதாரி. கொஞ்சம் அவன் குடும்பத்தின்குடலை அவ்வப்போ காயவிட்டிருந்தால் எல்லாம் வழிக்கு வந்திருக்கும். எடுத்த சின்னக் காரியங்களுக்கெல்லாம் உண்டியல் மூலம் காசை அனுப்பியனுப்பி அண்ணாவையும் குடும்பத்தினரையும் சோம்பேறிகளாக்கியதில் பைராகிக்கும் செமைப்பகுண்டு. பாவம் பைராகி தூக்கிச் சீராட்டிய அவன் பிள்ளைகள் பசியால் துடிக்குமே என்று மனதுருகிப் பணத்தை

அனுப்பிவிடுவான்.

சவீதா ருதுவானபோதுகூட அவளே நேரில் வந்துநின்று அவர்கள் செய்யவிரும்பிய அத்தனை வெட்டிச் சடங்குகளுக்குமான செலவுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டாள். போதாததுக்கு ஆறு சவரனில் ஒரு காசுமாலை, இன்னொரு ஆறு சவரனில் மூன்றுசோடி காப்புகளைச் செய்வித்தும் போட்டாள்.

சவீதாவைக் கனடாவுக்கு எடுப்பதற்காக அவளுக்கு செவிலியர் கல்லூரியில் BScN (Accelerated) என்றொரு கோர்ஸில் சேர்ந்துபடிக்கப் பதிவுசெய்தும் மீதமுள்ள அத்தனை ஆயத்தங்களையும் செய்துமுடித்துவிட்டு, “சவீதாம்மா... உனக்குத் தேவையான நகைகள் எல்லாம் அங்கேயும் வாங்கலாம். உன் மோதிரத்தை வைத்துக்கொண்டு, மற்றதெல்லாவற்றையும் தங்கச்சி தீபிகாட்ட கொடுத்துவிட்டு வாம்மா” என்றதற்கு அவள் அடியோடு மறுத்துவிட்டாள்.

“அது நான் முதன்முதலாக ஆசையாகக் கட்டின காசுமாலை அத்தே... அந்த டிசைன் எனக்குக் கொள்ளை விருப்பம். அதைத் தீபிகாவிட்டக் கொடுத்திட்டு வந்தால் அப்பா பிடுங்கி வித்துப்போடுவார்” என்று தங்கையிடம் கொடுக்காததுக்குப் பல காரணங்களை அடுக்கினவள், பின் ரொறொன்டோவுக்கு விமானம் ஏறும்போதும் காப்புக்கள் காசுமாலை எதுவும்விடாமல்

கவனமாக எடுத்துக்கொண்டே வந்தாள். அத்தையின் வார்த்தையை மதிக்காதது பைராகிக்கு உள்ளே கனன்றாலும், அதை அவள் ஒருபோதும் காட்டிக்கொண்டதில்லை.

அண்ணா சேந்தனுக்கு இவர்களைத் தவிர இன்னும் இரண்டு பையன்கள். வவுனியா மகாவித்தியாலயத்தில் மூத்தவன் ஆரன் பத்தாவதும் இளையவன் திமிலன் எட்டாவதும் வாசித்தார்கள். திமிலன் சராசரி மாணவர்களைவிட பலபடிகள் படிப்பில் மேலேவந்து, சுட்டியாக எல்லா ஸ்கொலர்ஷிப் சோதனைகளிலும் சித்தியடைந்துகொண்டு வந்தான். மூத்தவனோ சராசரியைவிடக் கீழே இருந்தான். சேந்தனைப் போலவே இவனும் ‘சக்கட்டை’யாக இருக்கிறானே என்று பைராகி விசனப்பட்டான். இவர்களை எல்லாரையும் பெற்ற வரலகூழி குழைக்காட்டுக்காரி, ஒருவிதத்தில் அவளொரு

வெள்ளந்தி. அவளின் சொற்கள் குடும்பத்தில் பெரிதாக ஏறவோ ஆட்சிசெய்யவோ, மாற்றங்களையோ செய்துவிடாது. வீட்டில் முடங்கி முடங்கி இருக்கும் அண்ணனை வெளியில் விரட்டி ஒழுங்காக உழைக்க வைத்தாலே அக்குடும்பத்துக்கு வேறு எவரதும் ஆதரவு வேண்டியிருக்காது.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர்தான், “நீங்கள் எனக்கொரு ட்ரெயிலர் வாங்கித் தந்தால் வன்னியின் குளங்களின் தூர் எடுப்புகளில், வீதித் திருத்தங்கள் கட்டுமானப் பணிகளில் மண்ணைக் கல்லை கிரவலை லோடு இழுத்துப் பிழைத்துக்கொள்வேன்” என்றொரு விண்ணப்பத்தை விட்டதில் அவனுக்கு இருபது இலட்சத்தில் ஒரு ட்ரெயிலர் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அதற்குப் பிறகும் அவ்வப்போ ஓட்டங்கள் கிடைத்தபோது மாதத்தில் பத்து லோடுகளாவது மண்ணேற்றி ஓடினான். சிலவேளைகளில் பொதுவேலைத் திணைக்களத்தின் நல்ல பொறியாளர்கள் ஒப்பந்த ரீதியிலும் அவனுக்கு மண்லோடுகளை வழங்கினர். ஆனாலும் குடும்பநிலை பொருண்மியத்தில் ஓச்சமென்று சொல்லமுடியாது. அண்ணிக்காரிக்குப் பெயர்தான் லக்ஷ்மி; ஆனால், எக்காலமும் அவளின் கழுத்தும் கைகளும் மூளியாகவே இருக்கப் பார்த்துக்கொண்டான். அவன் எதுசெய்தாலும் கோவில்மாடு மாதிரி ‘ஆமாஞ்சாமி’ என்று தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருப்பாளே தவிர அவனுடன் இன்னகெடுவுக்குள் என் நகைகளை எல்லாம் மீட்டுத் தந்திட வேண்டுமென்றோ, இன்ன புடவைதான் வாங்க வேண்டுமென்றோ கணவனோடு நிபந்தனைகள் போடவோ கம்பு சுழற்றிச் சண்டை வலிக்கவோ மாட்டான்.

“ஏன் அண்ணே இப்பிடி” என்றால், “போன வருஷம் பெட்டி ஓட்டத்தில் நல்ல உழைப்பு மெஷினுக்கு வந்ததுதான்; ஆனால், இரண்டு டயர்களும் ஒரே சமயத்தில் காலை வாரிவிட்டுது. அதுக்குப் புது டயர்கள் வாங்குவதற்கே என் சம்பாத்தியம் எல்லாம் கரைஞ்சுபோச்சு” என்பான் சமர்த்தாக. எவ்வளவுதான் டொலர்ஸ் அனுப்பி வைத்தாலும் வகைவகையாக

அவர்களுக்குச் செலவு செய்யத் தெரிந்திருந்தது. சலிக்காமல் தொடர்ந்து டொலர்ஸ் அனுப்பிக்கொண்டே இருந்தாள் பைராகி. அண்ணாவுக்கு அடிக்கடி கனடாவிலிருந்து பணம் வருவதைக் கண்டு அவளது மூத்த அக்கா ஆனந்தவல்லியும் அவ்வப்போது வயல் விதைக்கணும், விதை நெல்லு வாங்கணும், பலகை அடிக்கணும் என்று விண்ணப்பங்கள் போடத் தொடங்கியிருந்தாள். ஆனந்தவல்லிக்கு ஒரே பெண். அவளுக்கும் திருமணமாகி வசதியாக இருந்தாள். பையன் குவைத்தில் கணிய அளவையியலாளராகப் பணிசெய்து கொண்டிருந்தான். குடும்பத்தில் வறுமையெல்லாம் இல்லை. ஏன் சேந்தன் அண்ணா குடும்பத்துக்கு பாய்ச்சப்படும் நீர் எமக்கும் கொஞ்சம் பொசியட்டுமே என்கிற அபேதவாத சிந்தையின் வெளிப்பாடாகவுமிருக்கலாம்.

சுவீதாவுக்குத் தோட்டத்தைப் பராமரிக்கும் கலை கைவந்தது. பைராகி வீட்டின் முன்னாலிருந்த சிறிய இடத்தில் வெளியே போகும்போதெல்லாம் விதவிதமான பூக்கன்றுகளை வாங்கிவந்து நடவும் நாளடைவில் அச்சிரிய இடம் அழகிய தோட்டமாக மாறியது.

சுவீதாவுக்கு 18வது பேர்த்தே வந்தது. இத்தாலியன் உணவகம் ஒன்றுக்குப்போய் இரவு உணவு அருந்திக் கொண்டாடினார்கள். இரண்டு நாட்கள் கழித்து நல்ல அழகான சுருள் ஸ்பிரிங்போல விரலைச் சுற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பாம்பு வடிவ மோதிரம் ஒன்றை அவள் போட்டிருந்தாள். அதன் கண்ணின் சிவப்புக் கல்லு ஒளிரவும் அது இமிடேசன் மோதிரம், ஃபாஷன் ஷொப் எதிலோ

வாங்கியிருக்கிறாள் என்றே நினைத்த பைராகி, “எங்கேடி இதை வாங்கினே” என்று கேட்கவும், “மாமாதான் வாங்கித் தந்தார்... ஏன் அவர் சொல்லலையா” எனவும் பைராகிக்கு உள்ளுக்கு ‘திக்’ கென்றது. “மறந்திட்டார்போல... நான் இமிடேசன் என்றல்லோ நினைச்சேன்” என்று அப்போதைக்குச் சடைந்து சமாளித்தாள்.

அப்படி எதையும் இரகசியமாகச் செய்வது அவனது இயல்பல்லவே... சம்திங் கோஸ் நோங். சவீதாவும் கொஞ்சம் தங்கம் / காசில் வாஞ்சை கொண்டவள் என்பதை நினைக்க அவளுக்கு உள்ளுக்கு என்னவோ செய்தது. ‘அடி மாமாதான் சொல்லவில்லை. நீயாவது எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாமே’ என்று கேட்க நினைத்தாள். ‘அப்போ அத்தைக்கு மாமா மோதிரம் வாங்கித் தந்தது பிடிக்கவில்லைப் போல’ என அவள் நினைத்துவிடலாகாது. சரி பிறகு பார்க்கலாம் என்று அதை அப்போதைக்கு விட்டுவிட்டாள். சபீதாவுக்கு 18 வயதாகிவிட்டது என்பதை நம்ப முடியவில்லை. அந்த வயதில் எழிலனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தாலே ஆச்சரியமில்லை.

தமிழக சினிமாக்களைப் பார்த்துப் பார்த்து இப்போது இலங்கைத் தமிழர்களும் தம் பிள்ளைகளுக்கு திருமணத்துக்கு முன் மெகந்தி, பெண் கர்ப்பமானால் சீமந்தம் போன்ற சடங்குகளை வலிந்து செய்கின்றனர். சந்தான விருத்தியில்லாததால் தாங்கள் இந்த மெகந்தி, சீமந்தம், புதுமனை புகுதலில் கோவிலிலிருந்து சாமிப் படந்துாக்கி வருதல், நுதுசாந்திச் சடங்குகளில் பாலறுகு வைத்தல் போன்ற சம்பிரதாயச் சடங்குகளிலிருந்து தாங்கள் விலக்கி வைத்து, ஓரங்கட்டப்படுதலை உணர்ந்ததால், இப்போதெல்லாம் சொந்தபந்துக்களில் சுப/அசுப நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாயினர்.

சவீதாவுக்கு ஓடிசி நடனக்காரிகளைப்போல இஞ்சிய இடுப்பு. அதனால் அவள் மார்புகள் மிதமாக விம்மித் தெரியும். அந்த அக்கறைகள் எதுவுமின்றித் துப்பட்டாவை வீசியெறிந்துவிட்டு சின்னப் பிள்ளைகள் போலக் வீடெங்கும் குதித்துக்கொண்டு திரிவாள்.

“இங்க பார் சவீதா நீயொன்றும் சூட்டி பாப்பா இல்லை. இளமை ஆம்பிளயன் இலகுவில் சபலப்படுத்திப்போடும், மாமா என்றாலும் வேறு எவரென்றாலும் ஆம்பிளையன் இருக்கிற சமூகத்தில நீ இப்படிச் குதிக்கப்படாது” என்று ஒருநாள் அவளை லேசாகக் கண்டித்து வைத்தாள். ‘உதை எனக்குத்தான் சொல்றியா’ என்கிற தோரணையில் இருந்தது பைராகியை சபீதா திருப்பிப் பார்த்த விதம். பைராகி தன் வீட்டை அழகான தளபாடங்கள் வைத்து நவீனமான தோரணையில் வைத்திருப்பான். சவீதாவுக்கும் வீட்டின் உள்ளக அலங்காரங்கள், எந்தச் சாளரத்துக்கு எந்த எழினி வைக்க வேண்டும், எந்தப் படத்தை எங்கே மாட்டவேண்டும் என்பதில் தெளிந்த ரசனையுண்டு.

சனி, ஞாயிறு மற்றும் விடுமுறை நாட்களில் எழிலனது ரீ-ஷேர்ட்டையையோ / ஷேர்ட்டையோ எடுத்து அணிந்துகொண்டு முழுவீட்டையும் குளியலறையையும் மின்னல் வேகத்தில் அவளாகவே ‘மொப்’ பண்ணிச் சுத்தம் செய்துவிடுவாள். பைராகியுக்குச் சமையலறையிலும் செய்வதற்குப் பெரிதாக எதுவுமிருக்காது. முழுச் சமையல் வேலைகளையும் சவீதாவே பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு விடுவாள்.

ஸ்காபொறோவின் பேரங்காடிகளில் விளை, விரால், வஞ்சிரம் அல்லது சீலா மீன்கிடைக்கும் நாட்களில் ஆணம் குறைச்சலாக / வதக்கலாக சபீதா வைக்கும் மீன்கறி எழிலனுக்கு கொள்ளையாகப் பிடித்துப்போய்விட வீட்டில் அடிக்கடி மீன்குழம்பின் வாசம் கமழலாயிற்று. எழிலன் அவளைப் பாராட்டும் போதெல்லாம் ஓடிப்போய் பின்பக்கமாக அவனது கழுத்தைக் கட்டித் தொங்குவது அல்லது சுருண்ட அவன் கிராப்புத் தலைக்குள் விரல்களைப் புகுத்தித் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பதெல்லாம் பைராகிக்குத் துணுக்கென்றிருக்கும். அப்படியே அந்த அன்பு அபரிமிதமாகி, கே. பாலச்சந்தரின் ‘நூல்வேலி’யில் ஆகுவதைப்போல ஏதாவது ஏடாகூடமாக ஆகிவிட்டாலும் என்று பைராகிக்கு உள்ளூரப் பயமாக இருந்தது. ‘மாமான்னாலும் ஆம்பிளையன் அளவுக்குமிஞ்சித் தொட்ெல்லாம் அளையக்கூடாதம்மா, விபரீதமாயிடும்’ என்று அவளை எச்சரித்து வைக்கத்தான் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் நினைத்தாள், ஆனால், முடியவில்லை.

இவர்கள் குடியிருப்புத் தொகுதிக்கு கிழக்காக நாலு வீடுகள் தள்ளிப்போனால் ஒரு தோப்பு வரும். அத்தோப்பின் எல்லையில் இவர்களுக்கான ஒரு பொதுப் பூம்பந்தாட்ட ஆடுகளம் உள்ளது. மழையோ பனித்தூற்றலோ இல்லாத நல்ல காலநிலையுள்ள மாலைவேளைகளில் எழிலன் அலுவலகத்தால் வந்ததும், சபீதாவுடன் அங்கேபோய் பாட்மின்டன்ட் விளையாடுவார்கள். அவர்கள் ஒரே மிதியுந்தில் விளையாடப்போவதும், மாலையில் இருண்டபின் கைகள் பிணையாத குறையாக உரசிக்கொண்டு வீடு திரும்புவதும் பைராகிக்கு வயிற்றினுள் மேலும் மேலும் புளியைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், எழிலனிடம், ‘அப்படி சவீதாவைக் கூட்டிப்போய் விளையாட வேண்டாம்’ என்று கண்டிக்க முடியாதபடி இருந்தாள். அப்படித்தான் கண்டித்தாலும், ‘பின்னே எதுக்கு அந்த ஆடுகளத்தை அமைத்து வைத்திருக்காங்க’ என்றோ, ‘அவள் உனக்கு மருமகள் போல், எனக்கும் மருமகள் இல்லையா’ என்றோ சொல்லி அவள் வாயை அடைக்கப் பார்ப்பான்.

அவனுக்கு எல்லாவற்றிலும் அவசரம். இப்போது ‘சவீதாவை விரைவாக மோட்டோர் டிறைவிங் கோர்ஸிலும் சேர்த்து அவளுக்கு ட்ரைவிங் லைசென்ஸ் எடுத்துக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்றும்’ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். ‘இப்போ டிறைவிங்குக்கெல்லாம் என்ன அவசரம். அவள் முதல்ல தனது படிப்பை நல்லபடி முடிக்கட்டும்’ என்பான் பைராகி.

அடுத்த ஜூனில் அவளுக்குப் பிறந்தநாள் வருகிறது. இளசுகள் அகலமான ஒற்றைக்காப்பு அணிவது அப்போது நடப்பாயிருந்தது. அதற்குக் குறைந்தது தங்கம் ஐந்து சவரன்களாவது வேண்டும். அவளுக்கும் அப்படியொரு தனிக்காப்பொன்று வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரியப்பட்டான் எழிலன். அப்படிக்காப்பு வாங்குவதற்கான எண்ணப்பொறியார் பக்கமிருந்து கிளம்பியதென்பது மர்மமாயிருந்ததோடு அவள் மீதான இவனது அவசரமும் அக்கறைகளும் கொஞ்சம் அபரிமிதமானதாகப்பட்டது பைராசிக்கு. ‘அவளின் ஆசைகளுக்கு இவன் இரையாகிறானா, அல்லது இவனது ஆசைகளுக்கு அவன் இரையாகிறானா’ என புரியாமல் அலமலங்கினாள் பைராகி.

அநேகமான பெண்கள் பயன்படுத்துவதைப்போல அவளும் நிவியா கிறீம்தான் முகத்துக்குப் பூசுவாள். எழிலன் தோரணையாகச் சிறியதாடி வைத்திருப்பதனால் ஒபீஸுக்கோ வெளியிலோ போகும்போது அதுக்குத் தடவ தேன்மெழுகு கலந்ததாம் தட்டையான டப்பிஷனில் வரும் ஒருவகையான நிறமற்ற ஸ்பெஷல் பால்ம் தனியாக வைத்துப் பூசிக்கொள்வான். நிவியா கிறீம் எல்லாம் அவனுக்குத் தேவைப்படாது. சவீதாவும் நேர்சிங் பயில்பவளல்லவா, குளிர் தேசத்தில் சருமம் விரைவில் உலர்ந்துவிடும். அதைத்தடுக்க இன்னமும்

பேபி கிறீம்களைத்தான் முழு உடலுக்கும் பாவிக்கிறாள். இப்போ கொஞ்ச நாட்களாக பைராகியின் நிவியா கிறீமை அவளைத்தவிர வீட்டில் யாரும் பாவிப்பதில்லை. ஆனாலும் அவளது அலங்கரிப்பு மேசையிலிருக்கும் நிவியா கிறீம் வேகவேகமாகத் தீர்ந்து கொண்டிருப்பது விந்தையாக இருந்தது. என்னதான் நடக்கிறது என்பதை அறிந்தால்தான் அவள் மனது சமாதானமாகும். தங்களுக்குத் திருமணமான காலத்தில் ‘மேட்டிங்’ கின்போதேற்படும் உராய்வையும் எரிச்சலையும் தவிர்க்கத் தாம் நிவியாவைப் பயன்படுத்திக்கொண்டது அவளுக்கு லேசாக ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இனி யாரைத்தான் நம்புவதென எண்ணியபோது அவள் உடல் லேசாக நடுங்கத் தொடங்கியது. மனம் விச்ராந்தியாக இருக்க நாட்கள் நகர மறுத்தன. இது யாரிடமும் கலந்து ஆலோசனை பெறமுடியாத அந்தரங்கம், தொடர்ந்து யோசித்தாள்.

நிவியா கிறீம் டப்பியைக் குப்பைக்குள் வீசிவிட்டு, ஐம்பது டொலர்கள் வரையில் செலவுசெய்து Sol De Janeiro எனும் உயர்ரகத்திலான ஃப்ரெஞ் கிறீமை வாங்கினாள். அதை லேசாகப் பூசிக்கொண்டால் போதும், அன்று முழுவதும் மேனி மென்மையாகவும் வழுவழுவென்றிருப்பதுடன் அதன் தனித்துவமான சுகந்தமும் நின்றுவாழும்.

‘அதொரு அழகான மரங்களும் நீரோடைகளும் செறிந்த சோலை. தரையெங்கும் திரள்பனி கொட்டிக் கிடக்கிறது, முடிவிலித் தொலைவில் வானத்தின் வெண்முகில்களோடு பனியும் வளர்ந்துயர்ந்து கலந்து வெண் பர்வதங்களெனத் தோற்றத் தருகிறது. முகில்களிடையே தானும் வெள்ளைத் துகிலுடுத்தியொரு தேவதையைப்போல் பறந்துவந்த சவீதா கையில் ஃபிளானல் துணியில் பைராகியின் மாதர்நல மருத்துவமனையின் படங்களில் இருப்பதைப்போலக் கன்னங்கள் சிவந்திருக்கும் ஒரு அழகான சூழ்நிலையைப் பொதிந்துகொண்டுவந்து அவளுக்குக் காட்டுகிறாள்.’

திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தவளுக்கு அந்தக் கனவை எப்படிப் பொருள்கோடல் செய்வதென்று தெரியவில்லை, அலமலங்க விளித்தாள். <Trusting is good, but verification is better.> நம்புவது நல்லது. ஆனால், எதையும் பரிசோதித்துவிடுவதே சிறந்தது.

ரஷ்யப் புரட்சியின் தந்தையும் தத்துவார்த்தியுமான விளாடிமிர் லெனின்தான் நவீனநியதாசையும் அதையே பயின்றதாகவும் அவர் பற்றிய நூலொன்றில் வாசித்தது நினைவுக்கு வந்தது.

மறுநாள் சவீதா நர்ஸிங் கல்லூரிக்குச் சென்றதும், அவள் அணிந்த உடுப்புக்களை வாஷ்மெஷினில் போடுவதற்காகப் போட்டு வைத்திருக்கும் லோண்ட்ரிக் கூடைக்குள் இருந்த அவளின் நிக்கர்களை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தாள். அவற்றில் இரண்டு நிக்கர்களில் Sol De Janeiro கிறீமின் திவ்விய சுகந்தம் கமழ்ந்தது.

பொ. கருணாகரமூர்த்தி <karunah08@yahoo.com>

முயங்கொலி குறிப்புகள்

● கயல் ஓவியம்: பூனம் சந்திரிகா தியாகி

49

விருந்திருக்க விரதம் காப்பவன்

கெஞ்சிக் கொஞ்சி

உயிரை உருக்க

கூடலுக்கான அழைப்பு மணியைத்

தெகமெங்கும் இதழ்களால் தேட

அள்ளியணைத்து ஆவி குளிர

ஆற அமரத் தேறலில்

மூழ்கிட

அர்த்தமற்ற பிதற்றலில்

எடையிழந்த உடல்

ஆகாயத்தில் மிதந்திட

இப்படி

இந்த பூமியிலிருந்தபடியே

சொர்க்கத்தை எட்டிட

எத்தனையோ வழிகள் இருக்க

நீ

மது மயக்கத்தோடு

அவசர அவசரமாய்ச்

அள்ளித் தின்பதுபோலவே

அரை குறையாய்ச் சுகிப்பது

நொய்ற்றுத் தளர்ந்த

சிறுத்தையொன்று

கெட்டையாட வலுவற்று

நீர்நிலையினாரம் காத்திருந்து

துள்ளுகிற மீனைக்

கவ்வியடுத்துப்

பலவேளைப் பசியை

பகுதியளவிற்கு ஆற்றிக்கொள்வது

போலிருக்கிறது.

கூடாத கூடலை

உஷ்டத் தணித்துக்கொள்ளலாம்

என்றாலும்

எஞ்சிய உணுக்காக

நொட்டமிட்டபடி பல்லிளித்துக்

காத்திருக்கும்

எதிர் வீட்டுக்

கழுதைப் புலியைப்

பார்க்கப் பார்க்க

ஆத்திரமாக வருகிறது. வண்ணக்

குப்பிகளில்

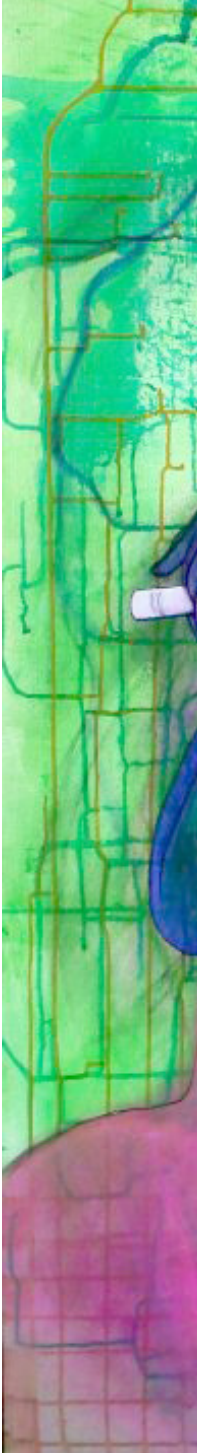
ஏராளமான நிறங்கள்

இன்னும் திறக்கப்படாமல்

மூடியிருப்பது போலத்தான்

இவ்வுடலில் அவயங்கள்

பிணைந்திருக்கின்றன.

விரல்களெனும்
தூரிகையால் தொடட்டுத்து
விரகத்தின் சித்திரமொன்றை
விரவாக
நீ
தீட்ட முனைகிறவரையிலும்
நிறமற்றுக் கிடந்து வாழ்வு
வரையப்படாத
வெள்ளைக் காகிதம்போல.

வண்ணங்களை நீ குழைக்க ஆரம்பிக்கையில்
என் எண்ணங்கள்
யாவும் குலையத் தொடங்குகின்றன.

உடலுக்குள்
உறைந்திருந்த கனவுகளெல்லாம்
உறக்கம் கலைந்து
எம்மை எழுதிப் பார் எனக்
குமுடியினுக்கையில்
ஏதோ டயாசனையில்
மூழ்க்விடும்
உன் விழிகளையே
ஆழ்ந்து கிராக்குகிறேன்.

அலையடங்கிய கடலின்
அமைதி
நடு மனதில் ஈடுகிறது
அதுமட்டுமான
அத்தனைத் தவிப்புகளும்
நீர் பட்ட தீயை
குளிர்த்துபோக
மறுபாதி படைப்பிற்குச்
சர்பாதி பங்குதாரியாகச்
சமைக்கிறேன்.

இருவர் காணும்போது
இன்னும் அடிகாக்கிறது
ஒரு கனவு.

தொடரும்

கயல் <dr.kayalvizhi2023@gmail.com>

தமயந்தியின் காயல் பிரிவுத்துயரின் அடுக்குகள்

• அ. ராமசாமி

எழுத்தாளர் தமயந்தியின் இயக்கத்தில் வந்துள்ள 'காயல்' அவரது இரண்டாவது சினிமா. முதல் சினிமா 'தடயம்'.

சினிமாவுக்குள் நுழைந்த மற்ற எழுத்தாளர்களிடமிருந்து தமயந்தியின் நுழைவும் இருப்பும் முக்கியமான வேறுபாடு உடையது. எழுத்தாளர் என்ற தனித்த அடையாளத்தோடு நுழைந்து, வணிக சினிமாவுக்குள் தன் இருப்பிற்காகப் போராடியிருக்கிறார். இந்தப் பிடிவாதமெல்லாம் மற்ற எழுத்தாளர்கள் காட்டாத ஒன்று. அவரவர் கதைகளைப் படமாக்கும் நோக்கத்தில் சினிமாவுக்குள் நுழைந்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. ஆரம்பத்தில் 'உன்னைப்போல் ஒருவன்', 'யாருக்காக அழுதான்' என இரண்டு நாவல்களைத் தானே இயக்கிய ஜெயகாந்தன் பீம்சிங்கின் திறமையை நம்பி அவரது முக்கியமான நாவல்களான 'சிலநேரங்களில் சிலமனிதர்கள்', 'ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறார்' ஆகியனவற்றுக்கு வசனம் எழுதியதோடு ஒதுங்கிக் கொண்டார். பீம்சிங் இறந்தபிறகு அவர் ஆரம்பித்த 'புதுச்செருப்பு' (கடிக்கும்) படத்தை இயக்கினார். அவர் அளவுக்குக்கூட மற்ற எழுத்தாளர்கள் முயற்சித்துப் பார்க்கவில்லை. இப்போது, சினிமாவுக்குள் நுழைபவர்கள் இயக்குநர்களிடம் தங்கள் கதையை விற்பனை செய்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். அல்லது வசனம் எழுதுபவர்களாகப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்களின் சிறப்பான வசன எழுத்துக்காகப் பேசப்பட்ட படங்கள் எனக் குறிப்பிட எதுவும் இல்லை. ஆனால், தமயந்தி, கதை, திரைக்கதை, இயக்கம் எனத் தொடர்ந்து இயங்க நினைக்கிறார்.

தமயந்தியின் முதல் படத்தைப் பார்வையாளர்கள் முன் வைக்கப் பலவிதமான சிரமங்களை அனுபவித்தார். திருநெல்வேலியில் ஒரு முதியோர் இல்லத்தில் இருந்த அரங்கில்தான் 'தடயம்' பார்த்தேன். காயலையும் முடித்துவைத்து ஆண்டுக்கணக்கில் காத்திருந்துதான் அரங்கில் வெளியிட முடிந்துள்ளது. இத்தகைய முயற்சிகளின் பின்னணியில் மனந்தளர்ந்து விடாத அவரது பிடிவாதம் இருக்கிறது. இந்த மன உறுதி பாராட்டத்தக்க ஒன்று.

தடயம்', வணிக சினிமாவின் சூத்திரங்களைப் புறமொதுக்கி விட்டு, ஆண் - பெண் உறவின் எதிர்பார்ப்புகளையும் நுட்பமான தவிப்புகளையும் முன் வைத்த படம். இப்போது அவரது இயக்கத்தில் இன்னொரு மென்மையான சினிமாவாக 'காயல்' வந்துள்ளது. இந்தப் படமும் முதல் படத்தின் தொடர்ச்சியைக் கொண்ட படமாகவே இருக்கிறது.

கதை சொல்லும் முறை, காட்சி உருவாக்கம், கதைக்களத்திற்கான நிலவெளிப் பின்னணி, மனித உணர்வுகளின் தவிப்பு, அவர்களின் தன்னிலையைக் கட்டமைக்கும் சமூக நடவடிக்கைகளின் பிடிமானம், அவற்றிற்கான உள்ளார்ந்த அர்த்தங்களைக் கூட்டிப் பார்வையாளர்களைத் தன்வசப்படுத்தும் இசைக்கோர்ப்பு என ஒவ்வொன்றிலும் இயக்குநரின் கவனத்தையும் நிதானத்தையும் பெற்ற படமாக 'காயல்' வந்திருக்கிறது. ஆனால், எழுப்ப நினைத்த விவாதத்திலும் காட்சி அமைப்புகளில் வெளிப்பட வேண்டிய நடிகர்களின் ஈடுபாட்டிலும் முதல் படத்தில் இருந்த முழுமையும் தீவிரமும் கொஞ்சம் குறைந்து நிற்கிறது.

வணிக சினிமாவின் முதன்மையான பேசுபொருளாக இருப்பது காதல் என்னும் பொருண்மை. காயலின் பேசுபொருளும் காதல் தான். ஆனால், காதலுக்கான காரணம்; காதலர்கள் வெற்றி பெறுவதற்கான தடைகள், தடைகளை மீறி வென்ற அல்லது வெற்றி பெறாத காதல் என்பது போன்ற திகட்டிப்போன கதைப் பின்னலில் நகரவில்லை. உடல் சார்ந்த ஈர்ப்புகளை மட்டுமே முதன்மைக் காரணமாகக் காட்டும் வணிக சினிமாவின் விவாதத்தை முன்னெடுக்காமல், அறிவுத் தளத்தின் மீது முடிவெடுக்கும் காதலை விவாதப்படுத்தியிருக்கிறது 'காயல்'. அவ்விவாதம் ஒற்றைத் தளத்தில் முன்னெடுக்கப்படாமல் பல கிளைகளைக் கொண்ட காட்சிகளாகவும் உணர்வுக் குவியல்களாகவும் நகர்த்தப்பட்டுள்ளதைப் படத்தின் சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். அதே நேரம், பலதள நகர்வு வழியாக எதனைப் பார்வையாளர்களுக்குக்

கூத்துவது என்பதில் சூழப்பத்தைக் கொண்டிருப்பதாகவும் வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

காரணம் அறியப்படாத பிணக்கில் இருக்கும் கணவன் - மனைவி இருவருக்கும் அதிர்ச்சி தரும் தகவல் - மகளின் தற்கொலை என்ற தொலைபேசித் தகவலுடன் தொடங்கும் படம், பின்னோக்கிய நிகழ்வாக மகளின் தற்கொலைக்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்ற யூகத்தை மட்டுமே பார்வையாளர்களுக்குக் கோடி காட்டுகிறது. சமூக நடப்புகளின் மீது அக்கறை கொண்ட - சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வை வெளிப்படுத்தும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளும் இளைஞன் ஒருவன் மீது மகளுக்கு ஏற்படும் சர்ப்பைத் தந்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்; ஆனால், தாய் ஏற்கவில்லை. அவருக்குச் சாதியும் உறவும் தேவை என்ற மனம் இருக்கிறது. அதனால் சாதிவேறுபாட்டை ஏற்க மறுத்துப் பிடிவாதமாக சொந்தத்தில் திருமணம் செய்து வைத்திருக்கிறார்.

காதல் திருமணம் அல்லது சாதி மறுப்புத் திருமணம் போன்றவற்றை ஏற்காத மனநிலையில் ஆண்களைவிடப் பெண்களே தீவிரமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை ஒரு பெண் இயக்குநரே சொல்லும்போது அந்த உண்மைக்கு ஒரு ஏற்பு கிடைக்கிறது. ஏற்பாட்டுத் திருமண வாழ்க்கை தோல்வியில் முடிகிறது. அதன் விளைவு மகளின் தற்கொலை. தற்கொலையின் தொடர் நிகழ்வுகள், நீளம் தாயின் பிடிவாதம், அதனால் கணவன் - மனைவிக்கிடையே ஏற்படும் கசப்பும் விலகலும், குற்றவுணர்வின் பரிமாணங்களும் அவற்றைக் களைந்துவிட நினைத்து முன்னெடுக்கும் தீர்த்த யாத்திரையும் எனப் படம் தீவிரமான விசாரணைகளுக்குள் நகர்ந்துள்ளது. ஒவ்வொன்றையும் நிதானமாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது. அதனால் படம் வேகமான நகர்வைத் தராமல் கலைப்படங்களின் மீது சொல்லப்படும் 'மெதுவாக நகர்கிறது' என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் கொலை, தற்கொலை போன்ற குற்றங்களின் பின்னணிகளைக் கண்டறிந்து, குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை பெற்றுத்தரும் காவல் துறை அதிகாரியாக காட்டப்படுகிறார் பெண்ணின் தகப்பனார். அவரது ஆதரவு இருக்கும் நிலையில், காதலியைக் கைவிட நினைக்கும் காதலனின் மனநிலையும், அம்மாவின் விரும்பத்தை ஏற்றுத் திருமணத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவித்துத் திருமண வாழ்வில் நுழைந்த பெண்ணின் மணவாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களும், படத்தில் கூடுதல் காட்சிகளால் விவாதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனைச் செய்யாது, தற்கொலைக்குப் பின்னான மனவிசாரணைகளில் இறங்கியுள்ளது படம். அவ்விசாரணைகளை ஒற்றை நேர்கோட்டில் நகர்த்தாமல், இரண்டு கிளைகளாகக் காட்சிகளை உருவாக்கி நீட்டியிருக்கிறார் இயக்குநர். அந்த இரண்டும் தற்செயலாகச் சந்திப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற சொல்முறைகளை வணிக சினிமாவில் செய்து பார்க்க முடியாது. வணிக நோக்கத்தை முதன்மையாக நினைக்காமல் சோதனை

செய்து பார்க்க நினைக்கும் இயக்குநரால் மட்டுமே செய்ய முடியும். இயக்குநராக தமயந்தி செய்துபார்த்துள்ளார்.

முதல் கிளையில்... மகளை இழந்த துயரத்தோடு, தனது துறை சார்ந்த நடவடிக்கை மூலம் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க முடியாமல் தவிக்கும் கணவனின் மனநிலையை விவாதித்துள்ளார். அதன் தொடர்ச்சியில் கணவனைத் தடுக்கும் மனைவியின் சாதிப் பற்றையும், உறவினரைக் காப்பாற்ற நினைக்கும் குணத்தையும் நினைத்து, அவரிடமிருந்து பெற நினைக்கும் விலகலும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களது துயரத்தை மறக்க வைக்க நினைத்து உளவியல் சிகிச்சைகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கும் மருத்துவரின் ஆலோசனைப்படி மகளின் அஸ்தியைக் கரைக்கும் முடிவோடு கிளம்பும் பயணக்காட்சிகள் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாவது கிளை... முதல் காதலிலிருந்து விடுபடாமல் இருக்கும் நாயகனின் அலுவலகத்தில் அவனது உதவியாளராக இருக்கும் பெண்ணின் பிடிவாதமான காதலும் நெருக்கமான காட்சிகளும் பொருத்தமற்றனவாகவே அடுக்கப்பட்டுள்ளன. வேலை காரணமாக பிச்சாவரத்தில் தங்கியிருக்கும்போது, அவள், நாயகனின் முந்திய காதலையும் பிரிவையும் அறிந்தவள் எனச் சொல்லப்பட்டாலும், அக்குறிப்பு முன்பே சொல்லப்பட்டு, அவன் மீது கொள்ளும் காதல் ஒருவிதப் பரிவின் விளைவு என்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனைச் செய்யாதபோது அந்தப் பெண்ணின் செயல்கள் அதீதமான பாலியல் விருப்பத்தின் விளைவுகள் என்பதாகவே பார்க்கப்படும். அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்றவரின் நடிப்புத்திறனும் போதாமை கொண்டதாக இருப்பதும் அதனை உறுதி செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது.

புதுச்சேரி நகரத்திலிருந்து விலகியிருக்கும் வீடு, கடலோரப் பயணம், வேளாங்கன்னி, ராமேஸ்வரம் என கடலோரத்தின் -நெய்தல் நிலப்பின்னணியில்

விரியும் நிலவெளிக்காட்சிகள், பின்னணி இசை போன்றன படத்திற்கான அழகியல் கூறுகளை விரித்துள்ளன. ஆனால், உளவியல் மருத்துவரின் மணவாழ்க்கைப் பிரிவு, அவரது மனைவி சந்தித்த விபத்து, அதனால் அவரது இடத்தில் நாயகனை நிறுத்திவிட்டுக் கிளம்புதல் போன்றன முழுமையான நம்பகத் தன்மை கொண்ட காட்சிகளாக இல்லாமல் செயற்கையான கதை உருவாக்கம் என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

போலீஸ் அதிகாரி இளங்கோவன், அவரது மனைவி யமுனா பாத்திரங்களை ஏற்றுள்ள இசாக், அனுமோள் ஆகியோரின் நடிப்பில் வெளிப்படும் அனுபவத்தையும் உடல் மொழியையும் மற்ற பாத்திரங்களில் பார்க்க முடியவில்லை. யமுனா பாத்திரத்தின் அழுத்தமான வெளிப்பாடும் அளவும் கச்சிதமாக இருக்கிறது. ஆனால், கணவர் இளங்கோவன் பாத்திரம் அவரளவுக்குக் கச்சிதமாக்கப்படவில்லை. அவர்களின் மகன் பாத்திரம் அழுத்தமான ஒன்றாக இல்லாமல் வந்துபோகும் ஒன்றாக இருப்பது கதைப்பின்னலை வலுவற்றதாக ஆக்கியிருக்கின்றன.

பாத்திரங்களின் செயற்கைத் தன்மையோடு நடிகர்களின் உடல் மொழியும் பொருந்திப்போகாமல் விலகியே பல இடங்களில் உள்ளன. குறிப்பாக நாயகப் பாத்திரம் ஏற்ற ஆதியின் நடிப்பு அவரது பாத்திரத்தின் வளர்சிதை மாற்றங்களை உள்வாங்கியதாக இல்லை. தொடக்கம் முதலே ஒரே வார்ப்பிலேயே நடித்துள்ளார். இரண்டாவது காதலி அமுதாவாக நடித்துள்ளவரின் நடிப்பும் பாத்திரத்தை உள்வாங்கிய நடிப்பாக இல்லை.

சுட்டிக்காட்டப்பட்டவை ஆகப்பெரிய குறைபாடுகள் இல்லை. அவற்றைத் தாண்டிய சிறப்புகள் படத்தில் அதிகமாகவே உள்ளன. தனது படத்திற்கான நிலவெளிக்காட்சிகள் முழுவதையும் நெய்தல் பின்னணியில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளதோடு, நெய்தலின் உரிப்பொருளான இரங்கல் உணர்வையும் இரங்கலின் நிமித்தங்களையும் ஆழமாக விவாதப்படுத்தியுள்ளார் இயக்குநர். சமூகத்தில் நிலவும் சாதிப்பிளவுகள் போன்ற தளைகளை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் மனிதர்கள் தாங்களே ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிரிவுத்துயர்களில் உழல நேர்வதையும் அதனால் குற்றவுணர்வுகளில் தவிப்பதையும் உணர்ச்சிகரமான காட்சிகளால் காட்டியிருக்கிறது காயல். தங்களின் தவறான முடிவால் மகளைப் பறிகொடுத்து விட்டுத் தவிக்கும் பெற்றோரின் தவிப்பை இந்த அளவுக்குப் பேசிய இன்னொரு சினிமாவை தமிழில் காட்டமுடியாது.

படமாக்கலில் மட்டுமல்லாமல், வணிக சினிமாவைப் போலக் காதலையும் அதன் உள்ளோட்டங்களையும் இயக்குநர் தமயந்தி விவாதப்படுத்தவில்லை என்பதும் சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டிய ஒன்று. காதலை ஒற்றைத்தளத்தில் விவாதப் பொருளாக்கி நேர்கோட்டில் கதைசொல்வது வணிக சினிமாவின் முதன்மையான

அடையாளம். அந்த அடையாளத்தை மீறாமல் காட்சிகளை உருவாக்கவதையே புகழ்பெற்ற தமிழ்ப்பட இயக்குநர்கள் செய்கிறார்கள். அதன் மூலம், பொதுப்புத்தி சார்ந்த விவாதமொன்றைப் பார்வையாளர்களிடம் தோற்றுவித்து, அதன் தொடர் நிகழ்வுகளால் உச்சநிலைக்கு நகர்த்துவார்கள். உச்சநிலைக் காட்சியின் வழியாக முன்வைக்கும் முடிவை இன்பியலாகவோ, துன்பியலாகவோ முடித்துக் காட்டுவது அவர்கள் பின்பற்றும் முழுமைச் சூத்திரம். இம்முழுமைச் சூத்திரத்தில் முதல் வெற்றியைப் பெறும் புதுமுக இயக்குநர்கள், தொடர்ச்சியாக அதே பாணியைப் பின்பற்றிப் படங்களைத் தருவதன் மூலம் தமிழ்ச் சினிமாவின் பார்வையாளர்களை மந்தைகளாக மாற்றும் வேலையைச் செய்கிறார்கள்.

பார்வையாளர்களை மந்தையாகக் கணிக்கும் இயக்குநர்களின் படங்களே சினிமா வணிகத்தில் ஈடுபடுபவர்களால் வாங்கப்படுகின்றன. நுகர்வோருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப்படுகின்றன. இந்தப் போக்கிற்கு எதிராகச் செயல்பட நினைக்கும் இயக்குநர்கள் தங்களின் மாற்று முயற்சிகள் வழியாகத் தமிழ்ச் சினிமாவிற்கு மாற்றுப் பார்வையாளத்திரளை உருவாக்க முயற்சிக்கிறார்கள். தமிழில் அப்படியான முயற்சியை மேற்கொண்ட இயக்குநர்களின் பட்டியல் ஒன்றிருக்கிறது. மகேந்திரன், பாலுமகேந்திரா, ஹரிஹரன் போன்றவர்களை உள்ளடக்கிய அப்பட்டியல் பெரியது இல்லை என்றாலும் அவர்களே தமிழின் மாற்றுச் சினிமாக்களை உருவாக்கியவர்கள். தமயந்தியின் இரண்டு சினிமாக்களும் அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்ட இயக்குநர்களின் படங்களோடு இணைந்து கொள்ளும் நோக்கம் கொண்டிருக்கின்றன.

காதலைக் கொண்டாடும் சினிமாக்களே தமிழில் அதிகம். மணிரத்னத்தின் 'அலைபாயுதே' போல ஒன்றிரண்டு படங்கள் காதலை விசாரணை செய்யும் படங்களாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமயந்தியின் 'காயல்', தடுக்கப்பட்ட காதலுக்குப் பின்னான விளைவுகளையும் தடுத்தவர்களின் குற்றமனத்தையும் விசாரணை செய்கிறது. அவ்வகையான சினிமாக்களில் இப்படமே முன்னோடி. பாராட்டப்பட வேண்டியவர் தமயந்தி.

அ. ராமசாமி <ramasamytamil@gmail.com>

தருமமிகு சென்னை - 16

எம்.ஜி.ஆர். நகர்வாசிகள்

● சந்தியா நடராஜன்

ஒரு நாள் காலை இரவுப் பணியை முடித்துவிட்டு வந்த நாள் நன்றாக உறங்கிவிட்டேன். கண்விழித்த போது நண்பகல் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடும்பசி. மதியச் சாப்பாட்டை முடித்துவிடலாம் என்று கே.கே.நகர் சரவணபவனுக்குச் சென்றேன். நாள் அமர்ந்த இருக்கைக்கு எதிரே இருந்தவர் பந்தாவாக, ஒரு பெரிய மனிதரைப் போல் காணப்பட்டார். ஆனால், அவருக்கு முன்பாக நாள் போய் அமர்ந்ததை விரும்பாதவர் போல அவர் முகம் அஷ்ட கோணலாக மாறியது. நாள் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். பந்தா ஆசாமி சென்னைக்கே உரிய சர்வ சாதாரணமான வசவுச் சொல்லை உச்சரித்து, “எனக்கு முன்னால ஒரு பய உட்கார மாட்டான். எம்.ஜி.ஆர் நகர் கேட்டுப்பாரு... என்ன தைரியம் உனக்கு” என்ற ரீதியில் ஏதேதோ வசவுச் சொற்களைக் கலந்து பேசத் தொடங்கினார். நாள் மறு வார்த்தை எதுவும் சொல்லவில்லை. பசி உச்சத்தில் இருந்தது. ஓரிரு நிமிடத்தில் அந்த பந்தா பேர்வழி, “சார்” என்று என்னை அழைத்தான். நாள் கொஞ்சம் எகிறினேன். “முதல்ல ஏதோ பேசின... இப்ப சார் ந்கிற... நீ பெரிய தாதான்னு நினைப்பா.”

பந்தா கொஞ்சம் பம்மியது. “சார்... தப்பா எடுத்துக்காதீங்க. இந்த ஏரியால என் முன்னாடி உக்கார யோசிப்பாங்க. ஆனா நீங்க சாப்பிட ஆரம்பிச்ச உடனேதான் உங்க கையில் போட்டிருக்கிற நீலக்கல் மோதிரத்தை பார்த்தேன். நீலக்கல்லுக்கு முன்னாடி நாள் நிக்க முடியாது. நீங்க அனேகமா போலீஸ் வேலைலதான் இருக்கணும். உங்க வீட்டுக்கு முன்ன காலி மனை இருக்கும்” என்று ஏதேதோ சொன்னான். பசி அடங்கியிருந்தது. யோசித்துப் பார்த்தால் அவன் ஏதோ ஆரூடம் சொன்னது போல தோன்றியது. நாள் அப்போது சென்னை பழைய விமான நிலையத்தில் இண்டெலிஜென்ஸ் பிரிவில் பணியாற்றி வந்தேன். ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தபட்சம் ஒரு அரெஸ்ட்

என்பது உறுதி. இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு முறை நீதிமன்றத்தில் சாட்சியம் அளிக்க நேரிடும். இதுவரை நாள் வாழ்ந்த இடங்களுக்கு எதிரே எதிர்வரிசை வீடுகள் இல்லை. அன்றிரவு நாள் பணியில் இருந்தபோது எனது மேலதிகாரியாக இருந்த சுங்க உதவி கலெக்டர் ராமுவிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவர் என் நீலக்கல் மோதிரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “நீலக்கல் விஷயம் தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டுத்தான் அணிய வேண்டும் தெரியுமா?” என்று எச்சரித்தார். அன்று அந்த மோதிரத்தைக் கழற்றிப் போட்டேன். இன்றுவரை எந்த அணிகலனும் அணிவதில்லை. நாள் சந்தித்த முதல் எம்.ஜி.ஆர் நகர்வாசி அந்த பந்தா பேர்வழிதான்.

எம்.ஜி.ஆர் நகர் என்றவுடன் இன்னொரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்திலிருந்து (பழைய ஏர்போர்ட்) சிங்கப்பூர் செல்ல இருந்த பயணி ஒருவர், அவர் உடலில் மறைத்து வைத்திருந்த அமெரிக்க டாலர்களுடன், கஸ்டம்ஸ் சோதனையின் போது பிடிபட்டுக் கைதானார். ஒருவர் சுங்கச் சட்டத்தின் கீழ்கைது செய்யப்பட்டால் அவர் வசிக்கும் இடமும் அவரது சொந்த ஊரில் உள்ள வீடும் விசாரணையில் சொல்லப்பட்ட நபர்களின் வீடுகளும் சோதனை செய்யப்பட வேண்டும் என்பது விதி. கைதான அந்த நபரின் வீடு சென்னை எம். ஜி.ஆர் நகரில் இருந்தது. கைதானவரின் மனைவி நிறைமாத கர்ப்பினி. அவர் பெயர் நூர்ஜஹான். அவரது தாயாரும் ஏதோ நிக்காவுக்காக ராமநாதபுரம் சென்றிருந்தார். சோதனைக்காக அவர் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது அவர் மட்டும் வீட்டில் தனித்திருந்தார். கணவர் கைதான விவரத்தை அவர் அறிந்திருந்தார். அதிகாரிகள் வந்திருக்கிறார்கள் என்றவுடன் பக்கத்தில் குடியிருந்த சினிமா துணை நடிகை ஒருவர் நூர்ஜஹான் வீட்டுக்கு வந்தார். வீடு என்றால் அது வீடல்ல. ஒரே அறை கொண்ட

ஒண்டுக்குடித்தனம். சோதனையிடும் அளவிற்கு அங்கு ஏதுமில்லை - துணிமணிகளைத் தவிர. நூர்ஜஹானுக்குக் கணவர் பயணம் போகிறார் என்று மட்டுமே தெரியும். தேவிபட்டினத்திற்கு அப்பால் உள்ள ஒரு கடலோர கிராமத்தில் நூர்ஜஹான் பிறந்து வளர்ந்திருக்கிறார். ராமநாதபுரத்திலிருந்து கோட்டைப்பட்டினம் தர்கா வரை செல்லும் நெடுஞ்சாலை கடலோரமாகவே செல்லும். இடைப்பட்ட கிராமங்கள் எல்லாம் இஸ்லாமியர்கள் அதிகம் வாழும் பகுதிகள். மெயின் ரோட்டிலிருந்து அதிக பட்சம் அரை மைல் தூரத்தில் கடல். தேவிபட்டினம் தொடங்கி கோட்டைப்பட்டினம் வரை உள்ள நம்புதானை, தொண்டி, எஸ்.பி.பட்டினம், பாசிபட்டினம் ஆகிய ஊர்களில் உள்ளவர்கள் கல்லூரிக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் ராமநாதபுரத்துக்குப் போக வேண்டும். இந்தப் பகுதிகளில் கல்லூரிகள் இல்லை. கல்லூரிகள் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டிலேயே சினிமா தியேட்டர்களே இல்லாத ஊர்கள் இவை. இப்போதும் அதில் பெரிய அளவில் மாற்றம் இல்லை. பொருளாதாரத்தில் முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறார்கள்.

இங்கிருக்கும் மக்கள் இருவிதமான பயணங்களை மேற்கொள்வார்கள். கடலோர மீனவர்கள் மீன்பிடிக்கக் கடற்பயணமும் மற்றவர்கள் வெளிநாட்டுக்கு வான்பயணமும் செய்து பொருளாட்டுவார்கள். வான் பயணம் என்பது சிங்கப்பூர் செல்வதுதான். சிங்கப்பூர் பயணத்தில்தான் நூர்ஜஹானுக்கு ஏற்பட்டது போன்ற சிக்கல்கள் வரும்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்து திருமணமாகிச் சென்னைக்கு வந்த சின்னப்பெண் இந்த நூர்ஜஹான். அவருக்கு உதவிக்காக வந்த துணை நடிகை எந்தவித அச்சமோ தயக்கமோ இன்றி, நூர்ஜஹானைப் பற்றி எங்களிடம் சொன்னாள். “இப்ப அவள் இருக்கும் உடல்நிலையில் எங்கும் நகரக் கூட முடியாது. அவ ரொம்ப நல்லவ சார். அக்கம் பக்கத்துல இருக்கும் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் கூட சொல்லிக்கொடுப்பா. இந்த நிலையில் அவ புருசன் இப்படி விட்டுட்டுப் போயிருக்கக் கூடாது சார். நான் சினிமாவுல குருப் டான்ஸ் ஆடுறேன். நூர்ஜஹான் எனக்கு உயிர் சார்” என்றவள் நூர்ஜஹானைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, “கவலப்படாத” என்றாள். நூர்ஜஹான் முகத்தில் கபடு, சூது எதுவுமில்லை.

“சார், அவருக்குப் பயணம் போனால் ஆயிரம் ரூபாய்தான் கிடைக்கும் என்று சொல்வார்” என்றாள். எங்களுக்குப் பெரிதாக வேலை ஒன்றும் இல்லை. விரைவில் புறப்பட்டோம். நூர்ஜஹானும் அந்தத் துணை நடிகையும் களங்கமற்ற விளிம்புநிலை மனிதர்களாகவே மனத்தில் நிற்கிறார்கள்.

எம்.ஜி.ஆர் நகரே பூக்கட்டி விற்பவர்கள், பாட்டாளிகள், கொத்து வேலை செய்பவர்கள்,

சினிமாவில் அடிமட்டப் பணியாளர்கள் போன்ற எளிய சாதாரண மக்களால்தான் நிரம்பியிருந்தது. இப்போது நடுத்தர மக்களும் குடிபுகும் இடமாக மாறியுள்ளது.

இப்படிப்பட்ட எம்.ஜி.ஆர் நகரில் 66, பெரியார் நகர் என்ற முகவரியிலிருந்து ஒரு மதிப்பு மிக்க பதிப்பகத்தைத் தனது இறுதி மூச்சு வரையிலும் எந்தவிதப் புகாருமின்றி நடத்திவந்தார் வெள்ளயாம்பட்டு சுந்தரம்.

தந்தை பெரியாரின் 85ஆவது பிறந்தநாளில் (17.09.1963) வெள்ளயாம்பட்டு சுந்தரம் தொடங்கிய பதிப்பகம் ‘சேகர் பதிப்பகம்’. செஞ்சி பனைமலைப் பேட்டைக்கு அருகில் உள்ள வெள்ளையாம்பட்டு கிராமத்தைச் சேர்ந்த சுந்தரம் தேவாங்க செட்டியார் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர்களுக்கு குலத்தொழில் நெசவு. நூல் நெசவைக் கைவிட்டு, நூல் பதிப்பில் இறங்கிய இவர் பள்ளிப்படிப்பு வரையே படித்தார். பிறகு அவர் படித்ததெல்லாம் இலக்கியம், கல்வெட்டு, தொல்லியல், கட்டடக்கலை சார்ந்த நூல்கள். அவரது தம்பி நடராஜன் சென்னை பெருங்குடியில் இயங்கிவரும் அசோகன் பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர். சுந்தரத்தின் குடும்பத்தில் ‘சேகர்’ என்ற பெயரில் யாருமே இல்லை. தனது பதிப்பகத்திற்கு ‘சேகர் பதிப்பகம்’ என்று ஏன் அவர் பெயர் வைத்தார்? மனைவி பெயர் கோகிலா. சுந்தரத்திற்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள். மூத்த

வெள்ளயாம்பட்டு சுந்தரம்

மகள் வடிவு, சிறு வயதிலேயே இறந்து போய்விட்டார். இரண்டாவது மகள் செந்தாமரை. மூன்று மகன்களில் அமுதன் திருமணம் ஆவதற்கு முன்பே மரணம் எய்திவிட்டார். முதல் மகன் அருள். அடுத்த மகன் புகழேந்தி, சுந்தரத்தின் மறைவுக்குப் பின் சேகர் பதிப்பகத்தை நடத்தியவர். அவரும் இறந்துபோய் ஏழு ஆண்டுகளாகிவிட்டன. இன்று சேகர் பதிப்பகத்தோடு தொடர்புடைய ஒரே நபர் அவரது மனைவி சத்யா மட்டுமே. இவர்கள் யார் பெயரிலும் சுந்தரம் பதிப்பகம் தொடங்கவில்லை. முதன்முதலாக அவர் திருமழிசையில் வேலை பார்த்த கம்பெனி முதலாளியின் பெயர்தான் சேகர். புத்தகம் பதிப்பிக்கும் பணியில் பணம் தேவைப்படும் போதெல்லாம் பூந்தமல்லி கலவை முதலியாரிடம் வீட்டுப் பத்திரத்தை அடகு வைத்துக் கடன் வாங்கி வருவாராம் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம். கடைசி வரை அந்த வீட்டுப் பத்திரம் வீடு திரும்பியதில்லை என்கிறார் சத்யா. அந்த 66ஆம் நம்பர் வீடும் தற்போது விலை போய்விட்டது. சத்யா அந்த வீட்டுக்கு எதிரே ஒரு வாடகை வீட்டில் வாழ்ந்து வருகிறார். ஆனால், எந்தக் கஷ்டமும் அவரது முகத்தில் கவலை ரேகைகளைப் பதிக்கவில்லை. தனது மாமனாரைப் போலவே அன்பும் கனிவும் சுடர்விடும் முகத்துடன் காட்சியளிக்கிறார். 2017 ஆம் ஆண்டு மே 31ஆம் நாள் சுந்தரம் மறைந்ததிலிருந்து சேகர் பதிப்பகத்தின் வேகமும் வீச்சும் குறைந்துபோய் இன்று பெயரளவில் இருக்கிறது.

வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் ஒரு வெள்ளை கதர் சட்டையுடன் காணப்படும் பெரியாரிஸ்ட். அவரை

முதன்முதலாக ஓர் அய்யர் வீட்டில் சந்தித்தேன். நானும் ஸ்ரீரங்கம் மோகனரங்கனும் மைலாப்பூரிலிருந்த தமிழறிஞர் அ.வெ.சுப்ரமணியன் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தோம். திருக்குறளில் அளபெடையும் ஆழ்பொருளும் என்ற மிகச் சிறந்த ஆய்வு நூலை எழுதியவர் அ.வெ.சுப்ரமணியன்.

அய்யர் வீட்டில் அமர்ந்திருந்த பெரியாரிஸ்டான வெள்ளையாம்பட்டிடம் அறிமுகமான பின், “நீங்க எங்க இங்க” என்று கேட்டு விட்டேன். “என்ன இப்படிக் கேட்டுட்டீங்க. ஐயா எப்பேர்ப்பட்ட தமிழறிஞர். அவர் நூல்களைப் பதிப்பிப்பது நல்ல தமிழ்ப்பணி இல்லையா” என்றார். ஒரு குழந்தை பேசுவது போல இருந்தது அவர் பேச்சு.

பிறகு இன்னொரு தரம் புதுக்கோட்டையில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசுவதற்காகச் சென்றிருந்தபோது நாங்கள் இருவரும் ஒரே அறையில் தங்கியிருந்தோம். அந்தக் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தவர் ஞானாலயா ஆய்வுநூலகத்தின் இயக்குநர் ‘பிகே’ என்றழைக்கப்படும் கிருஷ்ணமூர்த்தி. அன்றிரவு வெகு நேரம் வரை பேசிக்கொண்டிருந்தார். தனது மகன் பணம் செலவு செய்து குறுக்கு வழியில் நூலக ஆணை பெற விரும்புவதை வருத்தத்துடன் காதில் கிசுகிசுத்தார். ‘அதில் தனக்கு உடன்பாட்டில்லை தம்பி’ என்று மனம் திறந்து பேசினார். அய்யருக்கு உற்ற நண்பராகவும் அவரது செயல்பாடுகளின் மேன்மீதம் அறிந்து அவருக்கு உதவுபவராகவும் இருந்து வந்தார்.

4.9.1933இல் பிறந்த சுந்தரம் தனது 30வது வயதில் சேகர் பதிப்பகத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறார். அதற்கு

முன் சொந்த ஊரிலிருந்து சென்னை வந்த பிறகு கவியரசு கண்ணதாசனின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர் அவர் அப்பா என்றழைக்கும் அப்பாதுரையார். கண்ணதாசன் தயாரித்த 'மாலையிட்ட மங்கை', 'சிவகங்கைச் சீமை' ஆகிய படங்களில் உதவி இயக்குநராகப் பணியாற்றியிருக்கிறார். சில பாடல்களும் எழுதியிருக்கிறார். வித்வான் இலட்சுமணன், எம்.ஜி.ஆரிடம் அவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார். அதனால் 'இதய வீணை' திரைப்படத்திலும் உதவி இயக்குநராக வேலை பார்த்திருக்கிறார். பிறகு தன்னை முற்றிலும் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

சென்னை பாரதிதாசன் பாசறையின் தலைவர் பொறுப்பேற்றுப் பணியாற்றி வந்தார். இன்றுவரை இந்தப் பாசறையின் செயலராக இளமாறன் தொடர்ந்து வருகிறார். பாரதிதாசன் பிறந்த நாளைப் புதுவைக்குச் சென்று பாசறை கொண்டாடி வருகிறது. உடன் செல்பவர்களில் ஒருவராக முகம் மாமணியும் இருந்து வந்தார். திராவிட இயக்கப் பற்றாளரான சுந்தரம், தனது பக்கத்து ஊர்க்காரரான புலவர் ம.அய்யாசாமி எழுதிய, நீதிக்கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவரான சர். பிட்டி தியாகராயரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவரது வீட்டுத் திருமணங்கள் அனைத்தும் சீர்திருத்தத் திருமணங்களே. சுந்தரத்தின் திருமணமும் அப்பாதுரையார்-அலமேலு இணையரின் தலைமையில் தான் வெள்ளையாம்பட்டில் நடைபெற்றிருக்கிறது.

பதிப்புத் துறையில் வரலாறு, கல்வெட்டு, தொல்லியல் துறை சார்ந்த நூல்களில் கவனம் செலுத்தி வந்தவர் சுந்தரம். 'வேலூர் கோட்டை', 'தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில்', 'செஞ்சிக் கோட்டை' போன்ற வரலாற்று நூல்களை வெளியிட்டதால் பெரும் பொருள் இழப்புக்கு ஆளானார். தொல்லியல் துறையில் இயக்குநராகப் பணியாற்றிய நடன.காசிநாதனின் 'காலச்சுவடுகள்' என்னும் நூலை (1972) வெளியிட்டு அவரை எழுத்துலகிற்கு அறிமுகம் செய்தார். அதன் பிறகு ஓயாமல் அவரது ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டு வந்தார். தொல்லியல் கட்டுரைகள் (1977), முத்தரையர் (1976), தமிழர் பண்பாட்டுச் சிதறல்கள் (2010), சோழர் செப்பேடுகள் (2011), முத்தில் முகிழ்த்த முத்தரையர் (2012), தொல்லியல் புதைபடிவம் (2013) ஆகியவ நடன. காசிநாதனின் நூல்கள், சேகர் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டவை. ஓய்வுக்குப் பிறகு தனது சக ஆய்வாளர்களுடன் இணைந்து நடன.காசிநாதன் ஏற்படுத்திய தமிழ்நாடு தொன்மை இயல் ஆய்வு நிறுவனம் (1998) என்ற அமைப்பில் வெள்ளையாம்பட்டும் இடம் பெற்றார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறைப் பேராசிரியர் சண்முகம் எழுதிய 'காசுகள்', பேராசிரியர்

மதிவாணனின் 'இலெழுரியா முதல் அரப்பா வரை' (1977), பாறை ஓவியங்கள் குறித்த பவுன்துரையின் நூல் ஆகிய நூல்களை வெளியிட ஒரு சாதாரண மனிதனுக்குப் பெருந்துணிவு வேண்டும்.

தொல்காப்பியத்தின் பெருமையை நிலைநாட்ட, தொல்காப்பியம் குறித்து ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட ஆசைப்பட்டு, அந்தப் பணியைப் பேராசிரியர் ப.மருதநாயகம் அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். அவரும் இட்ட பணியை முழு மனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு, தனிநாயகம் அடிகளார், தேவநேயப் பாவாணர், இலக்குவனார், தெ.பொ.மீ, அ.ச.ஞா உள்ளிட்ட தமிழறிஞர்களின் ஆங்கிலக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்துக் கொடுத்தார். அத்தொகுப்பு நூல், 'முதல் முழு இலக்கண நூல்: தொல்காப்பிய ஆய்வுகள் (The Earliest Complete Grammar: Studies in Tolkappiam) எனும் தலைப்பில் 2010ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. பேரா. ப.மருதநாயகம் எழுதிய பாரதி பற்றிய 16 மிகச் சிறந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 'பாரதி பதினாறு' என்ற நூல் 2014இல் வெளியிடப்பட்டது. அதன் பிரதி ஒன்றை சமீபத்தில் திருமதி சத்யாவிடம் இருந்து வாங்கி வந்தேன். அந்த நூலைத் தேடி எடுப்பதற்கு அவர் மேற்கொண்ட சிரமத்திற்கு அளவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக் கல்வெட்டுத் துறை அறிஞர்களிடம் கொண்ட தொடர்பாலும் உறவாலும் அவரே 'கல் சொல்லும் கதைகள்' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். தொல்லியல், கல்வெட்டு, தமிழாய்வு குறித்த கருத்தரங்குகள் எங்கு நடந்தாலும் அங்கெல்லாம் வெள்ளையாம்பட்டு நடமாடிக் கொண்டிருப்பார்.

மா. இராசமாணிக்கனார், பேரா.வேங்கடராமையா போன்ற அறிஞர்களின் வரலாற்று ஆய்வு நூல்களையும் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் இ.சுந்தரமூர்த்தியின் 'பதிப்புச் சிந்தனைகள்', 'திருக்குறள் ஆய்வியல்' முதலிய நூல்களையும் பதிப்பித்தவர் வெள்ளையாம்பட்டு. தற்போது இ.சுந்தரமூர்த்தியின் நூல்களை 'சந்தியா பதிப்பகம்' வெளியிட்டு வருகிறது. பேராசிரியர்களை மட்டுமல்லாமல் தனது பள்ளியாசிரியர்களையும் பெருமைப்படுத்த அவரே 'நல்லாசிரியரும் நம் மாணாக்கரும்' என்றொரு நூலை எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழில் அறிவியல் நூல்கள் அதிகம் வெளிவர வேண்டும் என்பதிலும் வெள்ளையாம்பட்டு பேரார்வம் கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவாகவே நெல்லை சு.முத்துவின் 'விண்வெளிக் களஞ்சியம்', 'விண்வெளி அகராதி', 'வானபலன்', 'அறிவியல் பார்வைகள் பதிவுகள்', 'அறிவியலே இலக்கியம்', 'அறிவியலும் இலக்கியமும் சில மதிப்பீடுகள்' ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்தன.

ஒரு பதிப்பாளர் என்று இல்லாமல் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் சுந்தரத்தின் அறிவாற்றலையும் ஆய்வுத் திறத்தையும் போற்றினார்கள். அதன் காரணமாகவே திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச்சங்கமும் கேரளப் பல்கலையும் சென்னை செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்துடன் இணைந்து நடத்திய ‘சங்க இலக்கியமும் சேர நாடும்’ என்ற மூன்று நாள் கருத்தரங்கில் ஒரு அமர்வுக்குத் தலைமையேற்று ‘சேரநாட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். இலக்கிய விழாக்கள், வெளியீட்டு விழாக்கள் எடுத்துக் கொண்டாடியது பெரிதல்ல. தனக்காக, தன்னையே ஈந்த தன் மனைவிக்குப் பெருமை சேர்க்கும் விதத்தில் ‘மனைவிக்கு மரியாதை’ என்றொரு விழா எடுத்த பேராண்மைப் பெருமகன் வெள்ளையாம்பட்டு.

முன்னாள் மத்திய அமைச்சரும் இன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான டாக்டர் ஜெகதீரட்சகனின் முதல் நூலாகிய ‘சாதனைப் பூவின் சரித்திர வசந்தங்கள்’ என்ற எம்.ஜி.ஆரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலையும் ‘Dr.MGR, a Phenomenon’ என்ற ஆங்கில நூலையும் வெளியிட்டு ஓர் அரசியல்வாதியை எழுத்துலகிற்குக் கொண்டுவந்தவர் வெள்ளையாம்பட்டு. ‘பாரதியும் பாரதிதாசனும்’, ‘கருத்த மனிதர்களின் உரத்த குரல்’, ‘கம்பராமாயணம் காட்சிச் சுருக்கம்’ ஆகிய அவரது நூல்களையும் சேகர் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. பின்னர் ஜெகதீரட்சகன் திராவிட வேதமான நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்துக்கு உரை எழுதி நயவுரை நாயகன் ஆனார். பாராளுமன்றத்திற்குக் கூடப் போகாமல் இருப்பார். ஆனால், கம்பன் கழக மேடைகளில் தோன்றாமல் இருக்கமாட்டார் என்ற அளவில் கம்பனில் ஐக்கியமானார் இந்த விழுப்புரத்துக்காரர். ஜெகதீரட்சகன் தொடங்கிய ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையத்தில், மையமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர் புலவர் த.கோவிந்தன். அவரையும் நயவுரை நாயகனுக்கு அறிமுகம் செய்து ஆற்றுப்படுத்தியவர் வெள்ளை ஆம்பல் பட்டு குழந்தை மனசுக்காரரே.

இறுதியாக ஒன்று சொல்ல வேண்டும். சுரதாவின் வீட்டுக்கும் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் வீட்டுக்கும் அதிகபட்சம் ஒரு கிலோமீட்டர் தூரம் இருக்கும். இருவரும் சிந்தனையில் ஒன்றானவர்கள். பழக்கத்தில் நெருக்கம் கூடியவர்கள். பேச்சொன்றே பிரதானமாக இருந்த சுரதாவின் பாடல்களைத் திரட்டி, கவனம் பெறும் வகையில் கொண்டு வந்தவர் சுந்தரம். சுரதாவின் ‘தேன்மழை’ கவிதைத் தொகுப்பை முதன் முதலில் வெளியிட்டு பெருமை கொண்டது சேகர் பதிப்பகம்.

முகம் மாமணியும் சுந்தரமும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கொண்டதும் சுரதாவின் வீட்டில்தான்

கவிஞர் சுரதா

நிகழ்ந்தது. 15 வயதில் தண்டையார்பேட்டை பர்மா ஷெல் கம்பெனியில் கூலியாகத் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய முகம் மாமணியின் இலக்கிய முகம் உருவானதும் சுரதா வாழ்ந்த கே.கே. நகர் பகுதியில்தான்.

மாயவரத்தில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கண்ணன் என்றொரு பிராமண, பள்ளி ஆசிரியர் சுரதாவின் கவிதைகளைச் சிலாகித்துப் பேசுவார். அவர் ஒரு கலைஞர் பித்தன். ‘முரசொலி’ பத்திரிகை இல்லாமல் அவர் காட்சியளிப்பதில்லை.

“மாடுமுட்டி கோபுரங்கள் சாய்வதில்லை மாணிக்கம் கூழாங்கல் ஆவதில்லை”

என்ற சுரதாவின் கவிதை வரிகளை ஒரு நூறு பேரிடமாவது சொல்லியிருப்பார்.

70களில் ஆனந்த விகடனில் கவிஞர் சுரதா தொடர்ந்து கவிதைகள் எழுதி வந்தார். சுரதாவுடையது கவிதையே இல்லை என்று பொருள்படும் கேலிக் கவிதையொன்றை ‘துக்கக்’ சோ அதே விகடனில் எழுதினார்.

மறக்காமல் ஒன்று மட்டும் செய்ய வேண்டும்

எழுதிய ‘எஸ்ஸே’யின் வார்த்தைகளை உடைக்க வேண்டும்

வரிவரியாகப் பிரிக்க வேண்டும்

அச்சுக்கு அனுப்ப வேண்டும்

அதுதான் கவிதை

**வார்த்தைகளை உடைப்பதும்
வரிவரியாகப் பிரிப்பதும்
கவிஞனும் செய்யலாம்
கம்பாஸிடரும் செய்யலாம்
தற்கால கவிதைகளைத் தருபவர்
கவிஞரல்ல... கம்பாஸிடர்தான்**

என்று முடியும் அந்தக் கவிதை. சோவுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் கவிஞர் சுரதா எழுதிய கவிதையும் விகடனில் வெளிவந்தது.

‘பழுதென்ன கண்டீர் என் பாட்டில்’ எனத் தொடங்கும் அக்கவிதை.

**ஆடுதற்குத் தெரியாத நடன மங்கை
அழகான முற்றத்தைக் கோணல் என்றால்
வீடுகட்டி வைத்தவர்கள் சிரிப்பதன்றி
வேறென்ன செய்வார்கள்? இலக்கியத்தில்
ஈடுபடா திருக்குமவர் என்றன் பாட்டை
எடை போட வந்துவிட்டார்! எந்த நாளும்
மாடுமுட்டிக் கோபுரங்கள் சாய்வதில்லை
மாணிக்கம் கூழாங்கல் ஆவதில்லை**

என்று முடியும்.

இந்தக் கவிதைக்கும் பதில் கவிதை எழுதினார் சோ.

**நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே
நாலுகவிகள் புறப்பட்டு வரினும்
நான்கண்ட கவிதை கம்பாஸிடர் கவிதையே
எனப் பாடல் எழுதினார் சோ.**

கண்ணன் வாத்தியாரிடமிருந்து இந்தக் கவிதைகளைப் பெற்று, எழுதி வைத்துக்கொண்டு ரசித்த காலமது. பிறகு மேத்தாவும் நா.காமராசனும் அப்துல் ரகுமானும் கல்லூரி வளாகங்களில் இளைய தலைமுறையினரின் கவிஞர்களாக ஆட்சி செய்தார்கள்.

நான் கவிஞர் சுரதாவைச் சந்தித்தது சென்னை தியாகராய நகர் பாண்டி பஜாரில். அப்போது கவிஞர் இளையபாரதி தி.நகர் போக் ரோட்டில் நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த குல்மொஹர் அடுக்ககத்தில் தங்கியிருந்தார். அது ‘காவலுக்குக் கெட்டிக்காரன்’ திரைப்பட கம்பெனியின் அலுவலகம். இளையபாரதியைப் பார்க்க அடிக்கடி அங்கு நான் செல்வதுண்டு. இரவு நேரமானால் இருவரும் பாண்டி பஜார் டீலக்ஸ் ஹோட்டலில் சாப்பிடுவோம். அப்படி நாங்கள் இருவரும் ஒரு நாள் பாண்டி பஜாரில் நடந்து கொண்டிருந்தபோது எதிரே கவிஞர் சுரதா வந்தார். இளையபாரதியைப் பார்த்துவிட்டு நின்று பேசத் தொடங்கினார். சுரதா வேட்டியின் ஒரு முனையைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார். ஒரு கையில் லெதர் பேக் ஒன்று இருந்தது. இளையபாரதி, என்னை மாயவரத்துக்காரர் என்றும் சுங்க அதிகாரி என்றும்

சுரதாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அடுத்த நிமிடமே அவர், “நீங்க என்ன ஜாதி” என்று கேட்டார். அந்தக் கேள்வி என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. பாரதிதாசனுக்குத் தாசனெனும் சுப்புரத்தினதாசனாகி ‘சுரதா’ ஆனவரிடமிருந்து அப்படி ஒரு கேள்வியை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இப்படித்தான் முகம் மாமணி கே.கே.நகர் ‘இலக்கிய வட்டம்’ என்ற அமைப்பை உருவாக்கி அதனைத் தொடங்கி வைப்பதற்குச் சுரதாவின் இசைவு பெற வேண்டி, தன் நண்பர் துரை வெங்கடேசனுடன் அவரது வீட்டிற்குச் சென்று அவரைச் சந்தித்த போது, “நீங்க என்ன ஜாதி” என்று கேட்டிருக்கிறார் கவிஞர். “நான் ஜாதியைச் சொல்வதில்லை. பெரியார் ஆள்” என்று சொன்ன மாமணியிடம், “நானும்தான் பெரியார் ஆள்! நீ சொல்லாவிட்டால் போ. கண்டுபிடித்துவிடுவேன்” என்று சிரித்திருக்கிறார். “ஜாதியைக் கண்டுபிடிப்பதில் அவருக்குக் குழந்தைத்தனமான ஆர்வம் உண்டு” என்று குறிப்பிடுகிறார் முகம் மாமணி. (பார்க்க: தமிழ்ப் போராளி முகம் மாமணி - சுயசரிதை நூல்).

முகம் மாமணியின் வீட்டிலிருந்து கவிஞர் சுரதாவின் வீடு ரொம்ப தூரமில்லை. நடந்து செல்லக்கூடிய தூரம்தான். நானும் இளையபாரதியும் விடைபெற்றுச் செல்லும்போது என்னுடைய பிறந்த நாளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவரது நோட்டுப் புத்தகத்தில் குறித்துக் கொண்டார். ஒரு சாந்தமான முகத்துடன் சகஜ மனோபாவம் கொண்ட கவிஞராகவே அவர் எனக்குத் தென்பட்டார். ஆனால், அவரது பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்த தொழிலதிபர் ராஜரத்தினம், கவிஞர் சுரதா, வீட்டில் உள்ளவர்களிடம் அதிகம் கோபப்படுவார் என்று சொல்வார். ‘வெற்றிக்கு மிக அருகில்’, ‘வெற்றி பின்தொடர்’, ‘வெற்றி கையுறல்’, ‘வெற்றி ரகசியங்கள்’ என வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் நூல்களை எழுதியவர் ராஜரத்தினம். தற்போது போரூரில் சொந்த வீட்டில் வசித்து வருகிறார். ஓயாமல் ஏதாவது ஒரு செயலில் ஈடுபடுபவர்.

கவிஞர் சுரதா பழைய தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர் என்பதில் எனக்கு ஒரு பெருமிதம். அவர் சிக்கல் சிங்காரவேலன் ஆலயத்துக்கு அருகில் பழையனூர் என்ற ஊரில் பிறந்தவர். பிறகுதான் கே.கே.நகர் லட்சுமண சாலைக்கு வந்தார். கோவி மணிசேகரன் இவரது நெருங்கிய நண்பர். அவர் வாழ்ந்த வீடு விலை போய்விட்டது. அந்த அடுக்ககமும் தரை மட்டமாகிவிட்டது.

கவிஞர் சுரதாவின் ஆதிநாள் நூலான ‘சாவின் முத்தம்’ நூலுக்கு ஜெகதீசுரியன் அளித்த அணிந்துரையில் சுரதாவை ‘உவமைக் கவிஞர்’ என்று பட்டம் சூட்டி உலவ விட்டார். சுரதா திரைப்பட உலகிலும் அடியெடுத்து வைத்தார். ‘மங்கையர்க்கரசி’

திரைப்படத்துக்கு வசனம் எழுதினார். ‘அமுதும் தேனும் எதற்கு நீ அருகினில் இருக்கையிலே எனக்கு’, ‘ஆசையே அலைபோலே நாமெல்லாம் அதன்மேலே’, ‘ஆடி அடங்கும் வாழ்க்கையடா ஆறடி நிலமே சொந்தமடா’ போன்ற நினைவை விட்டு நீங்காத திரைப்படப் பாடல்களை எழுதியதும் சுரதாவே. திரைப்பட நடிகைகளின் அந்தரங்க வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆனந்த விகடன்ில் சுரதா எழுதிய கவிதைகளின் தொகுப்பு ‘சுவரும் சுண்ணாம்பும்’ என்ற நூலாக வெளியிடப்பட்டது. காவியம், இலக்கியம், ஊர்வலம், விண்மீன், சுரதா என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆறு இலக்கிய இதழ்களை நடத்தியிருக்கிறார்.

சுரதா மணிவிழா ராஜாஜி மண்டபத்தில் ராஜாராம், நாவலர் நெடுஞ்செழியன், எஸ்.டி.சோமசுந்தரம், சிவந்தி ஆதித்தன் ஆகியோர் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. 60,000 ரூபாய் மணிவிழா நிதியாக அளிக்கப்பட்டது. பெருநிதி அளித்தவர் எஸ்டிஎஸ்.

2006ஆம் ஆண்டு ஜூன் 20ஆம் தேதி சுரதா மறைந்தார். அவருடைய மகன் கல்லாடன் நிதி திரட்டி ஐந்தரை லட்சம் செலவில் தனது தந்தைக்குச் சிலை செய்தார். அதனை அசோக் நகரில் நிறுவ, மாநகராட்சி மேயர் மா.சுப்பிரமணியன் மூலம் தீர்மானம் கொண்டுவருவதற்குக் கலைஞரை அணுகி வெற்றி கண்டவர் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் தலைவர் தொல்.திருமாவளவன். அந்தச் சிலையைத் திறந்து வைத்தவர் கலைஞர். பெரும் பொருட்செலவில் அந்த விழாவை ஏற்பாடு செய்த பெருமை திருமாவளையே சேரும். கல்லாடனின் முயற்சியில் 23.1.1921இல் பிறந்த உவமைக் கவிஞரின் ஒட்டு மொத்தப் படைப்புகளை

27 நூல்களாக மணிவாசகர் பதிப்பகம் வெளியிட்டது.

கவிஞர் சுரதாவின் ‘தேன்மழை’ கவிதைத் தொகுப்புக்குத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் இராசராசன் விருது அளித்தது. கலைமாமணி விருது, பாரதிதாசன் விருது போன்ற விருதுகள் அவருக்குச் சிறப்புச் சேர்த்தன.

கவிஞரின் நெருங்கிய நண்பரான முகம் மாமணியுடன் இணைந்து செயல்பட்ட இளமாறனும் பிகே பிரபாகரனும் எனக்கு நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

ஐவிஞர் வச்ரவேலு என்ற ஓவியர் குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு ‘பாவேந்தர் பாலர் அரங்கம்’ என்ற ஓர் அமைப்பை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அதன் பின்னர் கவிஞர் இளமாறன் ‘பாவேந்தர் பாசறை’ என்ற பெயரில் மாதம் ஓர் இலக்கியக் கூட்டம் நடத்தி வந்தார். ஜாபர்கான் பேட்டை திருநகரில் பாரதிதாசன் தெரு, எண் 26இல் அமைந்திருந்த இளமாறன் வீடே பாசறையின் செயலகமாகச் செயல்பட்டது. கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு எம்ஏகே மெட்ரிகுலேசன் பள்ளியின் பொறுப்பாளர் ராஜசேகர் தொடக்க காலத்தில் இடம் தந்து உதவியிருக்கிறார். இளமாறன் ஒரு தீவிர பாரதிதாசன் பற்றாளர். மாலை நேரக் கல்லூரி, தொலைதூரக் கல்லூரி ஆகிய கல்வி நிலையங்கள் மூலமாகவே தமிழில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்று டாக்டர் பட்டமும் பெற்றவர். அவர் வீட்டுவசதி வாரியத்தில் வாரியத் தலைவரின் உதவியாளராக வேலை செய்தவர். 2003இல் விருப்ப ஓய்வு பெற்றவர்.

இவரது முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர் சரளா ராஜகோபாலன். பாரதிதாசன் நூற்றாண்டை வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்த இளமாறனின் பாரதி பாசறை, நூற்றாண்டையொட்டி மாநில அளவில் மாணவர்களுக்குப் போட்டி நடத்தியது. அந்தப் போட்டியில் வென்று 1990-ஆம் ஆண்டு ராணி சீதை ஹாலில் நடந்த விழாவில் அமைச்சர் தமிழ்க்குடிமகன் கரங்களால் பரிசு பெற்றவர் இன்றைய நாடறிந்த பேச்சாளரான பர்வீன் சுல்தானா என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு மாதமும் முழு நிலா நாளில் நிறைநிலா கவியரங்கம் நடத்தி வந்தார் இளமாறன். ஆனால், அந்த நிகழ்வுகள் கொரோனா காலத்தில் நின்று போனது. நூலறுந்தால் பட்டம் பறக்குமா? இளமாறன் அவையில் மரபுக்கவிஞர்களுக்கு இடமுண்டு. புதுக்கவிதை புறந்தள்ளப்படும். மாமணி தொடங்கி இளமாறன் தொடர்ந்து நடத்தும் ‘முகம்’ இதழிலும் புதுக்கவிதைகள் இடம் பெறுவதில்லை.

மா மணிக்கு முன்பாக, கவிஞர் பொன்னடியானுடன்தான் இளமாறனுக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பொன்னடியான் வீடு கோடம்பாக்கத்தில் இருந்தது. அவர் கடற்கரை கவியரங்கம் நடத்தி வந்தார். திறனாய்வு அரங்கம் என்ற பெயரில் அவர் கூட்டம் நடத்தி வந்தார். அந்த அமைப்புக்குப் பொன்னடியான் தலைவர்; இளமாறன் செயலர். இளமாறன் முதலில் பொன்னடியான் நடத்திய ‘முல்லைச்சரம்’ இதழ்களைத் தனது முனைவர் பட்டத்துக்கு ஆய்வு மேற்கொள்ள விரும்பினார். ஆனால், அந்த இதழ்கள் சரிவரக் கிடைக்காததால் ‘முகம்’ இதழில் வெளிவந்த ‘கிந்தனார் பதில்கள்’ பகுதியை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டார். பொன்னடியான் வீட்டுக்கு மாமணி வரும்போது இளமாறனுக்கு அவருடைய தொடர்பு ஏற்பட்டது.

பிறகு 1980 நவம்பர் முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று ‘இலக்கிய வட்டம்’ அமைப்பை, கே.கே.நகர் மாரா நர்சரி பள்ளியில் சுரதா தொடங்கி வைத்தார். அப்போது மாமணிக்கு இளைய தளபதியாக இருந்தவர் இன்றைய புகழ்மிகு ஆய்வாளர், சலபதி என்று அழைக்கப்படும் ஆ.இரா.வெங்கடாசலபதி. அவர் தயாரித்த உருட்டச்சு இதழான ‘காட்டாறு’ இதழைப் பார்த்து அவருடன் இணைந்திருந்த ஏழெட்டு மாணவர்களின் உற்சாகம் கொண்டுதான் ‘முகம்’ இதழைத் தொடங்கியிருக்கிறார் மாமணி.

மாமணிக்கு உறுதுணையாக இருந்த மற்றவர்களில் இருவர் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் இளமாறன். மற்றவர் பி.கே.பிரபாகரன். மாரா நர்சரி பள்ளியின் உரிமையாளர் பதிப்பகம் நடத்தி வந்த திருநாவுக்கரசு ஆவார். கொஞ்ச நாட்களில் பள்ளியில் கூட்டம் நடத்த பிரச்சனை எழுந்தபோது எம்.ஜி.ஆர் நகரை ஒட்டி அமைந்துள்ள அரசு உயர்நிலைப் பள்ளி கை

கொடுத்தது. இன்று பி.கே.பிரபாகரன் இழையறாது அங்கே கூட்டம் நடத்தி வருகிறார். சலபதியின் இன்றைய நிலையை ஒப்பிடும்போது, ‘முகம் மாமணி கண்டெடுத்த விதைநெல்லே சலபதி’ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. முகம் மாமணி கம்ப்யூனிஸ்டாக இருந்து பெரியார் பக்கம் சாய்ந்தவர். எல்.ஐ.சியில் ஒரு ரோனியோ ஆபிரேட்டராகப் பணியாற்றி எழுத்தராக உயர்வு பெற்று வாழ்ந்த ஒரு மனிதன் நகரின் ஒரு பகுதியில் இலக்கிய விளைபுலமாக வாழ்ந்திருக்கிறார்.

அவர் தொடங்கிய ‘முகம்’ வெறும் 16 பக்கங்களாகத்தான் வெளிவந்திருக்கிறது. 1983 ஏப்ரலில் வெளிவந்த முதல் இதழில் முகப்போவியம் கூட இல்லை. 1976இல் தான் வண்ணாரப்பேட்டையிலிருந்து கலைஞர் கருணாநிதி நகரில் சொந்த வீட்டில் வாழத் தொடங்கினார் மாமணி. அவரது பூர்வீகம் ஆலங்குளத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள குருவங்கோட்டை. பிழைப்புக்காகச் சென்னைக்கு வந்த குடும்பத்தைச் சார்ந்த மாமணி, தன்னளவிலேயே சாதனை புரிந்தவர். முறையான பள்ளிப்படிப்பு அவருக்கு மூன்றாவது வரையில்ல்தான்.

‘முகத்திற்கு’ முன்பே கே.கே.நகரில் பிறந்த பத்திரிகை கவிஞர் செவ்வியனின் ‘ஜீவா’. இப்போது செவ்வியன் உயிருடன் இல்லை.

பேராசிரியர் பி.கே.பிரபாகரன் அடையாற்றங்கரையில் காசி தியேட்டருக்கு எதிரே உள்ள பாரி நகரிலிருந்து கலைஞர் கருணாநிதி நகர் 6வது செக்டருக்கு இடம்

ஆ.இரா வேங்கடாசலபதி

முகம் மாமணி

பெயர்ந்தவர். இப்போது 'இலக்கிய வட்டம்' இவரை மையமாகக் கொண்டு சுழல்கிறது. பிரபாகரனுக்கு முதல் இலக்கியத் தொடர்பு கிடைத்தது பாரதிதாசன் காலனியில். அப்போது ந.சி.ராஜவேலு என்பவர் பெரிய அளவில் பாரதிதாசனுக்கு விழா எடுத்து வந்திருக்கிறார். மாணவனாக இருந்த பிரபாகரன் அவருடன் பழகத் தொடங்கியிருக்கிறார். முதலில் அந்தக் காலனி 'நவபாரத் காலனி' என்றே அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அந்த நவபாரத் காலனியைப் பாரதிதாசன் காலனி என்று போராடி மாற்றியவர் இந்த ந.சி.ராஜவேலு. இவருக்கு உறுதுணையாக இலக்கிய வட்டத்தின் காப்பாளர் ஷண்முக வேலாயுதமும் ஆறுமுகமும் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பகுதியைச் சார்ந்த முன்னாள் அமைச்சர் வளர்மதியின் கணவர் புலவர் பாலசுப்பிரமணியன் அங்கு நடைபெறும் பாரதிதாசன் பட்டிமன்றங்களில் நடுவராக இருந்திருக்கிறார். இவரும் பேசத் தொடங்கியிருக்கிறார். தற்செயலாக 'இலக்கிய வட்டம்' கூட்டம் ஒன்றுக்குச் சென்ற பிரபாகரன் இலக்கிய வட்டத்தின் மையமாக மாறிப் போனார். வட்டத்தின் மூலம் இதே பகுதியில் வாழ்ந்த குருவிக்கரம்பை சண்முகம், சிகரம் செந்தில்நாதன், தமிழ்முடி என்கிற அர்ச்சுன சுப்பிரமணியன் ஆகியோருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. ஓளவை நடராஜன், சமுத்திரம் போன்ற பேச்சாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய வட்டத்திற்குத் தயக்கமின்றி வரத் தொடங்கினார்கள்.

தலைமைச் செயலகத்தில் பணியாற்றி வந்த சங்கர நாராயணன் என்பவர் இலக்கிய வட்டத்தில் செயலாளராக இருந்த போது அவர் இருந்த பாரதிதாசன் குடியிருப்பில் இலக்கிய வட்டத்தின் கிளை ஒன்று தொடங்கப்பட்டது. கூட்டங்கள் நடைபெறும் இடம் ஒரு சைக்கிள் ஷெட். ஏறக்குறைய 75 கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. அந்தக் கிளையின் செயல்பாடுகள் குறித்து ஒரு நூலும் வெளியாகியுள்ளது. ந.சி.ராஜவேலு இந்தக் கூட்டங்களை முன்னின்று நடத்தினார். தி.க பேச்சாளரான அருள்மொழியும் இங்குதான் இருந்திருக்கிறார்.

இலக்கிய வட்டத்தின் 100வது கூட்டம் நடந்த வேளையில் மாமணிக்கு நெஞ்சு வலி ஏற்பட்டு மயங்கி விழுந்தார். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து பிரபாகரன் இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளராக இருக்கிறார். வெள்ளையாம்பட்டு, இரண்டாம் நக்கீரன், மழவைநாதன் எனப் பல இளைஞர்களை வட்டத்துக்குள் கொண்டு வந்து இணைத்தார் மாமணி.

எம்.ஜி.ஆரை அண்ணாவுக்கு அறிமுகப்படுத்திய நடிகர் டி.வி.நாராயணசாமியும் அசோக் நகரில்தான் வாழ்ந்தார். அவர் இயல் இசை நாடக மன்றச் செயலாளராகவும் இருந்தார். அவரை அடிக்கடி சந்தித்து, பிரபாகரன் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத முயன்றார். முடியவில்லை. ஆனால், வெள்ளையாம்பட்டு அவரது வாழ்க்கை நிகழ்வுகளைத் தொகுத்து ஒரு நூல் வெளியிட்டார்.

கே.கே.நகர் 5வது செக்டரில் வாழ்ந்து வந்த கே. எஸ்.கோபாலகிருஷ்ணனையும் கற்பகம் ஸ்டுடியோவில் சந்தித்து இலக்கிய வட்டத்தில் பேச அழைத்து வந்தார் பிரபாகரன். கே.எஸ்.கோபாலகிருஷ்ணனின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் வெளியிட்டார் வெள்ளையாம்பட்டு. எவ்விதப் பொருளாதார ஆதாரமும் இல்லாமல் நாரண துரைக்கண்ணன் முதல் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் வரை எத்தனையோ ஆளுமைகளை அழைத்துவந்து பேச வைத்திருக்கிறார்கள். ஆரம்ப நிலையில் பேச்சாளர்களுக்கு இரண்டு ஆப்பிள்கள் மட்டுமே கொடுத்து அனுப்புவோம் என்கிறார் பிரபாகரன். சுப.விரபாண்டியன், கயல் தினகரன், ராம.கண்ணப்பன் என எல்லா பிரமுகர்களும் இந்த வட்டத்துக்குள் வந்திருக்கிறார்கள்.

'இலக்கிய வட்டம்' மட்டுமின்றி 'அப்பாதுரையார் மன்றம்', 'ஜீவி இலக்கியச் சோலை', 'கே.கே.நகர் வாசகர் வட்டம்', 'தலைநகர் தமிழ் மன்றம்', 'மக்கள் கவிஞர் மாமன்றம்' என எத்தனையோ அமைப்புகள் தோன்றி இருந்து மறைந்தும் போயின. ஆனால், 'இலக்கிய வட்டம்' மட்டும் இன்னும் இருக்கிறது. கலைஞர் நகரில் இலக்கியத்துக்குப் பஞ்சமில்லை.

தொடரும்

சந்தியா நடராஜன் sandhyapathippagam@gmail.com

யுகன் கவிதைகள்

ஒவியம்: துராயா அல்-பஸ்ஸாமி

1. அணிச்சை

அலைபேசியில் அழைத்த மனைவி
"என்ன திடீரென்று
அலுவலகம் போய்விட்டாய்" என்றாள்
பிள்ளைகளோ பள்ளிக்குப் போய்விட்டார்கள்
அன்று விடிவாய் நுழைந்தது
எல்லாம் ஏதுவாய்த்தான் இருந்தது
"ஏனோ வந்துவிட்டேன். சார்,
நான் உடனே வரவா" என்கிறேன்
"வேண்டாம்
நான் சமைக்கப் போகிறேன்" என்றாள்.
இப்படித்தான் வாழ்க்கையின்
பல முக்கியங்கள்
அணிச்சையாய்
நுழைவிடுகிறது.

2. நான் மன்னனாவேன்

வாழ்க்கையின் நடுமத்தில்
நிற்கிறேன்
நம்பிக்கையுடன் படகைத்
திருப்பியும் அனுப்பிவிட்டேன்
கரை ஏறி
புதுநிலம் காண வேண்டும்
நீந்தி பழைய நிலம் திரும்ப
சக்தியும் இல்லை
அங்கு வரவேற்கவும் யாருமில்லை
கடந்த கால வாழ்க்கை குறித்து
புகார்கள் உண்டு
சொல்ல விருப்பமில்லை
கொஞ்சம் நம்பிக்கை
மனதிற்குள் ஒலிக்கும்
பிடித்தமான கவிதை வர
புது நிலத்தில் ஒரு ராணி
காத்திருப்பதாய் ஓர் உள்ளுணர்வு
நம்பிக்கை வையுங்கள்
நான் மன்னனாவேன்.

3. நம்பிக்கையின் பாடல்

மணி ஓசையும்
யானையும் போன்று
துயர் முதலிலும்
நம்பிக்கையின் பாடல் அதன் பின்னரும்
வந்துவிடும் என்பது
என் அனுபவம்.
அத்துவானக் காட்டில்
தனித்திருக்கும்
அந்த உச்சிப் பொழுதின் போதும்
அந்தப் பொழுதில்
கிணற்றில் தனியாகக்
குளிக் கும் பொழுதும்
நள்ளிரவில்
ஒற்றை ஆளாக
சாலையில் நடந்து வரும் போதும்
அந்த நம்பிக்கையின் பாடலை
நான் கெட்டிருக்கிறேன்
சில சமயம்
நம்பிக்கையின் பாடல்
ஒலிக்காத போது
துயர் தேடி அலைந்திருக்கிறேன்
தேடும் எதுவும்
விலகி ஓடும் என்பதால்
துயரம் ஓடி ஒளிந்து
இதைப் பார்த்து
நம்பிக்கையின் பாடல்
மகிழ்ச்சியைத் தேடுவது
எவ்வாறு சரியில்லையோ
அது போன்றதுதான்
துயர் தேடுவதும்
இதுபோன்று
இனிமேல் செய்வாதே
என்று கூறி
என்னுடனே இருந்து கொண்டது.

4. சிறு வயது

இனி உன்னோடு
பேச்சு இல்லையென்று முருகேசனிடம்
'கா' விட்டுவிடுவேன்
சிலநாள் கழித்து

நண்பர்கள் மொத்தமாகச்
சந்திக்கும் பொழுது
அவனிடம் சகஜமாகப் பேசி விடுவென்.
அதன்பின் தான்
அவனோடு சண்டையிட்டே
நினைவில் வரும்
சரி! அடுத்தமுறை
'கா'வீடும் போது கொஞ்சம்
கவனமாக இருக்கவேண்டும் என்று
எண்ணிக் கொண்டு
நான் வாங்கி வந்த
தென்மீட்டாயில் ஒன்றை
அவனுக்கும் கொடுப்பேன்.

5. எடுபிடிகளால் ஆனது உலகம்

உடனடியாக
எடுபிடியாக மாறிவிடு என்றார்
என் சகோதரர்
எடுபிடிகளுக்கே இங்கே
வேலை வாய்ப்பு அதிகம்
எடுபிடியாய் மாறுவதற்கு
சில பயிற்சிகள் இருக்கிறது
'பிரமாதம்'
'மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது'
'உங்களுக்கு மட்டும்
எப்படி சார் இப்படித் தோன்றுகிறது'
'பெரிய அசுரன் சார் நீங்கள்'
இந்த வார்த்தைகளைப்
புன்சிரிப்போடு எப்படிச் சொல்வதென்று
நான்கைந்து விதத்தில்
சொல்லிக் காண்பித்தார்
எடுபிடிகள் ஒருபோதும்
வேலை இழப்பதில்லை என்றும் சொன்னார்
எனக்கு இன்னும்
நன்றாகப் புரிய வேண்டுமென்பதற்காக
சில புகழ்பெற்ற எடுபிடிகளின் பெயர்களுடைய
வாழ்வில் அவர்கள் சாதித்ததையும்
பட்டியலிட்டார்
பின்
ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்றவர்
எடுபிடி வேலையின் முதல் எதிர்
அழுத்தமாகவும் அமைதியாகவும் இருப்பதுதான்
எப்போதும் சிரித்தபடி இரு
தலையை ஒன்றாக ஆட்டு

புரிந்ததற்குக் கூட புரியாதது போல
சந்தேகம் கேள்
அசடாய் இருப்பதில் பெருமைப்படுகிறேன் என்பதை
எப்படியாவது உணர்த்திவிடு
இறுதியில் உரத்த குரலில்
எடுபிடி ஆகாமல் ஒரு போதும்
உன் இலட்சியம் நிறைவேறாது என்றார்
உடல் அசைவற்று
அமைதியாகக்
கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

6. கவிதையும் சண்டையும்

அவன் கவிதையெழுதிக்
கொண்டிருந்தான்
மனைவியோ
அவன் செய்த தவறுகளைச் சொல்லி
சண்டையிடத் தொடங்கினான்
நான் கவிதை எழுதுவதா
உன்னோடு மல்லுக்கு நிற்பதா
என்றான் அவன்
எழுதிக் கிழித்தது போதும்
எனக்குப் பதில் சொல் என்றான் மனைவி
கவிதையும் வேண்டாம்
சண்டையும் வேண்டாம் என்றபடி
சட்டையை அணிந்துகொண்டு
வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்
கவிதையும்
அவன் பின் சென்றது.

யுகன் <yuganmail@gmail.com>

கல்

• வித்யா விந்து சிங்

இந்தியிலிருந்து: சுஜா சுயம்பு
ஓவியம்: செளமயா ராமலிங்கம்

விடியற்காலை இருளிலும் சுதவு தாழ்ப்பாள் ஒலித்தது. மஹரி வந்திருக்க வேண்டும். வழக்கபோல ஆஷாவின் கண்கள் திறந்தாலும் எழுந்திருக்க அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.

இரவு முழுவதும் தூக்கம்கூட அவளோடு கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. தினமும் நான்கு மணிக்கு எழுவது அவளது வழக்கம். ஆனால், இன்று அவளது உடலும் மனமும் சோர்ந்து இருந்தது. நேற்று நடந்த ஒரு சிறு சம்பவம் அவளது மனதைப் பல கேள்விகளால் நிரப்பியிருந்தது.

ஆஷா, அவளது பெற்றோருக்குச் செல்ல மகள். நான்கு சகோதரர்களுக்கு ஒரே தங்கை. நான்கு சகோதரர்களும் தங்களுடைய குடும்பங்களை அமைத்து, தங்கள் வாழ்வாதாரத்தோடு அவரவர் குடும்பத்துடன் வெவ்வேறு நகரங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். பெற்றோரிடம் வெறும் நம்பிக்கை மட்டுமே மிஞ்சியிருந்தது.

தந்தை ஓய்வு பெற்று எட்டு ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. தாயின் உடல், நோய் காரணமாகத் தொடர்ந்து மோசமடைந்தது. நம்பிக்கை மட்டுமே அவர்களது ஒரே ஆதரவாக இருந்தது.

பிள்ளைகள் சில நேரம் திருவிழாக்களுக்கோ விசேஷ நிகழ்வுகளுக்கோ வருவார்கள். விரைவில் தங்கள் குடும்பத்துடன் திரும்பிவிடுவார்கள். எல்லோரும் தங்கள் செலவுகள் பற்றிய கவலையோடு தங்கள் வேலைகளில் மும்முரமாக இருக்கிறார்கள்.

பெற்றோருக்கு நிச்சயமாக மனவேதனை ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். ஆனால், அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தந்தையின் ஓய்வூதியம் மிகக் குறைவாக இருந்ததால், கஷ்டத்தோடு வாழ்க்கையைச் சமாளித்து வந்தார்கள். அதற்கு மேல் அம்மாவின் மருத்துவ சிகிச்சை. ஆஷா தன் பெற்றோருக்காகக் கவலைப்பட்டாள்.

பி.ஏ. பட்டப்படிப்பை முடித்ததும் ஆஷா தட்டச்சுப் பள்ளியில் சேர்ந்தாள். அவளுக்கு எம்.ஏ. படிக்கவும் ஆராய்ச்சி செய்து எங்காவது நல்ல வேலை பார்ப்பதற்கும்

ஆசை இருந்தது. ஏதாவது மகளிர் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக வேண்டும் என்று சிறுவயதிலிருந்தே அவள் கனவு கண்டாள். அவளுக்குப் பெண்கள் மத்தியில் இருப்பது, அவர்களைப் படிக்க வைப்பது, கற்பிப்பது மிகவும் பிடித்திருந்தது. தட்டச்சுப் பள்ளிக்குழுவில் உள்ள அனைத்துப் பெண்களும் படிப்பிலும் எழுத்திலும் அவளுடைய உதவியைப் பெற்றார்கள்.

ஆனால், அவள் எண்ணம் எங்கே நிறைவேறப் போகிறது? பெற்றோரின் மோசமான பொருளாதார நிலைமை காரணமாக அவளால் மேற்கொண்டு படிக்க முடியவில்லை. ஏதாவது சிறு சிறு வேலையாவது செய்து அவர்களுக்குக் கைகொடுக்க வேண்டும் என்று அவள் எண்ணினாள்.

ஆஷா தட்டச்சுப் பள்ளியில் தேர்ச்சி பெற்றதும் தட்டச்சுப் பள்ளியின் நிர்வாகி அவளைப் பயிற்சியாளராக நியமித்தார். சம்பளம் தவிர, சில வகையான வேலைகளைச் செய்தும் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தாள் ஆஷா.

இப்போது தந்தையின் ஓய்வூதியம் வீட்டுச் செலவுகளைக் கவனிக்க ஏதுவாயிருந்தது. அம்மாவுக்கும் உரிய சிகிச்சை கிடைத்தது. ஆஷா தனது பெற்றோருடன் வசித்து வந்த வீடு அவளது தந்தை பிறப்பதற்கு முன்பே

அவர்களுடன் இருந்தது. வாடகையும் மிகவும் குறைவாக இருந்தது. ஆனால், வீட்டின் உரிமையாளர் பல ஆண்டுகளாக அங்கு குடியிருந்தவர்களைக் காலி செய்வதற்கு வலியுறுத்தி வந்தார். அவர் அந்த வீட்டை விற்க விரும்பினார். கடந்த எழுபது என்பது ஆண்டுகளாக அவரது வீட்டில் இதேபோலப் பலர் வசித்து வந்தனர்.

வீட்டு உரிமையாளர் கேட்டுக்கொண்டபடி யாரும் வீட்டைக் காலி செய்யாததால், அவர் அனைத்து வாடகைதாரர்கள் மீதும் வழக்கு தொடர்ந்தார். கோர்ட் நோட்டீஸ் வர ஆரம்பித்தது. தாயின் நோய்வாய்ப்பட்ட கண்கள் கவலையால் நிரம்பிவழியத் தொடங்கியபோது, ஆஷாவின் இதயம் கலங்கியது. அப்பாவின் பெருமூச்சும் வீட்டைப் பற்றிய முனுமுனுப்பும் அவளைக் கலக்கமடையச் செய்தன.

ஒரே ஒரு அறை கட்டினாலும் தலையை மறைத்துக்கொள்ள எங்காவது ஒரு வீடு கட்ட வேண்டும் என்று நான்கு மகன்களுக்கும் அப்பா கடிதம் எழுதினார். ஆனால், நான்கு பேரின் பதிலும் அவருக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. நான்கு மகன்களும் தங்கள் குழந்தைகளின் கல்வி, திருமணம் போன்ற பிரச்சனைகளை அவரவர் போக்கில் அனுதாபத்துடன் எழுதியிருந்தனர்.

அப்பாவும் அம்மாவும் இரவு முழுவதும் தூங்கவில்லை. அமைதியின்றிப் படுக்கையில் புரண்டனர். ஆஷாவுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டும் என்ற கவலை ஏற்கனவே அவர்களுக்கு இருந்தது. இப்போது தலையை மறைக்க இடம் தேடும் கவலை மேலும் சுமையாக மாறியது. பெற்றோரின் கவலையை ஆஷாவால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? இரவும் பகலும் முயற்சி செய்துகொண்டே இருந்தாள்.

தட்டச்சுப் பள்ளியின் நிர்வாகி, ஸ்ரீ ராஜேஷ் சரின் மிகுந்த அன்பு உள்ளம் கொண்டவர். ஆஷாவின் கடமையுணர்வும் விசுவாசமும் அவரை மிகவும் கவர்ந்தது. ஆஷாவின் கவலையைப் பார்த்து ஒரு நாள் அவளை அழைத்துக் காரணம் கேட்டார். ஆஷா அவருக்கு மிகவும் நன்றியுள்ளவளாக இருந்தாள். அவரது பரிவுகலந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவள் உள்ளம் நிறைந்தது. அவள் தனது கவலைக்கான காரணத்தை அவரிடம் கூறினாள்.

ஆஷாவின் பிரச்சனையைத் தீவிரமாகக் கேட்ட சரின், “உனக்காகச் சில முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறேன்; கடவுள் விரும்பினால் உன் பிரச்சனைக்கு ஏதாவது தீர்வு கிடைக்கும்” என்று உறுதியளித்தார். அன்றைய தினம் ஆஷாவின் உள்ளம் அவரது அன்பான வார்த்தைகளால் மிகவும் இளகியது.

ராஜேஷ் சரின் முயற்சியால் ஆஷாவுக்கு ஒரு வங்கியில் நல்ல வேலை கிடைத்தது. இப்போது அவள் பத்து மணி முதல் ஐந்து மணி வரை வங்கியில்

வேலை செய்தாள். காலை ஏழு மணி முதல் ஒன்பது மணி வரை தட்டச்சுப் பள்ளியில் கற்பித்தாள். விடியற்காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் செய்துமுடிப்பாள். மாலை ஐந்து மணிக்கு மேல் வந்து பிற வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள். இரவு பத்து மணிக்கு மேல் நேரம் கிடைத்தால் தட்டச்சு செய்வதற்குக் கிடைத்த வேலையைச் செய்து முடிப்பாள். சரின் அவரது பள்ளியிலிருந்து ஒரு தட்டச்சுப்பொறியை வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லக் கொடுத்திருந்தார். பதினோரு மணியளவில் ஆஷா படுக்கைக்குச் சென்றபோது, அவள் தன்னைமறந்து தூங்கினாள்.

அப்பாவின் கிராமம் அருகில் இருந்தது. அங்கே கொஞ்சம் நிலம் இருந்தது. நாம் நகரத்தில் அல்ல, கிராமத்து நிலத்தில் நமக்காக ஒரு சிறிய வீடு கட்டுவோம் என்று ஆஷா தன் தந்தையிடம் கூறினாள். தனக்குத் திருமணம் வேண்டாம் என உறுதியாகக் கூறினாள். “சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிக்கு நீதி கிடைக்கும் வகையில் நான் அவர்களுக்குச் சேவை செய்வேன்.” ஆஷாவின் தன்னம்பிக்கையைப் பார்த்த அவளது பெற்றோரின் மனம் மகிழ்ந்தது. என்றாலும், இந்தப் பூமகளைப் பல்லக்கில் ஏற்றி அனுப்ப முடியாதோ என்ற ஒரு எண்ணமும் அவர்கள் மனதிற்குள் ஊடுருவியது.

ஆஷாவுக்கு வீடு கட்டக் கடன் கிடைத்தது. எல்லாம் சரியாக நடந்தது. வீடு கட்டும் பணி தொடங்கியது. அப்பா அன்றாட காரியங்களைப் பராமரித்துக் கொண்டார். இப்போது ஆஷாவின் மற்றொரு பணி முடிந்தது. ஆஷா மாலையில் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பும்போது வீட்டைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புவாள். விடுமுறைநாள் முழுவதும் வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்வதிலும் பராமரிப்பதிலும் கழிந்தது.

“ஆஷா! நீ கருத்துப் போகிறாய் மகளே. உன்னையும் கொஞ்சம்

கவனித்துக்கொள். வீட்டு வேலைகளை எப்படியாவது நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன்” என்பாள் அம்மா.

ஆனால், ஆஷா, “அம்மா உனக்கு மறுபடியும் உடம்பு சரியில்லாமல் போக வேண்டுமா? உன்னை நன்றாக ஓய்வு எடுக்க வேண்டும் என்று டாக்டர் சொல்லியிருக்கார்” என்பாள்.

மாதங்கள் கடந்தன. வீடு கட்டி முடிக்கப்பட்டது. வீட்டுப் புதுமனைப் புகுவிழாவிற்கான தேதி நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. நான்கு மகன்களுக்கும் செய்தி தெரிவிக்கப்பட்டது. புதுமனைப் புகுவிழாவுக்கு ஒரு நாள் முன்பு அவர்கள் குடும்பத்துடன் வருவார்கள் என்ற தகவல் கிடைத்தது. விழாவிற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் ஆஷா செய்து முடித்திருந்தாள். வீட்டில் பெயர்க்கல் பதிக்கும் வேலை மட்டும் மிச்சம் இருந்தது. கொத்தனார் மிகுந்த அன்புடன் ஆஷாவின் பெயரைக் கல்லில் செதுக்கியிருந்தார். அவர் ஆஷா மீது மரியாதையும் பாசமும் கொண்டவராக இருந்தார். சரினும் அவ்வப்போது வீட்டைப் பார்க்க வந்தார். ஒரு நாள் கொத்தனாரும் சரினும் வீட்டின் பிரதான நுழைவாயிலில் ஆஷாவின் பெயரில் ஒரு பெயர்க்கல் பதிக்க வேண்டும் என்று தங்களுக்குள் முடிவு செய்துகொண்டனர். அவளுடைய தவமும் தியாகமும் இருவரையும் ஈர்த்தது. அவர்கள் ஆஷாவின் பெயர்பொறித்த கல்லை திடீரெனக் காட்டி அவளை ஆச்சரியப்படுத்த விரும்பினர். பெயர்க்கல் சாக்கு மூட்டையால் மூடப்பட்டு ஒரு அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆஷா வருவதற்கு முந்தைய நாள் அதைச் செய்ய அவர்கள் திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.

ஆஷா தன் பெற்றோருடன் புது வீட்டுக்கு வந்தாள். சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே அவர்கள் அந்த அறையை அடைந்தனர். அந்தச் சாக்குப் பையில் ஏதோ மூடிவைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்த ஆஷாவின் தந்தை சாக்குப் பையைக் கழற்றினார். கல்லைப் பார்த்த ஆஷா ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“அட, இது எப்போது நடந்தது?” என்றாள்.

“இதை எப்போது செய்யக் கொடுத்தீர்கள்?” அப்பா ஆஷாவிடம் கேட்டார்.

“நான் அதைக் கொடுக்கவில்லை.” ஆஷா தெளிவுபடுத்தினாள்.

அம்மா அமைதியாக இருந்தாள். ஆனால், அவள் எதைப் பற்றியோ யோசிக்க ஆரம்பித்தது போல இருந்தது. அனைவரும் வீடு திரும்பினார்கள்.

மாலையில் ஆஷாவின் பெற்றோர் அமர்ந்திருந்தனர், ஆஷா சமையலறையில் இருந்தாள். அம்மா, “வீட்டில் மகளின் பெயர்க்கல்லை வைத்தால் சரியாக இருக்குமா?” என்றாள்.

“ஏன், என்ன தவறு? அவள்தான் அதைக் கட்டினாள்.” தந்தை கேட்டார்.

அம்மா பெருமூச்செறிந்து சொன்னாள். “ஆனால், சமுதாயம் என்ன சொல்லும் என்று யோசிக்கிறேன். மகளுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை. அவளுடைய வேலையை வைத்துத் தந்தையும் தாயும் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மகன்கள் ஏன் என்றுகூடக் கேட்கவில்லை. மகள்தான் வீட்டைக் கட்டினாள். பெற்றோர் தங்கள் சுயநலத்துக்காக மகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்கவில்லை என்று யாராவது சொன்னால் எப்படி இருக்கும்?”

தந்தைக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால், அவர் என்ன செய்வார்? ஆஷாவிடம் எப்படிச் சொல்வது? கல் எப்படி உருவானது என்று தெரியவில்லை என்று ஆஷா சொல்லியிருக்கிறாளே? ஆஷா இல்லாமல் அதைச் செய்திருக்க முடியாது. பொய் சொன்ன ஆஷாவின் மனதில் என்ன இருக்கிறது? சட்டென்று மனைவி சொன்ன தர்க்கம் அவர் மனதில் புகுந்து, ஆஷாவைக் கூப்பிட்டார் அப்பா.

ஆஷா வந்தாள். “மகளே, நாம் சமுதாயத்தையும் பார்க்க வேண்டும். நீ தவறாக நினைக்கவில்லை என்றால், உன் தந்தையின் பெயரை வீட்டின் பெயர்க்கல்லில் வைப்போம். உனக்கு இது கஷ்டமாக இருக்கலாம். ஆனால், எங்களுடைய நற்பெயர் காப்பாற்றப்படும். மற்றவர்கள் எதையாவது சொல்வதற்கு நாம் ஏன் வாய்ப்பைக் கொடுக்கவேண்டும்?” என்றாள் அம்மா.

ஆஷா ஒன்றும் பேசாமல் போனாள். அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. ராஜேஷ் சரின் இந்தப் பெயர்க் கல்லை செய்யச் சொன்னது பற்றித் தலைமைக் கொத்தனார்தான் மறுநாள் அவளிடம் தனியாகச் சொல்லியிருந்தார்.

ஆஷா என்ன சொல்வாள், அவளால் இதைத்தான் சொல்ல முடியும்: “நீங்க எது சரின்னு நினைக்கிறீங்களோ அதைச் செய்யுங்க அம்மா! நான் எதுக்கு வருத்தப்படணும்?”

புதிய பெயர்க்கல் ஒன்றை உருவாக்கி அதை வைப்பதற்குத் தலைமைக் கொத்தனாருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

இன்று பெயர்க்கல் பதிக்கப்படும். இன்று அண்ணன்கள் குடும்பத்துடன் வருவார்கள். நாளை இரவு புதுமனைப் புகுவிழா முடிந்ததும் அண்ணன்மார்கள் குடும்பத்துடன் சென்றுவிடுவார்கள்! ஆஷா தனது இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கையில் சிக்கிக்கொள்வாள்.

எழுந்து கதவின் தாழ்ப்பாணத் திறப்பதற்கு ஆஷாவுக்கு மிகவும் சோம்பலாக இருந்தது. அவள் மிகவும் சோர்ந்து இருக்கிறாள். அவள் தனது தலைமுடியில் எத்தனையோ வெள்ளி நூல்களைப் பார்க்கிறாள். சாக்குப் பையில் கட்டப்பட்ட அந்தக் கல் பல கேள்விகளைச் சுமந்துகொண்டு தன் இதயத்தில் உறுதியாக அமர்ந்திருப்பது போல் அவள் உணர்கிறாள்.

SRI VEERA'S GROUP

SRI VEERA'S CREATIONS

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்

பல ஜவுளி கடை முதலாளிகளை ஆதரிக்கும் ஸ்தாபனம்

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்
SRI VEERA'S CREATIONS
 (Silks Textiles & Readymade Showroom)
 மொத்த விலை ஷோரூம்
Wholesale showroom

www.sriveeras.com
 www.facebook.com/sriveeracreation

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்
 2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.
 போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. It's our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products.

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

**CRANES
+ 2 tower cranes**

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of **The Chennai Sells**

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

‘ஈடு’ தரும் ஈழல்லா இன்பம்

• இந்திரா பார்த்தசாரதி

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் போன்ற உரையாசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வரும் இடம், வைணவப் பெருநூலாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்துக்கு உரை கண்டவர்களுக்கு அளிக்கப்படவில்லை. இவ்வுரை நூல்கள், வியாக்கியானங்கள் என்று சமஸ்கிருத பெயரால் அழைக்கப்பட்டு, சமயம் சார்த்தியே வழங்கின என்பது காரணமாக இருக்கக்கூடும். சமயத்தை மறந்து, இவ்வுரைகளை இலக்கியமாகவும் சமூக வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் காணும்போதுதான் நாம் எப்பேர்ப்பட்ட கருவூலத்தைக் காணத் தவறிவிட்டோம் என்பது தெரியவரும்.

பிரும்ம சூத்திரத்துக்கும் பகவத்கீதைக்கும், சமயப் பெரியோர்கள் அவரவர் கொள்கைகளை நிறுவ சமஸ்கிருதத்தில் உரை எழுதினார்கள். சமஸ்கிருதத்துக்கு இணையான மொழி தமிழ் என்பதால், தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்த நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தத்துக்குத் தமிழில் உரை எழுதப்பட்டு, அவை சமஸ்கிருத பாஷ்யங்களுக்கு நிகராக வேண்டுமென்று இராமானுஜர் தம் சிஷ்யர்களைப் பணித்தார். முதல் உரையாக, இராமானுஜர் பிரதம மாணாக்கராகியாகிய திருக்குருகைப் பிள்ளான் எழுதிய ‘ஆராயிரப்படி’ வெளிவந்தது.

‘படி’ என்றால், ஒற்றுக்களைக் கணக்கிடாமல் மற்றைய எழுத்துக்களைக் கணக்கில் கொண்ட கிரந்தம் என்று பொருள். இவ்வுரைகளிலே, நம்மாழ்வார் அருளிய ‘திருவாய்மொழி’க்கு வடக்கு திருவீதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதி, ‘ஈடு’ என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ‘முப்பத்தாறாயிரப்படி’ குறிப்பிடத்தக்கது. இது, இலக்கிய, இலக்கண நயங்களோடு மட்டுமல்லாமல், அக்காலத்திய சமூகச் செய்திகளைப் பற்றிய

ஆவணமாகவும் இமருக்கிறது. இக்காலத்தில், ஒரு தமிழ் நூலின் பரந்துப்பட்ட சிறப்பை ஆங்கில மொழி கொண்டு தெளிவுறுத்துவது போல், அக்காலத்தில், தமிழ் படைப்பின் சிறப்பை அகில இந்திய மொழியாக இருந்த சமஸ்கிருதத்தில் புலப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. ஆகவே இவ்வுரைகாரர்கள், தூய தமிழ் சொற்களும் அழகிய சமஸ்கிருதச் சொற்களும் கலந்த, மணியும் பவளமும் கோத்தாற்போன்ற ‘மணிப்பிரவாள’ நடையில் எழுதினார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு இந்நடை ஜன ரஞ்சகமாகவில்லை என்பதே, இவ்வுரைகளின் சிறப்பை அறிவதற்குத் தடையாக இருந்தது.

‘அக்காரக் கனியே’ என்கிறார் நம்மாழ்வார். ‘அக்காரக்கனி’ என்றால் என்ன? ‘கரும்பு’ என்கிறது ஈடு. அக் காரம் என்றால் காரமில்லாதது. ‘கூடாரம்’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லே தமிழில் ‘காரம்’ ஆயிற்று. கரும்புக்குக் கனி கிடையாது. காய் வர்க்கமான கரும்பே இப்படி இனித்தால், அதற்குக் கனி இருந்தால் எப்படி இனிக்கும்? இறைவன் அப்படி இனிக்கின்றான் என்கிறது ஈடு.

இப்பொழுது நாம் ‘கட்டுடைத்தல்’ (Deconstruction) பற்றி அதிகம் பேசுகிறோம். எட்கார் ஆலன் போவின் ‘The purloined letter’ என்ற கதை எத்தனைப் பேரால் கட்டுடைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் நமக்குத் தெரியும். டெர்ரிடா, லேகன் போன்ற பேர்களைக் கேள்விப்படாத அக்காலத்திலேயே, திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்கள் எவ்வாறு வியாக்கியானக் கர்த்தாக்களால் கட்டுடைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்று நாம் அறியும்போது ஆச்சர்யமாகவிருக்கின்றது. ஒரு சொல்லை வைத்துக்கொண்டு, அதன் பின்னணியில், அது நிகழும் நிலையில், ஒரு தேர்ந்த வாசகன் மனத்தில்

நினைவோட்டமாக, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பின் காரணமாகத் தொடர்ந்து விளையும் மன அசைவுகள், த்வொனிப் பொருள்கள் அனைத்தையும் கட்டுடைத்துக் காணும் இவ்வுரையாசிரியர் ஆற்றல் வியக்கத்தக்கது.

உதாரணமாக, ஒரு பாடல். இது 'திருவாய்மொழி'யில் வருகிறது.

அஞ்சிறைய மட நாராய்! அளியத்தாய்! நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆஆவென்று எனக்கு அருளி வெஞ்சிறைப்புள் உயர்ந்தாற்கு என் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் வைப்புண்டால் என்செய்யுமோ!

தமிழ் அக இலக்கிய மரபுக்கேற்ப, ஒரு தலைவி, தலைவனாகிய திருமாலுக்கு ஒரு பெண்நாரையை ஆண்நாரையுடன் தூது அனுப்புகின்றாள். அவனிடம் தன் விரக தாபத்தைச் சொல்லும்படி வேண்டுகின்றாள். 'ஆனால், தலைவன் நீங்கள் சொல்வதைக் கேளாமல் இருந்து விட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?' என்று அந்நாரைகளை வினவுவது போலிருக்கிறது இச்செய்யுள்.

மிகச் சாதாரணப் பாடல் போல் தோன்றுகிறதல்லவா? 'ஈடு' எப்படி விளக்குகிறது இப்பாடலை?

'அழகிய சிறகுகளையும் மடப்பத்தையுமுடைய பெண்நாரையே' என்று விளக்கின்றாள். ஏன் இப்படி விளக்க வேண்டும்? காரியமாக வேண்டுமென்றால், முதலில் பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப் பற்ற வேண்டும். வைணவ மரபில் திருமகள் மூலந்தான் திருமாலைப் பற்ற முடியும். அவன் பெயரே, 'திருமகள் கேள்வன்' தான். 'மிஸ்டர் மஹாலக்ஷ்மி'.

'அழகிய சிறகுகளை' ஏன் முதலில் சொல்ல வேண்டும்? 'குழந்தை, தாயின் உறுப்புக்கள் எல்லாம் கிடக்க, முலையிலே வாய் வைக்குமாறு போன்று, பறப்பதற்குச் சாதனமான சிறகிலே முற்படக் கண் வைக்கிறாள்'. புரிகிறதா? ஏன் 'அழகிய சிறகுகள்' என்று குறிப்பிடுகின்றாள்? 'நீர் பாய்ந்த பயிர் போன்று, ஒன்றற்கு ஒன்று கலவியால் பிறந்த மகிழ்ச்சி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாமபடி (அறியலாமபடி) இருக்கின்றதாலின், 'அம்சிறை' என்கிறார். 'மட நாராய்'. மடம் - ஏவிக் காரியங் கொள்ளலாமபடி பணிவு தோன்ற இருந்தது.

'அளியத்தாய்' என்றால் 'அருள் பண்ணத்தக்கதாய்' என்று பொருள். 'அளி' என்றால் 'அருள்'. இங்கு நாரை என்ன அருள் செய்தது? தலைவனைப் பிரிந்து வாடியிருக்கையில், 'தூது போ' என்று சொல்வதற்கு வாகாக, முகம் காட்டி நின்றது. அதுவே அருள். அது தனித்து வரவில்லை. தன் துணையாகிய சேவலுடன் வந்திருக்கின்றது. தலைவி தனித்திருக்கத் தான் துணையுடன் இருப்பதினால், தலைவிபால் அநுதாபம்

பிறக்கக் கூடும். இவள் நாரையைப் பார்த்தது எப்படி இருந்தது? சீதையைப் பிரிந்த இராமன் பம்பை நதிக்கரையில் அநுமனைச் சந்தித்தது போல் இருந்தது. 'ஈடு' இதை அழகாக இலக்கிய நயத்துடன் கூறுகின்றது. 'அச்சந்திப்பு வழி பறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்கத் தாய் முகத்திலே விழித்தாற்போன்று இருந்தது'. என்ன அர்த்தம்? வயலோரங்களில் இருந்த நீலோற்பலம், தாமரை ஆகிய மலர்கள், சீதையினுடைய கண்களுக்கும் முகத்துக்கும் போலியாக இருந்து இராமனை, 'வழி பறித்து' நிற்கின்றன. அப்பொழுது யதார்த்தத்தை உணர்த்தும் தாய் போல் அநுமன் வந்து உபகரிக்கின்றான். பிறகு இலங்கைக்குத் தூது போகின்றான். அது போல், இப்பொழுது நாரையும் தூது போக இருக்கின்றது.

'அம்சிறைய சேவல்'. சேவலின் சிறகுகளும் அழகாய் இருக்கின்றன. காரணம், 'பெண்ணை அணைந்து பெற்ற அழகு வடிவிலே தோன்றுமாதலின்'.

'எனக்கு அருளி' 'அவனைக் கண்ணால் காணப் பெறுவது என்கொல் என ஏங்கியிருக்கும் எனக்கு'. 'அருளி' - 'அத்தலை குறைவு அற்றாற்போல அன்றோ அருளுக்கு விஷயமான இத்தலை குறைவு அற்றபடி'... அதாவது, 'அவ்விடத்தில் நீங்கள் இருவரும் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள், ஆனால், இவ்விடத்தில், நான் தனித்திருக்கும் இந்தக் குறை நீங்க அருள வேண்டும்'. 'அருளி' என்று ஏன் சொல்லுகிறாள் தலைவி? அருள் செய்யக்கூடியவன் உலகில் இறைவன் ஒருவன்தான். 'இறைவனிடம் நீங்கள் எனக்காகத் தூது சென்றால் அதற்குச் சமனாக நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய இயலும்? ஆகவே, இறைவனைப் போல், நீங்கள் எனக்குச் செய்வது அருள்.'

'வெஞ்சிறைப் புள் உயர்ந்தார்க்கு' - கொடிய சிறகுகளை யுடைய கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவன். ஏன் கொடிய சிறகுகள்? தலைவியைத் தனியே தவிக்கவிட்டு அருளின்றித் தலைவனை (திருமாலை)த் தாங்கிப் பறந்து சென்றதால்.

'என் விடு தூதாய்' - 'பெரு மிடுக்கரான பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணன் தூது போன்றதன்று, அபலையாய் மிக்க துன்பதையுடையளாய் இருக்கிற எனக்குத் தூதாக'. (ஒவ்வொரு சொல்லையும் கட்டுடைத்து அதன் பின்னால் ஆசிரியருக்கே தெரியாமல் உள்ளீடாக நிழலிடும் த்வொனிப் பொருளை எடுத்துக் கூறுவதுதான் இவ்வுரையின் சிறப்பு.) 'சென்றக்கால், பிறருக்காகத் தூது போகை கிடைப்பது ஒன்றோ? சென்றால், எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு அன்றோ பலன் சிந்திக்கப் புகுகிறது? என்பாள், 'சென்றக்கால்' என்கிறாள். (அதாவது, இறைவனை தரிசிக்கும் பேறு உங்களுக்கல்லவோ முன்னால் கிடைக்கப் போகிறது?)

‘வன்சிறையில் அவன் வைக்கில்’ - ‘தூது வந்தவர்களுக்கு முகம் கொடாதே வேறு ஒன்றிலே நோக்குடைவமாக இருத்தல். இவ்வாறு இருத்தலைச் சிறை என்னலாமோ எனின், அரசு குமரர்கட்கு உரிய அவ்வவ்வக் காலங்களில் வெள்ளிலை (வெற்றிலை) இடாதபோது அவர்கள் வருந்துவார்கள். அது போன்று, இவைகட்கும் முகம் கொடுத்துக் கேளாமையே துன்பத்தைத் விளைப்பதாம். இதனையே ‘வன்சிறை’ என்றாள்.’ (இங்கு அக்காலத்திய சமுதாயப் பழக்கமாகிய வெற்றிலைப் போடுதல் என்ற போகம் தரும் சடங்கு புலனாகிறது. இது பற்றிய அரசப் பணியில் இருப்பவர்களுக்கு ‘அடைப்பைக்காரர்’ என்று பெயர். அவர்களுக்கு நில மான்யமும் உண்டு)

‘வைப்பு உண்டாகில் என் செய்யுமோ?’ -

‘பிறருக்காகச் சிறை இருப்பது, கிடைப்பது ஒன்றோ? இராவணன் தெய்வப் பெண்களைச் சிறை வைக்க, தான் அவர்கள் கால் விலங்கைத் தன் காலில் கோத்துச் சிறை மீட்டவளன்றோ சீதை? தரிசனப் பேறு, தியாகப் பேறு இரண்டு கிடைக்கும்போது, தூது போவதில் என்ன தடை?’

நம்மாழ்வாரைத் தாண்டி, பாடல், உரைகண்டவர் உடைமையாய் ஆகிவிடுகிறது.

பாருங்கள். இதைதான், பின்நவீனத்வ விமர்சகர்கள், ‘The author is dead’ என்று கூறுவார்கள். அதாவது, படைப்பு, படைப்பாளியைத் தாண்டி, காலத்தை வென்று, வாசகர்களின் பார்வைக்கேற்பப் பொருள் பெறுகின்றது.

இந்திரா பார்த்தசாரதி <parthasarathyindira@gmail.com>

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, முன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

.....பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புவவர்கள் White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

அசபைஜான் - ஆமேனியா - அமெரிக்க பேரரசு

● ரதன்

ஆமேனியா, ஆசியக் கண்டத்தின் வடமேற்கில் அமைந்துள்ள நாடு. உலகின் பழமைவாய்ந்த நாகரீகம் தோன்றிய நாடுகளில் ஒன்று. நீண்ட காலமாக ஒட்டமான், பாரசீக பேரரசுகளின் ஆட்சியின் கீழ் ஆமேனியா இருந்துள்ளது. பின்னர் சோவியத் யூனியன் பரவலடைந்த போது ஆமேனியாவும் சோவியத் யூனியனின் குடியரசுகளில் ஒன்றாக இருந்தது (1920-1990). செப்டம்பர் 23, 1991இல் ஆமேனியா சுதந்திர நாடாகியது. 1915ஆம் ஆண்டளவில் துருக்கி (ஒட்டமான் பேரரசு) ஆமேனிய மக்களை இனப் படுகொலை செய்தது. ஆமேனியாவை சுற்றி ஜோர்ஜியா, ஈரான், துருக்கி, அசபைஜான் ஆகிய நாடுகள் உள்ளன.

அசபைஜான், Transcaucasia என புவியியல் ரீதியாக அழைக்கப்படும் பிரதேசத்தில் உள்ள நாடு. இப் பிரதேசத்தில் மூன்று நாடுகள் உள்ளன. அசபைஜானுடன் ஆமேனியா, ஜோர்ஜியா ஆகிய நாடுகளும் இப் பிரதேசத்தில் உள்ளன. பெருமளவு மலைத் தொடர்களை இப் பிரதேசம் கொண்டுள்ளது. வடக்கே ஜோர்ஜியாவையும் ருசியாவையும் மேற்கே ஆமேனியாவையும் கிழக்கே ஈரானையும் எல்லைகளாகக் கொண்டுள்ளது, அசபைஜான். இதன் மற்றொரு சிறிய பிரதேசம் ஆமேனியாவிற்குள் அமைந்துள்ளது. இதனை நக்சிவன் பிரதேசம் (naxcivan) என அழைப்பார்கள். அசபைஜான் மக்கள் நக்சிவன் பிரதேசத்துக்கு ஆமேனியாவின் டாகவே செல்ல முடியும். அசபைஜானின் தலைநகரமான பக்கு (Baku) கஸ்பியன் கடலை அண்டியுள்ளது. பெருமளவு சியா முஸ்லீம்களைக் கொண்டுள்ளது அசபைஜான்.

அசபைஜானிகளில் பெரும்பாலானோர் ஓஸ் (Oguz) மொழியை தாய் மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். ஓஸ், துருக்கிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மொழி. ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் அரேபியரின் ஆட்சிக்குட்பட்டதனாலேயே ஓஸ் மொழி அசபைஜானை ஆக்கிரமித்தது. மூன்றாம் நூற்றாண்டில்

ஈரானிய மன்னர்கள் தொடர்ச்சியாக ஆட்சி செய்தனர். தற்பொழுது ஓஸ்-துருக்கிய மொழியைப் தாய் மொழியாக கொண்டிருப்பினும், ஈரான் வழி வந்த கலாச்சாரத்தையே கடைப்பிடிக்கின்றார்கள்.

நாதிர்-ஷாக் (Nadir-shakh) 1700களில் அசபைஜானை ஆண்ட அரசன். இவர் இந்தியாவிற்கு படையெடுத்து நியு டெல்லி பிரதேசத்தை கைப்பற்றியுள்ளார். இது 1804-1813க்குமிடையில் நடைபெற்ற யுத்தம்.

அசபைஜானின் சுதந்திர அரசர்களை வீழ்த்தி 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஈரான், அசர்பைஜானைக் கைப்பற்றியது. ஈரான், ஜோர்ஜியாவின் சில பிரதேசங்கள் உட்பட பல பகுதிகளை ஆட்சி செய்துள்ளது. ஒரு புறம் துருக்கியின் ஒட்டமான் சாம்ராச்சியம், மறு புறம் ஈரானின் பாரசீகம். அசர்பைஜான் ஈரானின் ஆட்சியில் நீண்ட காலம் இருந்துள்ளது. ருசோ-பாரசீக யுத்தத்தின் பின்னர் அசர்பைஜானைக் கைப்பற்றியது ருசியா. இன்றும் ஈரானின் சனத்தொகையில் 35 வீதமானவர்கள் அசர்பைஜானிகள் ஆவார். ருசியா, பக்குவில் பெற்றேலிய வணிகத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. இதனால் ஜோர்ஜியா, ஆமேனியா போன்ற நாடுகளிலில் இருந்து பலர் வேலை வாய்ப்புக்காக பக்குவிற்கு சென்றார்கள். 1901ஆம் ஆண்டளவில் உலக எண்ணெய் வணிகத்தின் ஐம்பது வீதத்தை பக்கு எண்ணெய் கிணறுகளே உற்பத்தி செய்தன. படிப்படியாக பக்குவில் ஆமேனியரின் ஆதிக்கம் வலுக்கத் தொடங்கியது.

ஒட்டமான் சாம்ராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியின் பின்னர் சிறிது காலம் பிரித்தானியாவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அசபைஜான் இருந்தது. பின்னர் 1920 ஏப்ரலில் ருசியாவின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. 71 வருட சோவியத் யூனியனின் ஆட்சி 1991இல் முடிவுக்கு வந்தது. 1992இல் ஐ.நா சபையில் இணைந்தது. 1993இல் Commonwealth of Independent Statesஇல் இணைந்தது. இவ் அமைப்பு முன்னால் சோவியத் யூனியன் நாடுகளடங்கிய அமைப்பாகும்.

ஏன் அசபைஜான் இரு பகுதிளாக அல்லது தனித்த பிரதேசங்களாக உள்ளது?

ருசியாவிற்கும் பாரசீகத்துக்குமான (தற்போதைய ஈரான்) தொடர்ச்சியான போர்கள் 1804-1813, 1826-1828 காரணமாக, வடக்கு பகுதி அசபைஜான் ருசியாவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் தெற்கு பகுதி ஈரானின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. இடையில் ஆமேனியா உள்ளது. சோவியத் யூனியன் தோற்றம் ஆமேனியா, அசபைஜான், ஜோர்ஜியா ஆகிய நாடுகளையும் உள்ளடக்கியது. தெற்கே ஈரானையும் துருக்கியையும் எல்லையாகக் கொண்டுள்ள நக்சிவன் பிரதேசம் தனக்கான ஒரு பாராளுமன்றத்தையும் கொண்டுள்ளது. கிட்டத்தட்ட கியுபெக் மாகாணத்தை ஒத்த அரச சபையாகவே இயங்குகின்றது.

ஆமேனியா - அசபைஜான் இரு நாடுகளும் மதத்தால் வேறுபட்டவை. துருக்கியால் இன அழிப்பு செய்யப்பட்டது ஆமேனியா. அப்போது அசர்பைஜானிகளும் இவ் இன அழிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். அசர்பைஜானின் பல நகரங்களில் ஆமேனியர்கள் பெருமளவு வாழ்கின்றனர். தலைநகர பக்குவில் இன்றும் ஆமேனியர்கள் அதிகளவு வாழ்கின்றனர். அவ்வாறு அதிகம் வாழும் மற்றொரு மாநிலம் நகோர்னோ-கரபாக் (Nagorno-Karabakh).

இப் பிரதேசம் தன்னை தனிநாடாகவும் அறிவித்தது. 1992-2023 காலப்பகுதியில் நகோர்னோ-கரபாக் தனிநாடாகவே இயங்கியது. சர்வதேச நாடுகள் இதனை தனிநாடாக அங்கீகரிக்கவில்லை. நகோர்னோ-கரபாக், அசாபைஜானின் ஒரு மாநிலமாகும். சோவியத் காலத்திலும் இது ஒரு தனிக் குடியரசாகவே இருந்தது. இங்கு அதிகளவு ஆமேனியர்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே இந்த மாநிலம் உள்ளது.

இ த ன ா ல் ஆ மே னி யா வி ர் கு ம் அசபைஜானிற்குமிடையில் மோதல்கள் ஏற்பட்டன. 1988-1994 காலப்பகுதியில் இரு நாடுகளும் மோதிக்கொண்டன. 1993இல் ஆமேனியா, நகோர்னோ-கரபாக் பிரதேசத்தின் 20 வீத நிலத்தை கைப்பற்றியது. 2020இல் மீண்டும் மோதல்கள் வெடித்தன. துருக்கி, அசபைஜானுக்கு ஆதரவு வழங்கியது. (துருக்கியும் ஆமேனியாவும் கற்காலம் தொடங்கி எதிரி நாடுகளாகவேயுள்ளன.) இறுதியில் ஆமேனியா பின்வாங்கியது.

ஆமேனியா விற்கும் நகோர்னோ-கரபாக் பிரதேசத்துக்குமிடையில் உள்ள பிரதேசத்தை லச்சின் கொறிடோர் (Lachin corridor) என அழைப்பார்கள். நகோர்னோ-கரபாக் மக்கள் ஆமேனியாவிற்கு லச்சின்

கொறிடோர் பிரதேசத்தினூடாகவே செல்லமுடியும். இப் பிரதேசத்தை சோவியத் படைகள் கண்காணிக்கின்றன.

மற்றொரு சிறு நிலப்பகுதியும் சர்ச்சைகளைக் கொண்டுள்ளது. அது அசபைஜானின் பிரதான நிலப் பிரதேசத்துக்கும் அதன் மற்றொரு சிறு பிரதேசமான நக்சிவனுக்குமிடையில் அமைந்துள்ள சன்ஹீசர் கொறிடோராகும் (Zangezur corridor).

சன்ஹீசர் கொறிடோர் என்பது அசபைஜானின் பிரதான நிலப்பகுதியை அதன் வெளிப்புறப் பகுதியான நக்சிவன் பிரதேசத்துடன் இணைக்க வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு முன்மொழியப்பட்ட போக்குவரத்து பாதை. இது ஆமேனியாவின் சியூனிக் மாநிலம் வழியாகச் செல்கிறது.

அசபைஜான் மற்றும் துருக்கியால் வலுவாக ஆதரிக்கப்படும் இந்த திட்டம் பிராந்திய இணைப்பை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு முக்கிய உள்கட்டமைப்பு முயற்சி. இருப்பினும் இது மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையாகவும் உள்ளது. ஆமேனியாவும் ஈரானும் உறுதியாக எதிர்க்கின்றன. இந்த வழித்தடம் ரஷ்யா மற்றும் பிற உலகளாவிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய பரந்த புவிசார் அரசியல் இயக்கவியலில் மேலும் சிக்கியுள்ளது.

இந்த திட்டம், உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துதல், போக்குவரத்து செலவுகளைக் குறைத்தல், அசபைஜான் மற்றும் நக்சிவன் இடையே பயண நேரத்தை கணிசமாகக் குறைத்தல் மூலம், துருக்கி மற்றும் ஐரோப்பாவுடனான அசபைஜானின் வர்த்தகத்தை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. அசபைஜானின் பரந்த பொருளாதார பல்வகைப்படுத்தல் முயற்சிகளுக்கு பங்களிக்கும். அத்தகைய விரிவாக்கம் விவசாயம், இயந்திர உற்பத்தி போன்ற துறைகளை உள்ளடக்கும், நக்சிவன் இடையே விமானப் பயணத்தைச் சார்ந்திருப்பதைக் குறைக்கும், குறிப்பிடத்தக்க செலவு சேமிப்பை உருவாக்கும் மற்றும் பிராந்திய மேம்பாட்டு முயற்சிகளை வலுப்படுத்தும்.

இந்த வழித்தடம் பிராந்திய இணைப்பில் ஆழமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இது சீனா, மத்திய ஆசியா மற்றும் ஐரோப்பாவை இணைக்கும் அதிகரித்து வரும் முக்கியமான வர்த்தக பாதையான மத்திய வழித்தட முன்முயற்சியின் ஒரு மூலக்கல்லாகும். புவிசார் அரசியல் பதட்டங்கள், குறிப்பாக ரஷ்யா-உக்ரைன் மோதல் காரணமாக கணிசமான இடையூறுகளை எதிர்கொண்ட வடக்கு வர்த்தக வழித்தடங்களுக்கு இந்த வழித்தடம் ஒரு அத்தியாவசிய மாற்றாக செயல்படுகிறது. ஆசியாவிற்கும் ஐரோப்பாவிற்கும் இடையில் பயணிக்கும் பொருட்களுக்கு நம்பகமான பாதையை வழங்குவதன் மூலம், உலகளாவிய விநியோகச் சங்கிலிகள் ஏற்படுத்தப்படும். இந்த அதிகரித்த செயல்திறன் மத்திய ஆசிய நாடுகள் ஐரோப்பிய சந்தைகளை

தடையின்றி அணுக அனுமதிக்கும். மேலும் அவற்றை உலகப் பொருளாதாரத்தில் ஒருங்கிணைக்கும்.

கூடுதலாக, மத்திய வழித்தடத்தின் வளர்ச்சி, துருக்கிய உலகில் பொருளாதார ஒத்துழைப்பின் வளர்ந்து வரும் போக்குடன் ஒத்துப்போகிறது. துருக்கி, மத்திய ஆசிய குடியரசுகளுக்கு இடையே வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டு உறவுகளை அசபைஜான் வலுப்படுத்துகிறது. எனவே, சன்ஹீசர் கொறிடோர் வெறுமனே ஒரு பிராந்திய உள்கட்டமைப்பு திட்டம் மட்டுமல்ல, பல கண்டங்களில் பொருளாதார நிலப்பரப்புகளை மறுவடிவமைக்கக்கூடிய ஒரு பரந்த, உருமாறும் முயற்சியின் ஒரு பகுதியாகும்.

இறையாண்மை, தேசிய பாதுகாப்பு, வரலாற்று குறைகள் குறித்த கவலைகளை மேற்கோள் காட்டி, ஆமேனியா இந்த திட்டத்தை கடுமையாக எதிர்க்கிறது. ஆமேனியத் தலைவர்கள் தங்கள் இறையாண்மை பிரதேசத்தின் வழியாக அசபைஜானுக்கு ஒரு புறம்பான பாதையை வழங்குவது தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தும் என்றும், அதன் சொந்த எல்லைகள் மீதான ஆமேனியாவின் கட்டுப்பாட்டை அச்சுறுத்தும் ஒரு முன்னுதாரணத்தை அமைக்கும் என்றும் வாதிடுகின்றனர். அத்தகைய ஒரு பாதை அசபைஜானின் இராணுவ அல்லது பொருளாதார வற்புறுத்தலை எளிதாக்கும் என்ற அச்சத்தால் இந்த பிரச்சினை மேலும் அதிகரிக்கிறது, குறிப்பாக இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான மோதல்களின் வரலாற்றைக் கருத்தில் கொண்டு. அசபைஜான் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள ஒரு பாதை, ஆமேனியாவை, ஈரான் மற்றும் இந்து சமுத்திரத்துடன் இணைக்கும் முக்கியமான போக்குவரத்து மற்றும் வர்த்தக பாதைகளுக்கான அணுகலைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடும் என்று ஆமேனியத் தலைவர்கள் வாதிடுகின்றனர்.

இப் பாதைத் திட்டத்தை ஈரான் எதிர்க்கின்றது. இந்தப் பிராந்தியத்தில் ஈரானின் முக்கியத்துவத்தை குறைக்கும் என ஈரான் இதனை தீவிரமாக எதிர்க்கின்றது. கூடுதலாக, ஈரான், இந்த வழித்தடத்தை துருக்கி தனது புவிசார் அரசியல் வரம்பை விரிவுபடுத்துவதற்கான ஒரு வழியாகக் கருதுகிறது. இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் அசபைஜானின் நிலைப்பாட்டை வலுப்படுத்துவது ஈரானின் கவலைகளை மேலும் அதிகரிக்கிறது. ஏனெனில் அசபைஜானின் பாடுவின் வளர்ந்து வரும் செல்வாக்கு பிராந்தியத்தில் நேரடி சவாலாகக் கருதப்படுகிறது. துருக்கிய தேசியவாதத்தின் எழுச்சி குறித்து ஈரான் ஆழ்ந்த எச்சரிக்கையுடன் உள்ளது. இது ஈரானின் கணிசமான அஜர்பைஜான் சிறுபான்மையினரிடையே பிரிவினைவாத உணர்வுகளைத் தூண்டக்கூடும் என்று அஞ்சுகிறது. ஈரானின் மொத்த மக்கள்தொகையில் 35 வீதமானோர் இன ரீதியாக அசபைஜானி என்று அடையாளம் காணப்படுவதால், பிராந்திய புவிசார் அரசியலில் நிகழும் ஏதேனும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள்,

உள்ளாட்டு விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். ஈரானின் எல்லைகளுக்குள் அதிக சுயாட்சி அல்லது பிரிவினைவாத இயக்கங்களுக்கான கோரிக்கைகளைத் தூண்டக்கூடும். இந்த அச்சுறுத்தல்களுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஆமேனியாவுடனான உறவுகளை வலுப்படுத்துவதன் மூலமும், பிராந்திய வர்த்தகம் மற்றும் அதன் செல்வாக்கைப் பராமரிக்கும் மாற்று போக்குவரத்து வழிகளை ஆதரிப்பதன் மூலமும் ஈரான் இந்த திட்டத்தை எதிர்க்க தீவிரமாக முயன்றுள்ளது.

சன்ஹீசர் கொறிடோர் குறித்த ருசியாவின் நிலைப்பாடு மிகவும் நுணுக்கமானது, இது அதன் சிக்கலான புவியார் அரசியல் நலன்களை பிரதிபலிக்கிறது. பிராந்திய இணைப்பு மற்றும் வர்த்தகத்தை மேம்படுத்தும் முயற்சிகளை ருசியா பொதுவாக ஆதரிக்கும் அதே வேளையில், இந்த வழித்தடத்தின் பரந்த தாக்கங்கள் குறித்து அது எச்சரிக்கையாக உள்ளது. மேம்படுத்தப்பட்ட போக்குவரத்து இணைப்புகள் பொருளாதார ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்தும் மற்றும் யூரேசிய வர்த்தக வலையமைப்புகளில் அதன் பங்கை வலுப்படுத்தும் என்பதை ருசியா அங்கீகரிக்கிறது, அதில் அது தவிர்க்க முடியாத பகுதியாகும். இருப்பினும், இந்த திட்டம் மூலோபாய அபாயங்களையும் கொண்டுள்ளது; குறிப்பாக பிராந்தியத்தில் துருக்கியின் விரிவடையும் செல்வாக்கு தொடர்பாக. இந்த வழித்தடம் துருக்கியின் இருப்பை உறுதிப்படுத்தினால், அது தெற்கில் ருசியாவின் நீண்டகால ஆதிக்கத்துக்கு சவாலாக

அமையும். இது முன்னாள் சோவியத் குடியரசுகள் மீது ருசியாவின் செல்வாக்கைக் குறைக்கும்.

கூடுதலாக, ஈரானுடனான ருசியாவின் உறவு அதன் நிலைப்பாட்டை வடிவமைப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கிறது. சன்ஹீசர் கொறிடோர் பாதையை ஈரான் தனது பிராந்திய நிலைப்பாட்டிற்கு அச்சுறுத்தலாகக் கருதுகிறது, மேலும் இந்த பாதையின் சாத்தியமான பொருளாதார நன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, ருசியா, ஈரானுடனான அதன் மூலோபாய உறவை சமநிலைப்படுத்த வேண்டும். ருசியா இந்த திட்டத்தை வெளிப்படையாக ஆதரித்தால், ஈரானுடனான அதன் இராஜதந்திர உறவுகள் மோசமடையக்கூடும். ஏனெனில் அது தனது பிரதேசத்தை கடந்து செல்லும் எந்தவொரு போக்குவரத்து பாதைக்கும் கடுமையான எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. அதே நேரத்தில், ருசியா தற்போது ஆதிக்கம் செலுத்தும் முக்கிய போக்குவரத்து பாதைகள் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழக்கும் அபாயத்தில் உள்ளது. இதில் அதன் சொந்த யூரேசிய பொருளாதார கட்டமைப்பின் வழியாகச் செல்லும் பாதைகளும் அடங்கும். பிராந்திய போக்குவரத்து துறையில் ருசியாவின் மையத்தன்மையை இந்த பாதை குறைத்தால், அது சோவியத்துக்கு அதன் பரந்த செல்வாக்கை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தக்கூடும்.

எனவே, இந்த பாதையில் ருசியாவின் ஈடுபாடு, ஒரு சமநிலைப்படுத்தும் செயலாகும். துருக்கி அல்லது அசபைஜான் விகிதாசாரமற்ற மேலாதிக்கத்தைப் பெறாமல் இருப்பதை உறுதி செய்யும் அதே வேளையில், மேம்பட்ட இணைப்பிலிருந்து பொருளாதார நன்மைகளைப் பெற மாஸ்கோ முயல்கிறது. அதே நேரத்தில் எந்தவொரு இறுதி ஒப்பந்தமும் அதன் பிராந்திய நிலைப்பாட்டை மேலும் சிதைக்கவோ அல்லது அதன் முக்கிய உறவு நாடுகளுடான உறவுகளை பாதிக்கவோ கூடாது என்பதை உறுதி செய்கிறது.

இதற்கிடையில், ஆசியாவிற்கும் ஐரோப்பாவிற்கும் இடையிலான போக்குவரத்து இணைப்பாக அதன் வியூக உத்திகொண்ட மதிப்பை அங்கீகரித்து, அதன் பெல்ட் அண்ட் ரோடு (சில்க் பாதை) முன்முயற்சியில் இந்த பாதையை ஒருங்கிணைப்பதற்கான சாத்தியத்தை சீனா சாதகமாகக் கருதுகிறது. சீனா பெரும்பாலும் நடுநிலையான நிலைப்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து வந்தாலும், பிராந்தியத்தில், குறிப்பாக ருசியா மற்றும் ஈரானுடனான அதன் பொருளாதார கூட்டமைப்புக்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்ய விரும்புகின்றது.

இந்தப் பிரதேசத்தில் துருக்கியின் செல்வாக்கு அதிகரிப்பதனை இஸ்ரேல் விரும்பவில்லை. இஸ்ரேலுக்கு எதிராக முன்னால் சோவியத் குடியரசுகளை குரல் எழுப்புமாறு துருக்கி வலியுறுத்தியதை இஸ்ரேல் விரும்பவில்லை.

ஆவணி எட்டாம் நாள் அசர்பைஜானுக்கும் ஆமேனியாவிற்குமிடையில் சமாதான ஒப்பந்தம் ஒன்று அமெரிக்காவில் அமெரிக்க அதிபர் டொனால்ட் ரம்ப் முன்னிலையில் கைச்சாத்திடப்பட்டது. Trump Route for International Peace and Prosperity என்ற திட்டத்தின் கீழ் ரம்ப் பாதை என்ற பெயரில் சன்ஹீசர் கொறிடோர் அழைக்கப்படும்.

இன்றைய அமெரிக்கா, 1790களில் இருந்த அமெரிக்காவல்ல. இது அமெரிக்காவின் நில அளவை மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகின்றது. 1790ல் இன்றைய அமெரிக்காவின் புளோரிடா பிரதேசம், கிழக்கு புளோரிடா, மேற்கு புளோரிடா என ஸ்பெயினின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தது. அதே போல் கலிபோர்னியா, லூசியானா பிரதேசங்கள் ஸ்பெயினின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. கலிபோர்னியாவிற்கு வடக்கே இன்றைய வோசிங்டன் மாநிலத்தை எவருமே ஆட்சி செய்யவில்லை. அலாஸ்கா, ருசியாவின் ஒரு பிரதேசமாகவே இருந்தது. 1804ல் லூசியானா வாங்கப்பட்டது. ரெக்சாஸ் மாநிலமும் ஒரு தனி நாடாகவே இருந்தது. ஸ்பெயின், பின்னர் மெக்சிக்கோவிற்குமிடையில் ஏற்பட்ட மோதல்களைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கா கலிபோர்னியா, ரெக்சாஸ் மாநிலங்களை தனதாக்கிக் கொண்டது. கலிபோர்னியாவிலிருந்து 3857 கி.மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள ஹவாய் தீவுகள் 1959இல் அமெரிக்காவின் ஐம்பதாவது மாநிலமாக மாறியது. பேக்கர் தீவு, ஹவுலேண்ட் தீவு, ஜார்விஸ் தீவு, ஜான்ஸ்டன் அட்டோல் மிட்வே தீவுகள், புவேர்ட்டோ ரிக்கோ, குவாம், டேனிஷ் விர்ஜின் தீவுகள், கிங்மேன் ரீஃப், ஸ்வைன்ஸ் தீவு, கான்டன் தீவு, நீர் தீவு, கரோலின்

தீவுகள், மார்ஷல் தீவுகள் ஆகிய தீவுகளும் பிரதேசங்களும் அமெரிக்காவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட அல்லது வாங்கப்பட்டது எனக் கூறப்படும் பிரதேசங்கள். பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள் 1898இல் ஸ்பெயினிடமிருந்து அமெரிக்காவால் வாங்கப்பட்டவை. பின்னர் 1946இல் பிலிப்பைன்ஸ் சுதந்திரம் பெற்றது. எனினும் இன்றும் அமெரிக்காவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ளது. குவாண்டனமோ (Guantanamo) கியூபாவில் உள்ள ஒரு சிறு துறைமுகமாகும். 1903இல் அமெரிக்கா ஆக்கிரமித்தது. பல தடவைகள் கியூபா இப் பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறுமாறு அமெரிக்காவை கோரியிருந்தது. எனினும் அமெரிக்கா வெளியேறவில்லை. அந்நிலத்துக்கான வாடகையை அமெரிக்கா செலுத்தவதாக உறுதிப்படுத்தப்படாத செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. கஸ்ரோ இவ் வாடகையை பெற மறுத்தார். இன்று உலகின் மிக மோசமான அமெரிக்க சிறைச்சாலை இங்கேயுள்ளது. இதில் பல தீவுகள் ஆசியாவில் உள்ளன. பசுபிக் தீவுகள் அமெரிக்காவிலிருந்து பல ஆயிரம் மைல்கள் தள்ளியே உள்ளன.

அமெரிக்காவின் புதிய காலனித்துவ பிரதேசம் சன்ஹீசர் கொறிடோர். இந்தப் பாதை ரம்ப் பாதை என அழைக்கப்படும். இதனை ஆமேனியாவிடமிருந்து 99 வருடங்களுக்கு குத்தகைக்கு அமெரிக்கா வாங்கியுள்ளது. இனிமேல் அசர்பைஜானின் பிரதான நிலப்பரப்பிலிருந்து நக்சிவன் பிரதேசத்துக்கு பொருட்களை இலகுவாக ஏற்றிச் செல்ல முடியும். மக்கள் பயணிக்கவும் முடியும்.

ஏன் அமெரிக்கா இந்தப் பாதையை குத்தகைக்கு எடுத்தது. இதனால் அமெரிக்காவிற்கு என்ன லாபம்?

2025 TRIPP ஒப்பந்தம், சோவியத் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு இந்தக் கண்ணோட்டத்தை நனவாக்குவதற்கான மிகவும் உறுதியான படியைக் குறிக்கிறது. இந்த நீண்ட வரலாறு, இந்த பாதை ஏன் வெறும் உள்கட்டமைப்பாக மட்டுமல்லாமல், தெற்கு பிரதேசத்தில் ஒரு குறியீட்டு மற்றும் மூல உத்தியுடனான பாலமாக பார்க்கப்படுகிறது என்பதை விளக்குகிறது. இந்த ஒப்பந்தத்துக்கு அப்பால் ஆமேனியாவும் அசர்பைஜானும் அமெரிக்காவுடன் எண்ணெய் வளங்கள், தொழில்நுட்பம் சார்ந்த ஒப்பந்தத்திலும் கைச்சாத்திட்டுள்ளன.

அமெரிக்கா நீண்ட காலமாக காத்திருந்த ஒரு விடயம் வெற்றிகரமாக முடிக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கை திறம்பட செயல்பட்டுள்ளது என்றே கூறவேண்டும். இந்தப் பாதை வெறும் 20 மைல்கள் நீளம் கொண்டது. இது ஆமேனியாவில் அமைந்துள்ளது. இப்பொழுது ரம்ப் பாதை என பெயர் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. அசர்பைஜான் அரசு அமெரிக்காவின் பாதையூடாகவே தனது நக்சிவன்

...தொடர்ச்சி 21ஆம் பக்கம்

published by PRABHU THILAAK published at No. 5, 5th Street, Soma sundaram Avenue, Shakti Nagar, Porur, Chennai 600116.

Owned by PRABHU THILAAK. printed by A. Chandran. Printed at Ayyanar offset, No. 10, Subbarao Nagar,

Choolaimedu, Chennai 600094.

Editor : PRABHU THILAAK

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 📠: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதல் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

